

CANAVAR ÜÇLEMESİ II. KİTAP

RINA KENT

CANAVARIMIN
YALANLARI

O bir canavar olabilirdi. Ama benim canavarımdı.

Acımasız dünyamızda hakikat diye bir şey yoktu.
Yalanlar gerçeğe dönüşene kadar dolup taşardı.
Ancak ben aileme ne olduğunu ortaya çıkarmaya kararlıyım.
Gerçi bir sorun vardı. Canavarım, Kiril.
Artık eskisi gibi değildik. Birbirimize güvenmek zorlaşmıştı.
Birbirimizden uzak durmak ise düpedüz imkânsızdı.
Çılgıncaydı, kaotikti ve yanlıştı fakat bu bizdik.
Ve bunun bedelini kanımızla ödemek zorunda kalabiliydik.

CANAVARIMIN YALANLARI

RINA KENT

XOXO

Rina

Düzenleme
Ny.özlem

CANAVARIMIN YALANLARI

RINA KENT

Özgün Adı: Lies of My Monster

Çeviren: Sude İlter Kahramanoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu

Editör: Öznur İlter

Redaksiyon: Gamze Belge

Son Okuma: Ceylin İlter

Kapak Tasarım: Serdar Gökmen

Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Basım Tarihi: Mayıs 2025

ISBN: 978-625-5915-19-1

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap

© Copyright 2023 LIES OF MY MONSTER by Rina Kent

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Brower Literary & Management Inc. / Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.

No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

Kötü adamları sevdiği için kendiyle gurur duyan her kıza.

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu arkadaşım,
Kitaplarımı daha önce okumadıysan bilmiyor olabilirsin
ama ben üzücü ve rahatsız edici karanlık hikâyeler
yazıyorum. Kitaplarım ve karakterlerim
herkesin kaldırabileceği türden değildir.
Canavarımın Yalanları bir üçlemenin ikinci kitabıdır ve
bağımsız değildir.
Canavar Üçlemesi:
Canavarımın Kanı
Canavarımın Yalanları
Canavarımın Kalbi

Çalma Listesi

Saints – Echoes

Blur – MO & Foster The People

The Raging Sea – Broadside

Shoot and Run – Josef Salvat

Cursive – VOILA & Kellin Quinn

How Villains Are Made – Madalen Duke

Bleeding Out – Molly Hunt

Pyrokinesis – 7Charlot

Stay – Thirty Seconds to Mars

A Beautiful Lie – Thirty Seconds to Mars

Victim - Halflives

Cosmic Lover – Florence + The Machine

Still Worth Fighting For – My Darkest Days

GİRİŞ

Kırıll

On Üç Yaşındayken...

Kaybedersen, bu senin hatandı.

Kazanırsan, bu olması gerekendi.

Konuşmayı öğrendiğim günden beri babamın aklıma kazdığı sözlerdi.

Onun için bir maldan başka bir şey olmadığının farkına varmıştım.

Bana yatırım yapmıştı ve karşılığını gerekli gördüğü her şekilde bekliyordu.

Roman Morozov benim babam değildi. O benim sahibimdi.

Bir gün, bu kahrolası evden çıkıp Konstantin'le Karina'yı da yanıma alacaktım. Hatta daha iyisi, onu ve Yulia'yı kovup kardeşlerimle birlikte malikânede yaşayacaktım.

Normal olmayan onlarken neden ayrılan biz olacaktık ki?

Okulun kapısından çıkıp şoförün beni almasını bekleme-ye başladım. Kasvetli gökyüzü okulun bahçesinc hüzünlü bir gölge düşürmesine rağmen, Noel tatilinden önceki son gün olduğu için havada neşeli bir atmosfer vardı.

Bu özel okuldaki herkes ya zengin ya nüfuz sahibi ya da her ikisi birdendi. Herkesin ilk sorusunun, “Baban ne iş yapıyor?” olduğu bu boktan sirke, beni babamın kaydettirdiğini söylemeye gerek yoktu. “İnsanları öldürüyor,” diye cevap veremiyordum çünkü bu onların hassas ahlak anlayışları nedeniyle hoş karşılanmazdı. Bunun yerine onları görmezden gelmekle yetiniyordum.

Viktor genellikle bir mıknaş gibi yanımdan ayrılmazdı ve bir kaya kadar sert varlığı, istenmeyen dikkatleri uzaklaştırmaya yetiyordu. Ancak bazı koruma olayları nedeniyle bugün bana katılması yasaklanmıştı.

Roman, ne zaman Viktor’un bana fazla yaklaştığını hissetse, ona ve diğer kişisel korumalarım sadece birer koruma-hizmetçi olduklarını, istediği zaman onlardan kurtulabileceğini hatırlatma fırsatını kaçırmazdı.

Ya da aslında, eğer isterse beni herkesten soyutlayabileceğini hatırlatmak için bunu yapıyordu. Babam, hayattaki tek rolümün onun vârisi olmak olduğuna inanmam konusunda beni eğitmekte oldukça ısrarcıydı. Ben kimsenin arkadaşısı, kardeşi ya da oğlu değildim. Ben sadece kahrolası bir maldım.

Birkaç öğrenci yanımdan geçerken fısıldaştı. Benim hakkımda ne söylediklerini anlamak için onları duymama gerek yoktu.

“Babasının Rus mafyasında olduğunu duydum.”

“Bir gün haydut olacak.”

“Ona bakma, yoksa seni öldürtebilir.”

“Nasıl baktığını gördün mü?”

Viktor burada olsaydı, bu çocukları altlarına işeyene kadar dehşete düşürürdü. Ben mi? Hiç umurumda değildi. İstedikleri kadar dedikodu yapabilirlerdi. Ne de olsa zayıf insanların yapabileceği tek şey buydu.

Adrian bana doğru yürüyüp yanımda durdu. Benden birkaç yaş büyüktü fakat ben hızlı geliştiğimden, ondan o kadar da kısa değildim. Diğer tüm çocukları görmezden gelsem de öğretmenlerle mükemmel bir ilişkim vardı. İyi notlar alabilmek adına onları etkilemeyi kendime görev edinmiştim. Adrian ise sadece en yakın koruması olan ve şu anda köşede duran Kolya ile konuşurdu.

Adrian kendini kasten dışlanmış biri konumuna sokmuştu. Yüz hatları ifadesiz, elleri haki rengi pantolonunun ceplerindeydi. Bana yaklaşmasına biraz şaşırmıştım çünkü öğrenciler genelde benden vebadan kaçır gibi kaçarlardı.

Babasıyla babamın, New York Bratva krallarından ikisi olduğu düşünülürse, benden uzak durması için kesinlikle bir nedeni yoktu.

İletişim kurmak için de bir nedeni yoktu. Biz arkadaş değildik. Aslına bakılırsa, bizim dünyamızda arkadaş diye bir kavram yoktu. İki kategori vardı, müttefikler ve düşmanlar. Adrian ikisine de girmiyordu.

Başımı yana eğerek, “Sen de mi aracını bekliyorsun?” diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi, asi bir bulutla karıştırılabilecek kadar iç karartıcı gri gözleriyle önüne bakmaya devam etti.

Adrian'ın annesi bir sürü dramdan sonra bir şekilde eş pozisyonunu kapmış bir metrestti. Birlikte katılmaya zorlandığımız etkinliklerin hiçbirinde kendini rahat hissediyor gibi görünmezdi. Ayrıca, diğer çocuklarla onu ne kadar kabuğundan çıkarmaya çalışsak da nadiren konuşurdu.

Sanki hepimizden daha kötü günler geçirmişçesine, tam bir drama kraliçesi gibi davranıyordu.

“Biliyorsun.” Çenemi ona doğru kaldırdım. “O tavırlarınla bu dünyada hiçbir yere varamazsın.”

Bakışlarımı yakalayıp boynumu işaret etti. “Sen kendin ve saklamakta berbat bir iş çıkardığın o morluklar için endişelen.”

Boynumdan başlayıp omurgamdan aşağı kayan karınca-
lanmaya rağmen gülümsedim. “Savaş izleri saklanmamalı.”

“Buna istismar denir, Kirill.”

“Ah, öyle mi? Yoksa sen uzman mısın?”

“Görünce tanırım.” Yüzünü tamamen bana dönerek, ayak parmaklarımız birbirine değecek kadar yaklaştı. “Bu iyi değil.”

“Siktir git.”

“Savunmaya geçmen de istismarın bir sonucu.”

“Hey, şansını zorlama ve benim işime karışma.”

“Kişinin kendini kapatması bir semptomdur, tıpkı istismarcıyı savunmak gibi.”

“Eğer derhal o lanet çeneni kapatmazsan, seni yumruklayacağım.”

“Bu da başka bir biçim...”

O daha lafını bitirmeden ben yumruğumu suratına indir-miştim bile. Bir adım geriye sendeledi fakat sonra kolunu savurup yanağıma yumruk attı.

Geriye savrulduğum ama düşmeden önce kendimi tuttum.

Burunlarımız kanayana, dudaklarımız patlayana ve den-
gemizi sağlamak amacıyla taş duvara yaslanmak zorunda
kalana kadar birkaç yumruk daha attık. Etrafta izleyiciler
toplansa da Adrian'ın yaşıtı olan koruması, onları korkutup
tekmeleyerek uzaklaştırdı. Bir noktada bizi durdurmaya kal-
kışmıştı ancak Adrian'ın tek bir bakışı onu vazgeçirmeye
yetmişti.

İkimiz de birbirimize bakarken nefes nefese kaldığımızda
soluklanmak için yere çöktük.

“Bunu durdurmalısın, yoksa sonsuza kadar devam eder.”

“Yemin ederim, Adrian, eğer susmazsan...”

“Ne yaparsın? Beni bir kız gibi yumruklar mısın?”

“Seni öldüreceğim.” Tekrar üzerine atıldım, gözleri alev
alev yanarak beni bekliyordu. Görünüşe göre, bu orospu ço-
cuğu bugün uyanmış ve şiddeti seçmişti. Dileğini nasıl ger-
çekleştirmezdim?

Kendini korumak için ellerini kaldırmak yerine, “Bunu
durdurabilirsin,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

“Peki bunu nasıl yapacağım, dâhi?” Önünde durup yum-
ruğumun yanıma düşmesine izin verdim. “Güçlenmediğim
sürecek hiçbir şeyi durduramam.”

“Öyleyse hızlı ol. Başlangıç olarak, bir kız gibi yumruk
atmayı bırak.”

“Yüzünü ne kadar güzel süslediğimi görseydin bunu söy-
lemezdin, orospu çocuğu.”

Homurdanarak korumasına doğru döndü. “Eve yürüyo-
ruz, Kolya. Belli bir varlık ruh hâlimi bozdu.”

“Bunu söyleyen ben olmalıydım!” Arkasından bağırdım.
“Sana boktan bir Noel diliyorum.”

Arkasını dönmeden bana orta parmağını gösterdi, sadece son sürat koşup onu yere sermek istiyordum. Yapmamıştım. Kendime izin vermem gerekenden daha fazla şiddete teslim olduğumu ben bile fark etmiştim.

Bu yanıma daha iyi kontrol etmeye çabalıyordum, bunu yapabilmek için de kendime daha fazla hâkim olmam gerekiyordu. Dudağımın kenarına dokunduğumda irkildim. Günün birinde, o Adrian denen piçin uykusunda boğazı kesilecekti.

Önüme siyah bir minibüs yanaştı fakat tam olarak durmadan önce yan kapı açıldığında tiz, heyecanlı bir ses, “Kırya!” diye haykırdı. Arabadan atlayan kardeşim bana çarptı ve dengemi bozdu. Açık renk saçlarının tepesini okşadım.

Benden sadece iki yaş küçük olmasına rağmen boyu epey kısaydı. Onun yetişemediği bir büyüme atağı içindeydim.

“Merhaba, küçük Kosta.”

“Ben küçük değilim.” Hâlâ küçük bir çocukken yaptığı gibi burnunu göğsüme sürttü. Adrian’ın bana attığı yumruk yüzünden kaburgalarım ağrısa da kolumu onun sırtına doladım.

“Kirill! Kirill!” Çok daha küçük, başka bir figür yanıma çarptı.

Beş yaşındaki kız kardeşim Karina, ona taşımak için çok ağır olduğunu söylememe rağmen ellerini bana doğru uzatıyordu. Bu mantığı anlıyor muydu? Kesinlikle hayır. Bugün beyaz kurdeleli, pembe elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Sarı saçları bukleler hâlinde sırtının ortasına dökülüyordu.

“Kara.” Ağrıyan vücuduma rağmen, onu havaya kaldırdığımda omuzlarıma sıkıca yerleşmişti.

Başımın tepesine dokunup nefes nefese kaldı. “Kan, kan. Yaralandın mı?”

İşte o zaman, Konstantin bana gerçekten bakabilmek için kendini geriye çekip gözlerini kocaman açtı. “Neden... Ne oldu?”

“Sadece anlamsız bir kavga. Endişelenecek bir şey yok.”

Suratını astı, Karina da ağlamaya başladı. Ben de ikisini birden teselli edip gerçekten iyi olduğuma ikna etmek zorunda kaldım. Beni almaya geleceklerini bilseydim, Adrian’ın kışkırtmalarına kapılmaz ya da o sümüklü piçle konuşmazdım.

Babamın testlerine ve eğitimine son verecek kadar güçlü olmayabilirdim ama olacaktım. Kardeşlerimi korumaktan başka bir nedenim yoktu, tabii.

Arabada babamın iki korumasıyla şoför vardı. Duruma hangi açıdan bakarsam bakayım, babamın beni okuldan almaları için Konstantin ve Karina’yı göndermesi garipti. Yulia’nın, genelde Konstantin’e karşı aşırı korumacı davranırken onu gözünün önünden ayırması daha da garipti.

“Siz neden geldiniz?” diye sordum.

“Çünkü seni özledik! Seni özledik!” Karina önce bağırıp sonra kıkırdamaya başladı. Sözlerini tekrarlamak gibi bir alışkanlığı vardı çünkü sevgili annemiz ona her zaman aptal gibi değil, net konuşmasını söylüyordu.

“Babam Noel tatiline çıkacağımızı söyledi.” Konstantin heyecanla sııttı. “Ailece.”

Gözlerimi kısıtım. Daha önce hiç ama *hiç* ailece bir şey yapmamıştık, bu yüzden şimdi başlıyor olmamız beni şüphelendirmişti.

Aslında, olayların bu şekilde değişmesi beni lanet olası bir paranoyak yapmıştı.

Noel’de genellikle kardeşlerim için bir ağaç süsler, onlara hediyeler verirdim çünkü Roman bunu yapmazdı. Yulia ise sadece Konstantin için Noel hediyeleri alırdı. Bu davranışı artık beklediğim bir şeydi ancak yine de her yıl Karina’nın ağlamasına neden oluyordu. Bu yüzden Konstantin, bir düzine hediye Yulia’nın arkasından üçümüz arasında paylaşırdı. Hediyeleri ben almıyordum fakat bu hareket, küçük kız kardeşimizin incinmiş duygularını yatıştırıyordu. Parıltılara, parlak renklere ve güzel olan her şeye karşı sonsuz bir sevgisi vardı.

Yulia’nın umurunda mıydı? Elbette, hayır. Sanki Karina ve ben onun için görünmezdik. Keşke üvey annemiz olsaydı. O zaman tüm bu hor görmenin bir anlamı olurdu. Bizi doğuran kadının bize nasıl bu şekilde davranabildiğine bir açıklama getiremiyordum.

“Korumalar böyle mi söyledi?” diye sordum kardeşime.

Başını salladı. “Sonunda birlikte bir seyahate çıkıyoruz!”

Etrafıma bir göz attım. Diğer tüm öğrenciler gitmiş, sadece biz kalmıştık. Karina’yı yere bırakıp elimi tutmasına izin verirken içim burkuldu, boştaki elimle de Konstantin’in elini tuttum. “Buradan gitmeliyiz. *Hemen.*”

“Ama neden?” Bana direnmeye çalıştı. “Kara ve ben tatile gitmek istiyoruz.”

“Gitmek istiyoruz, gitmek.” Karina da elimi çekiştiriyordu ama pek bir etkisi olmamıştı, onları çoktan sokağın aşığına sürüklemiştim.

“Efendim, buraya gelin.” Arkamdan gelen korumaların sert ayak sesleri kısa sürede bize yetişti. “Sizi götürmek için açık talimatlarımız var.”

“Biz yürüyoruz. Kendi başınıza geri dönün,” dedim arkamı dönmeden.

Sert ayak sesleri kaybolurken onların yerini başkaları aldı. Daha hafiflerdi ama daha fazlaydılar. Karina'yı kaldırıp belime yapıştırarak, "Koş, Kosta!" diye bağırdım.

Başını sallayıp onaylamadan önce küçük bir duraksama oldu. Neden ya da nereye gittiğimizi sormamıştı bile. Konstantin bana her zaman, her konuda güvenirdi. Bana ve Karina'ya bok gibi davrandığı için bazen Yulia'dan nasıl nefret ettiği hakkındaki düşünceler de buna dahildi.

Küçük erkek kardeşim, bir gün sadece üçümüzün olacağını çünkü benim hayalimin aynı zamanda onun da hayali olduğuna karar verdiğini söylemişti.

Sokaklarda koşarken arkamıza bakmıyor, Noel süslemeli dükkânların yanından hızla geçiyorduk. Ancak yeterince hızlı değildik. Karina beni yavaşlatıyordu ve Konstantin geride kalmaya devam ediyordu. Bir anda hızının etkisiyle takılıp yere düşerken ismimi haykırdı.

Küfrederek ona yardım etmek için geri dönmeye başladığımda artık çok geçti. Siyah asker kıyafetleriyle kar maskeleri giymiş adamlar onu çoktan yakalamışlardı.

Debelenip tekmeler savursa da etrafı altı kişi tarafından sarılmışken başarması imkânsızdı. Karina bu manzara karşısında çığlık atmaya başlamıştı. Onu yere indirip küçük bir ara sokağa sakladım. Boy seviyesine eğilerek, "Burada kal, Kara. Ben Kosta'yı alıp geleceğim, tamam mı?" dedim ya-tıştırıcı bir sesle.

"Tamam, tamam." Sanki gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi elini kolumda tutmaya devam ediyordu, kolumu nazikçe çekip kurtardım.

Aceleyle kardeşimin yanına döndüğümde onu çırpınıp küfrederken buldum. Beni görünce gözlerinde umut çiçekleri açtı. “Kirya!”

Bir taş alıp adamlardan birine fırlattım. Ona isabet etti ama diğer ikisi sesten hızlı bir şekilde üzerime atıldılar. Tam en iyi eylem planını tasarlarken Karina çığlık attı.

“Kirill!” diye bağıırıyordu hem o hem de Kosta.

Zihnim karmakarışık olmuştu, ilk nereye bakacağımı bilemiyordum. Karar veremedi başımın yan tarafına bir darbe aldım ve vücudumdan önce dizlerim yere çarptı.

Kana bulanmış görüşümün içinden, çığlık atan Konstantin’le Karina’yı taşıyan adamları gördüm.

Onlara ulaşmaya çalışırken bir yandan da sürüklendiğimi fark etmiştim fakat ters yöne sürükleniyordum.

Dünyam öylece karanlığa gömüldü.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM BİR

*Kırt
Günümüz*

İçgüdülerime güvenirdim. Hayatımı birçok kez kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda birçok gizemi çözmemde de bana yardımcı olmuşlardı.

Gençlik yıllarımda, babamın benim için ne tür işkenceler hazırladığını tahmin eder hâle gelmiştim. Bana ulaşmak için Konstantin'le Karina'yı kullanmaya başladığında, onları bu işe bulaştırmamak adına yavaş yavaş kendimi uzaklaştırmıştım.

On üç yaşındayken gözlerinin önünde kaçırıldığım o gün, onları günlerce uyuyamayacakları kadar dehşete düşürmüştü. Korumalar onları eve bırakmış, ben ise özel işkencelere dayanma 'eğitimimi' almıştım. Sevgili babamdan küçük bir Noel hediyesiydi.

Babam onları sadece korkutmak istemiş olsa da bunun ötesine geçerek onları gerçekten travmatize etmişti. Birkaç

gün sonra vücudumun her yerinde morluklar ve karnımda kesik izleriyle eve dönmüştüm. Roman, lanet bir psikopat gibi işkencenin hiçbir izinin yüzümde görünmemesini sağlamıştı.

Konstantin ve Karina bana sarılırken, acıya dayanabilmek için dudağımı ısırarak zorunda kalmıştım. O gece yürekleri parçalanırcasına ağlayarak yatağımı doldurmuşlardı. Yulia bile Konstantin'i uzaklaştıramamıştı. Dehşet dolu gecelerden sonra ilk kez uyumuşlardı.

Ancak ben uyuyamamıştım. Acı, beynimi kapatıp rahatlamama izin vermiyordu. Aslında o olaydan kısa bir süre sonra uyumakta zorlanmaya başlamıştım. Zihnim tetikteydi, tekrar tuzağa düşürölme ihtimalime karşı çözümler düşünüyordum.

İşte o zaman fark etmiştim. Eğer kardeşlerimle arama mesafe koymazsam, babamın benimle ilgili büyük planlarında istemeden verilen kayıplar* olacaklardı.

O zamandan beri, sezgilerim bana bir şey söylediğinde onlara güvenmeyi öğrenmiştim.

Şimdi olduğu gibi.

Sasha üç gün izin istediği anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Birincisi, tatil günlerini neredeyse hiç kullanmıyordu, kullandığında ise ya Karina'yla ya da Maksim'le vakit geçiriyordu.

İkincisi, bu özel tatil için Rusya'ya gitmesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Yedi ay önce telefonda konuştuğu o sümüklü orospu çocuğuna geri dönüyordu.

* *Collateral damage* ifadesi, savaş sırasında savaşla ilgisi olmadığı hâlde zarar gören veya ölen sivil kayıplar için kullanılır. -ç.n.

Özlediğini, yakında geri döneceğini söylediği kişiye gidiyordu. Sadece bu da değildi, ayrıntılarını bulamayayım diye cihazı da vurmuş ve ardından sevgili kar tanesine zarar verecek olursam beni öldürmekle tehdit etmişti.

Rus olduğunu nereden mi biliyordum? Söyleyebileceğini düşünmediğim o sevgi dolu şeyleri söylerken Rusça konuşuyordu.

Sevgilisinin konusunu bir daha hiç gündeme getirmemiştim çünkü bunu yaparsam duvarlarının anında yükseleceğini biliyordum. Yine de bu durum, onu unuttuğum anlamına gelmiyordu.

Aslında her gün her saniye aklımın bir köşesindeydi. Onu ne zaman becersem, başka birine karşı hisleri olduğu düşüncesiyle daha sert ve daha hızlı hareket ediyordum.

Her sabah yüzüne baktığımda, bugün beni bırakıp onun yanına dönmeye karar vereceği gün mü diye merak ediyordum. Beni New York'a kadar takip etmesinin bir nedeni olduğunu, istediğini elde edene kadar Sasha'nın pes etmeyeceğini bilmek beni teselli eden tek şeydi.

Pes etmek onun kişiliğinin bir parçası değildi.

Sasha'nın amacını bilmiyordum, o yanımda olduğundan beri aktif olarak araştırmamıştım ve en önemli şey de buydu. Ancak sonra, Rusya'daki sevgilisini görmeye gidebilmek için üç gün izin istemişti.

Başlangıçta, bir daha yanımdan ayrılmayı düşünmesin diye onu zindana kapatmayı düşünsem de ardından vazgeçtim. Bu sadece sevgilisini tanımam için değil, aynı zamanda onu sonsuza dek ortadan kaldırabilmem için de bir fırsattı. Böylece benden başka kimsesi kalmayacaktı.

Yine de onu havaalanına bırakırken tüm plandan vazgeçmek istemiştım ve eğer kalsaydı bunu yapmaya hazırdım.

Ona kalması için resmen *yalvarmama* rağmen yine de gitmişti.

Benim yerime onu seçmişti.

Bu durum, uçuş boyunca neredeyse kendimi kaybetme neden olmuş muydu? Kesinlikle.

Kıpırdamadan durmaya çalışırken Viktor bile bana bir uzaylıymışım gibi bakıyordu. Aslında buraya yalnız gelmeyi planlamıştım ancak benim gölgem olarak doğduğunu düşünmeyi seven Viktor, geride kalmayı şiddetle reddetmişti.

Ona Rusya'ya gideceğimizi söylediğimde sorularını kendine saklamıştı. Tabii ki bunun tek nedeni, bir şey söylerse onu uçaktan atmakla tehdit etmemdi.

Rusya'ya indiğimizde ve Sasha'nın telefonunu havaalanındaki bir dolapta bıraktığını öğrendiğimde, ruh hâlim kötü olmaktan çıkarak korkunç bir hâl almıştı.

Peşinden birini göndereceğimi bildiğinden takip edilme ye müsait olmayan bir yol tercih etmişti. Benden kurtulabileceğine inansa da üzerinde bulunan tek takip cihazı bu değildi. Böyle yapacağını tahmin ettiğim için bir takip cihazını çantasına, diğerini de ceketinin astarına yerleştirmiştım.

Telefonumu kontrol ettim, ikisi de çalışıyordu. Bulunduğu yere ve hızına bakılırsa, otoyolda bir aracın içinde hareket hâlindeydi.

Özel jetten bizi beklemesi için ayarladığım arabaya doğru yürürken, Rusya'nın lanet kışı yüzüme tokat gibi çarpıp beni neredeyse donduruyordu. Bugün kesinlikle Rusya Ana'ya göre giyinmemiştik, bu açıktı. Viktor'un bile çenesi soğuktan kaskatı kesilmişti.

Yoğun kar yüzünden saniyeler içinde beyaza bürünen ceketim, biz içeri girene kadar sıırıslıklam olmuştı. Ceketimi çıkardıktan sonra canlı konumu Viktor'un önündeki GPS'e gönderdim. "Şu noktayı takip et ve sakın kaybetme."

Dikiz aynasından bana baktı. "Bana neden Rusya'da olduğumuzu ve kahrolası kimi takip ettiğimizi söyleyebilir misin?"

"Hayır. Ya sana söyleneni yap ya da defol git ki kendim yapabileyim."

"Kirill..."

"Bu kişisel bir şey ve bilmen gereken tek şey bu. Yemin ederim, Viktor, o noktayı kaybedersek seni yolun kenarında donmaya bırakırım."

Durumu daha da gergin hâle getirmek istercesine gözlerini kısıtı ama akıllı davranmayı seçerek arabayı sürmeye başladı.

Ben de bu arada kendi kendime patlamamak için akıllı saatimden konumu kontrol etmeye devam ediyordum.

Sasha bir noktada durdu ve muhtemelen yürüyerek daha yavaş bir tempoda ilerlemeye başladı, birkaç dakika sonra hızını tekrar artırdı.

İlginç.

Yine, takip edilmekten kaçınmak için farklı ulaşım araçları kullanıyordu. Sevgilisini korumak için bu kadar çaba sarf ediyor olması, bakışlarımı öfkeyle dolduruyordu.

Elbette, buraya bir aile üyesiyle buluşmak üzere de gelmiş olabilirdi fakat ordu kayıtlarına göre kendisi bir yetimdi. Ailesinden sadece bir kez, o gün saunada bahsetmişti. Ayrıca asla kişisel isimler kullanmıyordu.

Tek olasılık, kahrolası bir âşığı olmasıydı.

Gözlüklerimi burnuma doğru itip çenemi yumruğuma yasladım. Herhangi birine, özellikle de hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir kadına karşı böyle duygular beslemek bana küfür gibi gelmeliydi.

O sadece bir seks partneriydi. Benim egemenliğime boyun eğen ve bundan zevk alan biriydi.

Ancak yine de... öyle değildi.

Sasha'nın benim için neden özel olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu fakat öyle olduğunu biliyordum.

O. Kahrolası. Özeldi.

Eğer bu karmaşık duyguların sebebini öğrenmeden sevgilisiyle yeniden bir araya gelmesine izin verirsem lanetlendim.

Durana kadar onu iki saatten fazla takip ettik, sonra haritada devasa boş bir araziye benzeyen bir yere doğru koşuyor gibi göründü. Eğer tahminim doğruysa, bu noktada en az dört ulaşım aracı kullanmıştı.

Biz vardığımızda o geleli yaklaşık yarım saat olmuştu. Onu yürüyerek takip edemezdim çünkü muhtemelen kaçırırdım. Daha doğrusu, ben yanlarında yokken o sikik herifle buluşmasına izin vermiş olurdum.

“Bana bir kar motoru bul,” dedim Viktor’a.

“Biraz zaman alabilir.”

“Sikimde bile değil. Hallet şunu.”

Arabadan inip tekrar içeri girdi.

“Ne?” diye tersledim.

“Eğer bir kadın olsaydın, regl döneminde sin derdim ama değilsin. O yüzden bu davranışını nasıl kategorize edeceğimi bilemiyorum.”

“O zaman etme ve sana söyleneni yap.”

Sanki hayatı boyunca tanıdığı kişi olduğumdan emin olmak istercesine bir süre bana baktı, başını sallayıp sonunda bir işe yaramaya gitti. Bana bir kar motoru getirmesi on beş dakikasını alsa da Sasha hâlâ koşuyor gibi görünüyordu, dolayısıyla başarabilirdim. Viktor bana kalın, beyaz bir paltoyla termal pantolon verdiğinde aceleyle onları giydim ve kar gözlüğümü takarak kar motosikletine atladım.

Korumam gidonu* kavradı. “Ben süreceğim.”

“Hayır, ben dönene kadar burada kalacaksın.”

“İssiz bir yere tek başına gitmene izin veremem.”

“Bu konuda söz hakkın yok. Beni takip etme.”

“Ama...”

“Bu bir emirdir, Viktor. Burada bekle.”

Kaskatı kesildiğinde her zamankinden daha uzun, daha heybetli gibi göründü. Benden herhangi bir nedenle ayrı kalmaktan hiç hoşlanmazdı. Viktor, gerçekten de hayattaki rolünün benim güvenliğini sağlamak olduğunu ve bu hayati görevi başaramazsa hiçbir amacı kalmayacağını düşünüyordu.

“Tehlikeli bir durum değil,” diye yarım yamalak bir teklifte bulunarak baştan savmaya çalıştım ama arabaya bağlanan GPS sinyalimi keserken cevabını beklemedim. Eğer bunu yapmazsam beni bulana kadar sinyali takip eder, hemen New York’a geri dönmemiz için ısrar ederdi.

Takip sinyalini alan tek kişi olduğumdan emin olduktan sonra kar motosikletinin gidonunu kavradım ve karda bir mermi gibi yola koyuldum.

Ona ulaşmam yaklaşık on beş dakika sürdü ancak Sasha, ben harekete geçtikten beş dakika sonra hareket etmeyi bırakmıştı.

* Bisiklet ve motosiklette, ön tekerleğe yön vermeye yarayan, iki ucunda tutacak yeri olan enlemesine çubuk. -ç.n.

Bulunduğu yer, daha önce koştığı geniş arazinin ortasındaydı. Bölge terk edilmiş gibi duruyordu. Yakınlardaki bir kasabaya doğru gittiğini düşünmüştüm fakat durum öyle görünmüyordu.

Beni araziden ayıran bir tepeye tırmanmak için hızımı artırdım. Tepeye ulaştığımda bir depo gözüme çarptı. Yapı, ordu için yaptığımız son görevde adamlarımın öldüğü yere ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Ben her zaman içgüdülerini takip etmiş biriydim. Bu durum, hızlı reflekslerle birleştiğinde beni sayısız kez ölümden kurtarmıştı.

Şimdi de içgüdülerim, geri dönüp ters yöne doğru hızlanmam için bana bağıırıyordu. Ancak bunu yapmadım. Bunu yapmak, Sasha'yı sevgilisiyle bırakmak anlamına gelirdi ve bu seçeneğin masada, hatta masanın altında bile yeri yoktu.

Bununla birlikte, önümde beliren manzara burada bulunma nedenlerimi sorgulamama neden oldu.

Depodan çok uzakta olmayan bir yerde, siyah giyimli adamlar duruyordu ve yüzleri tıpkı bir terörist filmindeki gibi kar maskeleriyle gizlenmişti.

Elinde silah tutan biri hariç, hepsinin göğsünde tüfekler asılıydı. Ceketi farklı görünüyordu, yüzü gizlenmişti ama onun Sasha olduğunu biliyordum. New York'a geldikten kısa bir süre sonra ona bu silahı vermiştim, o da Maksim'in silahına çok benzediği için kabzasına bir 'S' harfi çizerek karışıklığı önlemek istemişti.

Beynimin içinde kırmızı alarmlar çalmaya başladı. Çoğu 'kaç' ile başlıyor ve bitiyordu.

Kafamda bir sürü soru dönüp dolaşıyordu. Birincisi, bu kahrolası insanlar da kimdi? Sasha'nın onlarla ne ilgisi var-

dı? Fakat en önemlisi, neden bu lanet şey bir tuzak gibi kokuyordu?

Çünkü öyle, seni siktiğimin aptalı.

Kar motosikletini döndürmeye başladığımda artık çok geçti. Sasha'nın yanındaki adam ateş açtı. Göğsümde bir acı patlarken gidon üzerindeki hâkimiyetimi kaybettim. Kar motoruyla tepeden aşağı yuvarlanarak iki kez takla attım.

Siktiğimin sikiği.

Düşüşü kontrol etmeye çalışsam da bu kadar dik bir tepede bunu yapmak imkânsızdı. Yaramdan acı fişkırıyordu ama hayati organlarıma yakın olduğunu sanmıyor...

“Hayır!” Bir mermi daha göğsüme isabet ederken, onun acı dolu çığlığı havada yankılandı. *Tekrar.*

Bu sefer hiçbir şeyi kontrol etmeye teşebbüs edememiş-tim.

Düşüp yuvarlanırken görüşüm bulanık kırmızıya dönüştü. Yaradan ya da muhtemelen ölüyor olduğum gerçeğinden değildi.

Sasha'nın, bu adamlar her kimse öldürsünler diye beni buraya getirdiğini bilmenin gerçekliği idi.

Bana ihanet etmişti.

Siktir.

Sasha bana *ihanet* etmişti.

Dünyam kararırken, tüm mücadeleye gücüm uzuvlarımı terk etti.

BÖLÜM İKİ

Sasha

Olay ağır çekimde başlayıp ardından çok hızlı ilerlemişti. Çok vahşiydi.

Çok... gerçeküstüydü.

Bazı olayların aynı anda gerçekleşirken tamamen farklı bir ritimle kesişmeleri çok garipti. Bir an için rüya gördüğümü sanmıştım. Belki de bu, en çok değer verdiğim insanları kaybetmeye devam ettiğim acımasız kâbuslarımdan biriydi.

Bu mantıklı bir açıklamaydı... değil mi?

İkinci kez vurulduktan sonra karda yuvarlanan kişi Kirill *olamazdı*.

Olamazdı işte.

Devasa bedeni tepenin dibinde durduğunda, aynı şekilde kalbim de durdu. Ancak bir saniyeden kısa bir süre içinde hayata geri döndü ve neredeyse göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi hızla atmaya başladı. Bu bir kâbus ya da hayal gücümün acımasız bir oyunu değildi. Bu durum yaşanıyordu.

Tam şu anda.

Tam önümde.

Albert amca tüfeğini doğrulttuğunda, ölümcül vuruşu yapmadan önüne atlardım. Bedenim titrerken zihnimde dönüp duran tek şey şuydu; ilk ya da ikinci atışların ölümcül olmadığını düşündüren neydi?

Kirill muhtemelen ölmüş...

Hayır. Yüzümdeki maskeyi çıkarıp yere atarken bu düşünceyi aklımdan sildim, üst dudağım bilinçsizce hırlayarak gerildi.

Amcam daha önce ondan duymadığım bir ses tonuyla, “Yoldan çekil, Sasha,” diye emretti. Bu otoriter tonda konuşan kişi babam olurdu. Bize karşı değil, onun için çalışanlara karşı böyle konuşurdu fakat Albert amcam asla bu şekilde konuşmazdı.

Onu sanki farklı bir gözle görüyormuşum gibi hissediyordum. Sanki yirmi bir yıllık hayatım boyunca tanıdığım aynı kişi değilmiş gibiydi.

Beni kenara itmeye çalışmasına rağmen, elimden geldikince sert bir şekilde karşı koyup onu karda tökezletmeyi başardım.

“Kesin şunu!” diye haykırdığımda, sert sesim etrafımızı saran boşlukta çınladı.

“Kesin şunu derken ne demek istiyorsun?” Albert amca öne çıktı. “Ailemizin ölümünün arkasındaki adam o, Sasha.”

Başımı gereğinden fazla salladım. “Buna inanmıyorum.”

“Ne halt etmeye inanmıyorsun?”

“Sadece inanmıyorum!” Parmağımı göğsüne doğru uzattım. “Ona doktor getireceğim ve eğer beni durdurmaya çalışırsan, nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Seni uyarıyorum. Bugün ikimizden birinin ölmesini istemiyorsan beni *engelleme*, amca.”

Karda koşarken onun cevabını beklemedim. Botlarım kara saplandığında dizlerimin üzerine düşsem de kendimi kaldırıp Kirill'in yanına koştum. Albert amcanın elimi tutmaya ya da beni durdurmaya çalışmasını bekliyordum fakat ikisini de yapmamıştı.

Eğitimim, askeri görevlerim ve yüksek hızda egzersizlerim de dahil olmak üzere, şimdiye kadar hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Tek odak noktam Kirill'e ulaşmak olana kadar yabancı bir enerji beni ele geçirmişti.

En sonunda dokunma mesafesine varmam, sahip olduğumdan daha fazla zamanımı aldı. İri bedeni yüzükoyun karnın üzerine yayılmıştı. Kan izleri etrafını çevrelemiş, karda kırmızı izler bırakmıştı. Mide bulantısı boğazımda yükselirken kalbim paramparça oldu.

Bu his, dört yıl önce kuzenlerimin üzerimde öldüğünü fark ettiğim andan farklı değildi. Bir an için olduğum yerde donup kaldım, hareket edemiyordum. Burun deliklerim metalik kan kokusuyla dolarken, kalbim yerinden fırlayıp Kirill'in hareketsiz bedeninin yanına yığılmıştı.

Yanında dizlerimin üzerine çökerek, omzunu kavrayıp onu ters çevirdim. Göğsünün ortasındaki kocaman deliği ve kırmızıya bulanmış beyaz ceketini gördüğümde dudaklarımdan küçük bir nefes kaçtı. Yanaklarını kaplayan kirli sakalı solgun tenine karşı çok siyah, sert görünüyordu. Titreyen parmaklarım ağzından fışkıran kana hafifçe dokundu.

O... kan mı kusmuştu?

Ah, Tanrım. *Ah, hayır.*

Lütfen, *hayır.*

Titreyen elimi burnunun altına koydum ve ondan bir yaşam belirtisi beklerken nefesim kesildi. Aslında beklediğim

süre önemsizdi ama bana yıllar gibi gelmişti. Nefes almadığım süre uzadıkça kalbim daha da sert çarpıyordu.

Tuz tadı aldığımında deliler gibi ağladığımı fark ettim. Ellerim titriyor, kan görmek içimdeki her şeyi kusma isteği uyandırıyor. Midem bulandığı için değildi, Kirill'in kanı olduğu içindi.

Çok fazla kan kaybetmişti.

Hafif, sanki yokmuş gibi bir parça nefes hissettim. Fazla değildi fakat ihtiyacım olan tek şey buydu. Gömleğimden bir parça koparıp kanamayı durdurmak için umutsuz bir çabayla yaranın üzerine baskı uyguladım. Ardından onu kaldırıp tepenin ortasında duran kar motosikletine taşımayı düşündüm ama yaralarını ağırlaştırmaktan korkuyordum.

Bu yüzden sırtı bana dönük olacak şekilde onu oturtup arkasına geçtim. Sonra kollarımı onunkilere dolayarak yukarı kaldırmaya başladım.

Anında geri düştüm.

Bu imkânsızdı.

Sadece benden çok daha iri olduğu için değildi, aynı zamanda baygın olduğundan çok daha ağır hissettiriyordu.

Eğer bu şekilde yaparsam, ona asla zamanında yardım ulaştıramazdım.

Onu kaldırma fikrinden vazgeçerek sırtüstü yatırdım. Sonra ayaklarından tutup onu karda sürüklemeye başladım. Bu şekilde yaralarını ağırlaştırmamış olacaktım. Yine de çok zordu. Kelimenin tam anlamıyla kaslardan yapılmış olmasının yanı sıra, tepe fazla dikti. Bacaklarım yanıyor, titriyordu ve neredeyse pes edeceklerdi.

Ancak kafasını herhangi bir tümseğe çarpmadığımdan emin olmak dışında durmadım ya da duraksamadım. Kar

motosikletine ulaştığım anda onu bırakıp, ayaklarını nazikçe karın üzerine yatırdım. Ardından sahip olduğum insanlık dışı gücü kullanarak aracı ters çevirdim ve onun bulunduğu yere sürükledim.

Göğsündeki kocaman yarayı görünce kalbim sıkışarak paramparça olsa da o döngünün içinde sıkışıp kalmama izin vermedim.

Ona yardım edebilecek tek kişi bendim.

Onu *kurtarmak* zorundaydım.

Bu düşünceler beni yeniden enerjiyle doldurup onu kar motosikletine çekmemi sağladı.

Önüne otururken onu dik tutmaya çalıştım. Daha fazla güvende olması adına vücudunu benimkinin etrafına sarıp, ceketimi ortamızdan dolayarak onu kendime bağladım. Mümkün olduğunca hızlı gidecektim, yolculuğun ortasında düşmesine izin veremezdim.

Onun güvende olduğundan emin olduktan sonra GPS'ten en yakın hastaneyi bulup kar motosikletini son sürat sürdüm. Beni takip eden diğer kar motosikletlerinin sesini duymazdan geliyordum. Muhtemelen Albert amca ve yanında getirdiği gizemli adamlardı.

Umurumda değildi, ayrıca ciddiydim. Eğer Kirill'e yardım etmemi engellemeye kalkarsa, bu durum gerçekten çok hızlı bir şekilde çirkinleşecekti.

Hastaneye ulaşmam otuz dakikamı almıştı. Bunun tek nedeni, Kirill'in iyi destek alması ve düşmemesi için öne doğru eğilirken kar motosikletini en yüksek hızda sürmemdi.

Bu şeyi hastane kapısından içeri sokmaya hazırdım fakat birkaç hemşire ekipmanlarıyla birlikte binadan çıktı. Kirill'i

sedyeeye taşımalarına yardım etmeye çalışsam da bunu nasıl yapacaklarını bildiklerinden beni ittiklerinde geri çekildim.

Bir doktor, Kirill'in yüzüne oksijen maskesi taktıktan sonra hepimiz iç karartıcı beyaz koridorda koşmaya başladık.

"Göğsünde iki kurşun yarası var," dedim onlara tanıyamadığım net bir sesle. "Ayrıca bir tepeden aşağı düştü ve çok kan kaybetti."

Doktor, hemşirelere bazı talimatlar verdikten sonra sedyenin üzerine atlayıp Kirill'in ceketini keserek açtı. Kan fışkıran iki kurşun deliğini görünce boğazım düğümlendi. Biri diğerinden daha yukarıdaydı. Birinin etrafında, diğerinden daha fazla kan vardı ve karın kaslarıyla dövmelerinin kırmızıya boyanmasına neden oluyordu.

Ah, Tanrım.

Bu... kalbinin olduğu yer miydi?

Sonuna kadar onlarla gitmeye çalışmama rağmen, hemşireler bunu yasaklayıp dışarıda beklememi istedi. Acil servisin kapısı kapandığı anda yere yığıldım, gözyaşlarım ve kanım beyaz fayanslara damlıyordu.

Kırmızı ellerimi kaldırıp floresan ışıklarına karşı oluşturdıkları sert kontrasta baktım. Gözyaşlarımın arasından bulanık görünüyorlardı ve bu durum -gerçeklikle olan bağımı kaybettiğim gerçeği- o kadar keskin bir histi ki neredeyse felç ediciydi.

Kanlı ellerime bakarken, Kirill'le en son konuştuğum an gözümün önüne geldi. Arabadayken. Beni havaalanına bıraktığı zaman.

Dudaklarının tadı hâlâ damağımdaydı. Beni daha önce hiç öpmediği gibi öpmüş, dünyamı ateşe verip neredeyse

ona karşı hissettiğim tüm çarpık duyguları itiraf etmemi sağlamıştı.

Eğer zamanda geriye gidebilseydim, gitmememi istediği o ana dönebilseydim kalırdım.

Her şeyi farklı yapardım.

Ancak geriye dönemezdim ve lanet olası gerçek hâlâ devam ediyordu... Kirill benim yüzümden ölümle savaşıyordu. Kalbinde bir delik vardı çünkü aptalca bir şekilde Babushka için burada olduğumu, onun tarafından takip edilmekten gerçekten kaçınabileceğimi düşünmüştüm.

Orada olmasının sebebi bendim ve bu durum, Kirill'den önce çoktan öldüğünü düşündüğüm kalbimi kırıyordu. İntikam arayışım sırasında göz ardı edilen, görmezden gelinen ve şu anki hayatımda önemsiz olduğu düşünülen kalbimi... Kirill onu hayata döndüren, şimdiki hâline gelmesini sağlayan kişiydi.

Bunun karşılığı olarak dolaylı yoldan göğsüne iki kurşun sıkılmış olmam, derimi yüzmek ve ciğerlerim iflas edene kadar çılgılık atmak istememe neden oluyordu.

“Ne yapmaya çalıştığını açıklamak ister misin, Sasha?”

Amcamın kısa sorusu beni kasvetli hâlimden çıkardı. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek ayağa kalktım ve dönüp onunla yüzleştim.

Hâlâ askeri kıyafetlerini giyiyordu ama silahı yoktu -en azından görünürde yoktu- ve kar maskesini çıkarmıştı. “Neden sen ne yaptığını açıklamıyorsun, amca? Kirill'i buraya getirmek için beni nasıl kullanabildin?”

“Sana planı anlatsaydım gelir miydin?”

“Hayır!”

“İşte sebep bu. Morozov’a yakınlaşıyorsun ve bu iyi bir şey olsa da kendi duygularını korumamak iyi bir şey değil. Gizli görevde olan herkes, casusluk yaptığı kişinin kendisini etkilemesine izin vermemek adına ekstra dikkatli olmalıdır. Söylemeye gerek bile yok fakat başarısız oldun, Sasha.”

“Sikimde bile değil!” Amcamın önünde ilk kez küfrediyordum ama bu da sikimde değildi. “Nasıl... Beni takip edeceğini nereden biliyordun?”

“Kesin olarak bilmiyordum. Ta ki seninkinin kalkışından hemen sonra özel uçağına binene kadar. Bu bir tesadüf değildi ve Kirill gibi bir adam böyle şeyleri keyfi olarak yapmazdı.”

“New York’ta casusların mı var?”

“Benim her yerde casuslarım var.”

“Sen... neler çeviriyorsun, amca? Az önceki adamlar kimdi? Neler oluyor?”

“Sana neler olduğunu söyledim. Ailemizi yok eden insanlardan intikam alıyoruz. Daha doğrusu, sen onu hastaneye getirip müdahale edersem ikimizden birinin öleceği tehdidinde bulunmadan önce bunu yapıyorduk.”

“Çünkü hiç mantıklı konuşmuyorsun!” Yüzüne bakarken kollarımla bacaklarım gerginlikle kasılıyordu. “Kirill katliamdan nasıl sorumlu olabilir? Evimize gelen onun babasıydı!”

“Ancak bizi yok etme planını tasarlayan Kirill’di.”

Ayaklarım sendelerken başımı yavaşça iki yana salladım. “Bu doğru değil. Kirill... saldırı sırasında ordudaydı.”

“Ailemizin ölümü onun askere gitmeden önceki son göreviydi.”

“Kanıtın var mı?”

“Henüz yok ama ihtiyacım da yok. Başlangıçta tüm planı Roman’ın yaptığını düşünmüştüm fakat bazı şeyler akla yatkın gelmedi. Roman o kadar kurnaz değildi. Ayrıca, Kirill’in orduya gitmeden önce babasının başarısının arkasındaki beyin olduğunu söyleyen sen değil miydin? O zaman daha derine inmeye başladım ve Roman’ın son on yılda Rusya’da ya da Amerika’da gerçekleştirdiği her başarılı operasyonun arkasında onun olduğunu öğrendim.”

Başımı sallamaya devam ederken kalbim hızla atıyordu, hatta o kadar yüksek sesle atıyordu ki kulaklarımdaki uğultuyu duyabiliyordum. “Tahmin yürütüyorsun, amca. Sadece suçlayacak birini bulmaya çalışıyorsun, Kirill de senin önüne çıktı.”

“Ve sen de inkâr ediyorsun, Sasha. Kalbinin derinliklerinde onun doğru kişi olduğunu biliyorsun.”

“Hayır dedim!”

“Sasha...”

“O yapmadı. Uyanmasını bekleyip ona kendim soracağım.”

“Ve kimliğini mi açıklayacaksın?”

“Umurumda değil!” Amcam, Kirill’in cinsiyetimi çoktan öğrendiğini bilmiyordu ve ben de böyle kalmasını istiyordum.

“Büyükannen bundan hoşlanmayacak,” dedi sinirli bir ses tonuyla. “Onun ölümünü duymayı bekliyordu ve eğer bunu senin durdurduğunu öğrenirse...”

“Ne? Beni cezalandıracak mı? Ne isterse yapabilir, bu benim için artık hiçbir şey ifade etmiyor. Bu aile için cehennemini yaşadım fakat sen ve Babushka, beni kullanmayı seçtiniz. Bahse girerim hasta falan da değildir, tüm bunlar bir tuzaktır.”

“Sashenka...” Elini bana doğru uzattı ama ben geri çekildim.

“Senin Sashenka’n değilim, beni lanet bir şekilde kullandın, amca. Ölümün eşiğindeyken beni kurtaran adamın göğsüne dolaylı olarak iki kurşun sıkmak zorunda bıraktın. Ben o görevde ölmek üzereyken sen orada değildin ama o oradaydı, amca! Beni taşıyıp tedavi ettirdi. Beni kurtardı.”

“Tüm aileni öldürdükten sonra.”

“Sana buna inanmadığımı söyledim!”

“Şu anda mantıksız davranıyorsun ama sorun değil. Bu konuyu konuşacağız. Benimle annem ve Mike’ı görmeye gel.”

“Şimdi değil.” Acil servisin kapısına baktım. “Kirill’in iyi olduğunu öğrenene kadar gitmiyorum.”

“Kirill’e olan bu takıntın nedir?” Gözlerini kıstı. “Bilmem gereken bir şey mi var?”

“Hayır.” Çıkışı işaret ettim. “Şimdi git, amca. Seni burada istemiyorum.”

Dudaklarını büzdü, muhtemelen onunla konuşma şeklimden rahatsız olmuştu ama bu aklımdaki son şeydi. O gittikten sonra yerimde durup hiç kımıldamadan kapıya baktım. Doktor nihayet çıkana kadar tam üç saat geçmişti, yüzü bitkin ve duruşu bozguna uğramıştı.

Doktor kırsal bir aksanla konuşmaya başladı. “Kurşunları çıkarmayı başardık ama bazı parçalar kalbe isabet etmiş ve ince arterlerde hasara yol açmış. Ayrıca çok kan kaybetmişti. Elimizden geleni yaptık, artık gerisi ona bağlı. Onu yoğun bakıma alıyoruz. Önümüzdeki yirmi dört saat yaşayıp yaşamayacağını ya da komaya girip girmeyeceğini belirleyecek.”

Olayın nedeninden ve yasalar gereği yetkilileri aramak zorunda olduğundan bahsediyordu fakat ben dinlemiyordum. Doktor gözden kaybolduğunda, duvara yaslanıp öylesine hıçkırarak ağlamaya başladım ki kalbim Kirill'inkiyle birlikte kanıyor gibiydi.

Ne yapmıştım ben?

BÖLÜM ÜÇ

Sasha

Kirill'in hayatta kalma şansının düşük olduğunu duyup deliler gibi ağladıktan sonra kendimi tam olarak toparlayamamıştım.

Kendimi kaybetmememin tek sebebi, Kirill'i yalnız bırakamıyor olmamdır. Eğer bırakırsam, daha fazla tehlikeye girebilirdi. Evet, Albert amca gitmişti ama bu onun ya da adamlarının geri dönmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Tüm bu zaman boyunca yoğun bakımın önünde nöbet tutmuş, yorulduğumda oturmuştum. Hemşireler rica ettiğinde bile kıyafetlerimi değiştirmek ya da ellerimi yıkamak için ayrılmamıştım. En azından ellerimdeki kanı temizlemem adına bana dezenfektan mendil getirmişlerdi.

Haberi duyduğumdan beri beş saat olmuştu, doktor ancak şimdi onu kontrol etmeye gelmişti. Diken üstünde bekliyordum fakat geri döndüğünde yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu.

"Hâlâ bilinci kapalı ama bu olağandışı bir durum değil," dedi ben daha bir şey sormadan.

“Onu görebilir miyim?”

“Aile üyesi değilseniz, hayır.”

“Ben...” Lanet bir erkek gibi görüldüğümünden, yalan söyleyip onun kız arkadaşı olduğumu bile söyleyemiyordum. “Kuzeniyim.”

Muhtemelen Kirill’le birbirimize hiç benzemediğimiz için bana şüpheyile baktı. Buna rağmen doktor başını sallayıp koridorun sonunu işaret etti. “Sola dönün, hemşire sizi yönlendirecek.”

“Teşekkür ederim.”

Tam oraya yönelmek üzereydim ki doktor yolumu kesti. “Daha önce de belirttiğim gibi, ateşli silah yaralanmalarını yetkililere bildirmek zorundayız. Polis birazdan burada olur ve size soracakları sorular olacak.”

Başımı salladım, şu anda polisi pek düşünmüyordum. Zamanı geldiğinde onları yanıltmayı başarırdım.

Kirill’i görmeme izin verilmeden önce temizlenip sırt çantamdaki yeni kıyafetlerimi giydim. İşim bittikten sonra ağır adımlarla hemşireyi takip ettim.

Onu görebildiğim pencereye ulaştığımızda hemşire yanımdan ayrıldı. Boğazımın gerisine büyük bir yumru otururken, önümdeki manzara karşısında ağlamamı bastırdım.

Her şey beyazdı; ışıklar, yatak, çıplak göğsünü örten sargılar. Teni bile öyle solgundu ki koyu renkli dövmeleri sert bir tezat oluşturuyordu. Yüzü çok renksiz, çok cansız, sanki pes etmiş ve çoktan diğer tarafa geçiyormuş gibiydi. Sanki gerçekten yanağını okşuyormuşum gibi ellerim cama yavaşça, dikkatlice dokundu. “Üzgünüm, Kirill. Çok üzgünüm... Bilseydim... gelmezdim, seni dinler ve kalırdım, ben...”

Parmaklarımı camın üzerinde büktüm, sunduğum herhangi bir bahanenin ya da düşündüğüm keşkelerin boşuna olduğunu çok iyi biliyordum. Her şey olup bitmişti, Kirill benim yüzümden yaşam savaşı veriyordu. Ne yaparsam yapayım, bu değıştiremeyeceğim bir gerçektir.

Üstelik bunu bilmek, suçluluk ve hayal kırıklığı duygularımı silmiyordu.

Tuz tadı aldığımda yine ağladığımı fark ettim. Bugün benim neyim vardı? Ne zamandan beri ağlak bir bebek olmuştum? Bedenim, içimdeki tüm bu duygusal karmaşayı kontrol edemiyordu. Pişmanlıklar, adrenalin ve özellikle de ailemle Kirill'e olan güçlü sadakat duygum arasında kalma hissi...

Bu sadakat orduda mı, yoksa hayatımı kurtardıktan sonra mı başlamıştı? Ya da New York'a gidip onunla birden fazla düzeyde yakınlaştıktan sonra mıydı, bilmiyordum fakat sadakat oradaydı. Bu ironik bir durumdu çünkü onu bu hâle ben getirmiştım.

"Lütfen geri dn, Kirill. Sana yalvarıyorum."

Onun ölmüş olma ihtimalini düşünmek bile istemiyordum. Buna izin veremezdim. Onu yaklaşık bir yıldır tanıyordum, bu uzun bir süre gibi gelmese de bana sonsuzluk gibi hissettiriyordu.

Hayatımı onsuz hayal edemiyordum.

Daha da kötüsü, ondan önce nasıl yaşadığımı unutmaya başlamıştım.

"Zirveye çıkmak konusunda planların var, değıl mi?" Sanki beni duyabiliyormuş gibi mırıldanıyordum. "O kadar ykseğe çıkacaksın ki insanlar sana bakarken boyunlarını kıracak. Sırf yapabildiğin için mümkün olduğunca çok iskambil kâğıdından ev inşa edecek ve yıkacaksın. Çok fazla

planın ve yapacak işin var, bu yüzden şimdi onlardan vazgeçemezsin... Ayrıca, sana bir şey olursa Karina kaydettiği ilerlemeyi kaybedecek. Seni gerçekten seviyor ancak bunu ifade edecek güveni yok çünkü tekrar gidebileceğinden korkuyor. Bence Konstantin de seni seviyor ama annen tarafından fena hâlde yanlış yönlendiriliyor... ve Viktor... sen gidersen gölgene ne olacak? Sana bunca yıl yatırım yaptıktan sonra başkasının gölgesi olamaz. Anna da... yıkılacak. Yuri, Maksim ve diğer adamlar da. Sana saygı duyuyorlar çünkü seni bir rol model olarak görüyorlar. Senden korktukları için değil... Tüm bu insanlar sana güveniyor, bu yüzden gidemezsin.”

Onu ancak bulanık bir görüşle görene dek kadar tekrar gevezelik edip ağladım.

“Efendim...”

Hemşirenin sesiyle başımı kaldırırken, gözlerimi silmek için ceketimin kolunu kullandım. Sözüne devam etmeden önce beni iki kez kontrol ettiği için muhtemelen kan çanağı gibi kırmızı olduklarını tahmin ediyordum. “Dışarıda ziyaretçileriniz var.”

Muhtemelen polislerdi.

Kirill’e son bir kez baktıktan sonra yüzünü okşar gibi camı okşayıp, yoğun bakım alanından çıktım. Dışarı adımlarımı atar atmaz, acımasız bir tokatla yanağım yana doğru savruldu. Babushka’dan başkası görünmezken olduğum yerde donup kalmıştım. Yanında gündelik bir gömlek, pantolon ve kalın bir palto giymiş olan amcam vardı.

Büyükannem kısa boylu, kare yüzlü ve gri saçlarını sıkı bir topuzla toplayan bir kadındı. Kırıksıklıkları, bu dünyada yaşadığı on yılların bir haritasını oluşturuyordu. Göğsünde kalın altın bir broş olan, muhafazakâr gri renkte diz boyu bir

elbise giyyordu. Eşleşen bir kolye, bilezik ve aile yüzüğü görünümünü tamamlıyordu. Ah, bir de yere vurduğu bastonu vardı.

Büyükannemin, kuzenlerim veya kardeşim yerine beni tercih etmediğini her zaman biliyordum. Ancak bana ilk kez saf bir nefretle bakıyordu.

“Anne...” Amcam onu geri çekmeye çalışıyordu ama büyükannem onu itiyor, bastonunu tekrar yere vuruyordu.

“O çürümüş aileden intikam almamızı engellemeye nasıl cüret edersin?” diye sordu. Oldukça üst sınıfa ait bir Rus aksanıyla konuşuyordu. Orduya katılmadan önce benim de konuştuğum ve kaybetmek zorunda kaldığım aksandı.

Onun tarafından her azarlandığımda omuzlarım çöküyordu. Her zaman Babushka’nın onayını almak için çabalamıştım fakat hiçbir zaman alamamıştım, bu da ne zaman onun karşısına çıksam özgüvenimi kaybetmeme neden oluyordu.

Kırışık elindeki altın şeritli, karga başlı baston varlığımın felaketi olmuştu. Büyürken çoğu zaman onun darbelerine maruz kalmıştım. Bazen yere vurduğunu duymak bile kafamın arkasında bir tik tak sesi başlatmaya yetiyordu.

Konuşmadan önce iki kez yutkundum. “Kirill’in intikamımızla hiçbir ilgisi yok.”

Baston yan tarafıma çarpmadan önce havada sallanınca irkildim ama kenara çekilmedim. “Öyleyse şimdi taraf mı değiştiriyorsun?”

“Hayır. Ancak kimsenin onu öldürmesine izin vermeyeceğim.”

“Onu her şeyinle savunuyorsun. Senin bir Ivanov olduğunu öğrenince nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.” Burnunu havaya dikti. “O ve babası bizi ortadan kaldırmak

için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Hayatta kalanların varlığını öğrenmeyi hafife alacağını mı düşünüyorsun?”

“O öyle biri değil.” Bunu söylerken ciddiydim. Kirill acımasız olabilirdi fakat Karina’yla Anna’yı önemsiyordu. Amacı ne olursa olsun, çocuklara zarar vermezdi.

“Sasha,” diye başladı amcam. “İnkâr ediyorsun ve bu sadece senin hayatını değil, bizim hayatımızı da tehdit ediyor. Kirill’i yalnız ve savunmasızken öldürmem gerekiyor. Bir daha asla böyle bir şansımız olmayacak.”

“Hayır.” Bu kelime çok sert, neredeyse hırlama gibi ağzımdan çıkmıştı. Kesinlikle ailemin en saygıdeğer iki üyesiyle normalde konuşacağım şekilde değildi.

Babushka şaşkınlık dolu bir sesle, “Az önce ne dedin sen?” diye sordu.

“Dedim ki, hayır. Kanıtınız yok. Ayrıca, vur emrini verenin orduda üst düzey biri olduğunu söylememiş miydin, amca? Ben onu bulmak için askere gitmedim mi?”

“Suikastı gerçekleştiren kişi ordudaydı,” dedi amcam. “O zamanlar adını bilmiyordum ama Roman’ın ölümünden sonra güvenilir kaynaklardan onun General Abram Kuzmin olduğunu öğrendim. Ancak şöyle bir şey var. Ben ona ulaşmadan, Kirill’in Morozov ailesinin başına geçmesinden kısa bir süre sonra Moskova sokaklarında gizemli bir şekilde öldürülmüş olarak bulundu. Roman’ın yaptıklarının tek tanığının, o öldükten sonra öldürülmesi sence tesadüf mü? O suikast emrini verebilecek tek kişi Kirill’di. Roman’ın ölümünden sonra bilgi saklamak gibi bir nedeni yok. Ama oğlu, izlerini örtbas etmek için büyük çaba sarf ediyor.”

Bu bilgi bombardımanı karşısında zihnim patlamak üzereyken yine de başımı iki yana salladım. “Tüm ailenin

öldürüldüğünü düşündüğü bir cinayetin tanığını ortadan kaldırarak elde edeceği hiçbir şey yok, bu da kaynağınızın güvenilmez olduğu anlamına geliyor. Sen Kirill'i tanımıyor-sun ama ben tanıyorum. Bir çıkarı olmadığı sürece bir şey yapan biri değildir.”

“Onu yüzüme karşı savunmaya nasıl cüret edersin, seni akıldan yoksun çocuk!”

“Üzgünüm ama onu incitmenize izin vermeyeceğim, Babushka.”

“Git yapman gerekeni yap, Albert.” Bastonuyla diğer tarafıma vurup beni itti. “Çekil yoldan.”

Hayatımda ilk kez onun bastonunu tuttum. Elim titrese de çenemi kaldırıp dik durmaya devam ettim. “Hayır, dedim.”

“Sasha, bunu olması gerekenden daha zor hâle getirme,” dedi amcam.

“Kirill'i öldürmek istiyorsan, önce beni öldürmen gerekecek.”

“Sasha!”

“Aleksandra!” Babushka çığlık atarak bastonunu parmaklarımın arasından çekip yere vurdu. “Bir kızın hiçbir işe yaramayacağını bilmeliydim. Canavara âşık oldun, değil mi?”

“Ha-hayır.” Boğazımı temizledim. “O benim kurtarıcım ve ona ihanet etmeyi reddediyorum.”

“Eğer yoldan çekilmezsen,” diye uyardı. “Bu sözlerimi unutma, Aleksandra Ivanova, seni *evlatlıktan reddederim*.”

Duraksadım, parmaklarım titriyordu ve kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kulaklarımda duyabiliyordum.

Büyükanneme bakarken şakaklarımdan, üst dudağımdan terler süzülüyordu. Aileme yabancı olma düşüncesi göğsü-

mü parçalasa da Kirill'i kaybetme düşüncesinden daha ağır değildi. Bu yüzden kımıldamadan öylece durdum.

"Sasha," diye amcam yakardığında, başımı iki yana salladım.

Bastonunu bir kez daha yere vurarak, "Sen benim için öldün," dedi Babushka. "O gün herkesle birlikte senin de öldürüldüğünü varsayacağım."

Ardından arkasını dönüp bastonunu yol boyunca yere vurarak gitti. Gözlerim yaşlarla dolmuştu fakat onları serbest bırakmadım.

"Bunu telafi etmek için çok geç değil, Sashenka," dedi amcam nazikçe, neredeyse yalvarıyor gibiydi. "Doğru olanı yap."

"Kurtarıcımı öldürmek doğru bir şey değil. Hem de hiç."

"Şu anda çekip gitsem bile bu iş bitmeyecek. Kirill'in hayatı için geri geleceğim. Bu benim aileme karşı görevim. Eğer beni durdurmaya karar verirsen, beni öldürmeye hazır ol." Gözleri yumuşarken uzunca içini çekti. "Keşke seni orduya hiç göndermeseydim."

Başka bir şey demeden Babushka'nın peşinden gitti.

Onların uzaklaşmasını izlerken, bir parçam göğsümden kopup önüme düşerek yavaş yavaş ölmeye başladı. En kötüsü de bu konuda hiçbir şey yapamazdım.

Her zaman hayatımın sonuna kadar onlarla birlikte olacağımı düşünmüştüm fakat şimdi, sanki her şey boşunaymış gibi geliyordu.

Yine de uzun süre mutsuzluğa gömülmek istemiyordum. Kirill'i bu hastaneden çıkarmalıydım. *Hemen.*

Amcam geri geleceğini söylediye, bunu yapardı. Üstelik bu sefer, birimiz gerçekten ölmek zorunda kalacaktı.

Hastanenin ankesörlü telefonuna koşup ezberlediğim numarayı çevirdim.

“Kimsiniz?” Viktor’un hırçın, gerilim dolu sesi diğer uçtan duyuldu.

“Benim. Sasha.”

“Lipovsky, seni siktiğimin piçi! Patrona ne oldu? Rusya’ya yaptığın ani ziyaretten sonra seni takip ettiğini biliyordum. Onu aramaya çıktım ve saatlerimi almasına rağmen sadece kan izleri buldum. Bu kan ona ait olmasa iyi olur, yoksa yemin ederim...”

“Onun kanı. Vuruldu, yerel hastanede yoğun bakımda.”

“Ne sikim olu...”

“Beni dinle, Viktor,” diye sözünü keserek telefona yaklaştım. “Hayatı büyük tehlike altında. Onu hemen buradan götürmek için gerekli ayarlamaları yapmalısın. Sen her şeyi halledene kadar ben nöbet tutacağım. Acele et. Hayatı buna bağlı.”

Korkutucu bir sakinlikle, “Vurulmasının sebebi sen misin?” diye sordu.

Alt dudağımı ısırp hemen geri bıraktım. “Şu an bu önemli değil...”

“Öyle misin?”

“Hayır.” *Yalan*. Dolaylı yoldan da olsa, bunun arkasındaki sebep tamamen bendim. Ancak Viktor’a bunu söylersem beni Kirill’den ayırırdı, buna izin veremezdim.

Sertçe nefes aldı. “Şimdi *sen* beni dinle, orospu çocuğu. Ben oraya gelene kadar onu hayatın pahasına koruyacaksın. Oraya vardığımda yüzünü görmesem iyi olur, yoksa seni gördüğüm yerde yumruklayacağım.”

Telefonu elimle sıkıca kavradım fakat hiçbir şey söylemedim.

Onu güvenli bir yere götürebildiğim sürece Viktor'un, Kirill'in veya diğer herkesin benden nefret etmesinin bir önemi yoktu.

BÖLÜM DÖRT

Sasha

Viktor tanıdığım en dayanıklı insan olabilirdi, kişiliği yalnızca duvarlar ve çelikle kıyaslanabilirdi fakat aynı zamanda en beceriklisi de oydu. Sadece birkaç saat içinde hem havaalanına ulaşım hem de Kirill'e New York'a dönüş uçağında eşlik edecek birkaç koruma, bir doktorla bir hemşire bulmayı başarmıştı.

Kirill'in güvenliğini sağlamak için Viktor'un özel olarak tuttuğu tüm güvenlik görevlilerine rağmen, son bir saattir etrafımı incelemeyi bırakamamıştım. Amcam ve adamlarının ne yapacağı belli olmazdı. Babushka, intikamlarına engel olmaya cesaret edersem benden de kurtulmaları için ona yeşil ışık yakmış olabilirdi.

Göğsüme hafifçe dokunup nafile bir çabayla orada büyüyen düğümü yok etmeye çalıştım.

Hayır, bu sadece *onların* intikamı değildi. Benim de intikamımdı.

Ben de en az onlar kadar kaybetmiştim. Üstelik yalnızca ebeveynlerimle ailemin geri kalanını değil, kimliğimi ve ka-

dınlığımı da kaybetmiştim. Artık asla eskisi gibi olamayacak, şiddet dolu bir varlıktan başka bir şey değildim.

Bu intikamdan vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. Ancak şu an Kirill ölüme karşı savaşıırken, ömür boyu sürecektir bu görevi düşünemiyordum. Benim asıl endişem onu buradan canlı çıkarmaktı. O tepede onu kurtaramamış olabilirdim ama şimdi, onun güvenliğini sağlamak için hayatımı ortaya koyacaktım.

“Lipovsky.”

Viktor’un sesiyle arkamı döndüğümde yüzüm acımasız yumruğunun etkisiyle yana doğru savruldu. Yanağım sızlarken dudağımdan hastane fayanslarına kan damlıyordu. Saniyeler içinde ağzımın şiştiğini hissedebiliyordum.

Bu *acıtmıştı*.

Bugün insanların bana tokat atması, vurması ve yumruklaması da neyin nesiydi? Öz amcam Kirill’i vurduğunda hissettiğim mecazi bıçak darbesini saymıyordum bile.

Neden bu lanet gün artık bitmiyordu?

Acıya rağmen ayağa kalkıp saldırganımla yüzleştirdim. Viktor’un yüz ifadesi hiçbir zaman hoş olmamıştı fakat şu anda bana bakarken, beni parmaklarının arasında ezmeden önce acilen kaçma ihtiyacı hissediyordum.

“Sana yumruk atacağımı söylemiştim. Aslında seni vurma havasındayım ama önce sorularıma cevap vermen gerekiyor.”

“Beni vurursan Kirill için daha az güvenliğimiz olur. İkimiz de bu olağanüstü koşullar altında alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyoruz, bu yüzden neden ateşkes yapmıyoruz?”

“Sikerler. Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Aslında, neden gözünün önünde vurulduğunu açıklamak ister misin?”

Dudaklarımı büzdüm. Viktor gerçeği öğrenirse, yiyeceğim bir yumruk sorunlarımın en küçüğü olurdu. Beni hiç düşünmeden öldürürdü.

Kirill'in eve sağ salım döndüğünden emin olmadan ölemezdim.

Elbette, uyandığında beni öldürecek kişi o olabilirdi ama hayatta olduğu sürece onun gazabıyla ve vereceği her şeyle yüzleşmeye hazırdım.

Elimin tersiyle dudağımın kenarını sildim. "Şu anda bunun bir önemi yok. Eğer onu bir an önce buradan çıkarmazsak, ölümcül bir tehlike altında olacak."

"Doktorun ne dediğini duymadın mı? Uyanmadan önce onu yoğun bakımdan çıkaramayız."

Bunu biliyordum, gerçekten. Ancak amcamın saldırı tehdidi şu anda çok yakındı. Sahip olduğum tek baba figürünü incitemez ya da dolaylı olarak Mike'a, hatta Babushka'ya zarar veremezdim. Beni evlatlıktan reddetmiş olabilirdi ama elimde kalan tek şey üçüydü.

Ne yazık ki, herhangi birinin Kirill'e zarar vermesine izin vermem de söz konusu değildi.

"Ne oldu, Lipovsky?" diye üsteledi Viktor.

"Uyandığında sana anlatır."

"Saçmalık." Beni kolumdan tutup neredeyse tüm hücrelerimi yerinden oynatana kadar sarstı. "Senin derdin ne, küçük piç? Vasatın altındaki becerilerine rağmen, sürekli onun etrafında dolaşıp yakınına sokuluyorsun. Onu bir şeyle tehdit ediyor olabilir misin? Neden sana takip cihazları takıp, seni tek başına hiçliğin ortasına kadar takip etsin ki?"

Bana... takip cihazları mı takmıştı? *Hem de birden fazla?*

Şimdi, beni bu kadar yakından takip etmesi mantıklı geliyordu. Açıkçası, üzerime koyabileceği tek takip cihazı-

nın telefonumdaki olduğunu düşünmüştüm. Ancak o elbette her zaman bir adım öndeydi. Beni öptüğü sırada falan cekeyimin içine bir tane koymuş olmalıydı.

Tanrım, eşyalarımı kontrol ederek tüm bu kâbusu önleyebileceğimi düşünmek çılgılık atmak istememe neden oldu.

“Cevap ver bana.” Viktor beni tekrar sarstı.

Kolumu onun acımasız tutuşundan kurtarıp çenemi kaldırdım. “Uyandığında ona sormanı söyledim. Önceliğimiz, tekrar saldırıya uğramadan önce onu buradan çıkarmak.”

“Beni dinle, Lipovsky...”

“Hayır, sen beni dinle, Viktor! Şüphelendiğini ve ne olduğunu öğrenmek istediğini biliyorum ama sana şimdi zamanı olmadığını söylüyorum. Enerjini onu buradan çıkarmak için harcamalısın ve ancak o güvende olduğunda bu konuyu konuşabiliriz.”

Avuçlarını açarak elini bana doğru uzattı, kafamı en yakın yüzeye çarpamadan köşeden bir hemşire çıkageldi.

Aramızdaki gerilimi gördüğünde yüzündeki gülümseme kaybolmasına rağmen, “Hasta az önce uyandı,” dedi kadın.

Midem bulanırken tekrar ağlama ihtiyacı duydum. Bu duygularımı dizginlemeyi başararak aramızdaki mesafeyi kapatıp aklımdaki tüm soruları kustum. “Bilinci tamamen açık mı? Herhangi bir yan etkisi olmuş muydu? Konuşabiliyor mu? Makineler olmadan nefes alabiliyor mu? Doktor uçuş konusunda herhangi bir şeyden bahsetti mi? Kabin basıncı nedeniyle herhangi bir komplikasyon olacak mı?”

Bana nazik bir gülümseme sundu. “Tüm bu soruları doktora sorabilirsiniz.”

Viktor ile birlikte koşarak Kirill’in tedavi gördüğü odaya gittik. Korumalar -soğuk duruşlarına bakılırsa muhtemelen paralı askerlerdi- kapının yanında duruyorlardı.

Camın arkasından, doktorla başka bir hemşirenin Kirill'in serumuna bir şeyler enjekte ettiğini gördüm. Gözleri açıktı fakat odaklanmamışlardı, neredeyse ölü gibi görünüyorlardı. Yoğun mavi renkleri donuk ve soluktu, Rus kışındaki sonsuz kar gibi cansız, anlamsızdı.

Kalpsiz ve... zalimdi.

Ona bakmaya devam ederken kalbim paramparça oluyordu ama aynı zamanda onun hayatta olduğunu bilmekten duyduğum mutluluğu da kontrol edemiyordum. Nefes almaya devam ettiği sürece ne olacağı umurumda değildi.

Belki varlığımızı sezmişti ya da bir gölge görmüştü ama Kirill'in gözleri yavaşça bize doğru kaydı.

Benimkilerle çarpıştıklarında nefes almayı bıraktım.

Bir an için sanki artık hastanede değilmişiz gibi geldi. Onun yerine, ikimiz de beni takip ettiği o tarlada duruyorduk. Bana şimdiye kadar gördüğüm en korkunç ifadeyle bakarken kan sıçramış karla çevriliydik.

Artık benim düşmanım olduğunu söyleyen bir ifadeydi. Farkında olmadan başımı yavaşça iki yana salladım.

Bilmiyordum, dedim içimden. Yemin ederim bilmiyordum. Bunu sana asla yapmazdım.

Ancak bu onun davetkâr olmayan bakışlarında ya da çenesinde gerilen küçük kasta hiçbir şeyi değiştirmede. O zaman anladım, benim burada olmamdan memnun değildi.

Gözleri açıldığı kadar hızlı bir şekilde tekrar kapandığında, bunun etkisiyle kalbim hayal kırıklığı ile doldu.

Kısa bir süre sonra doktor odadan çıktığında ona doğru koştum, neredeyse onunla çarpışıyordum. "Neler oluyor? Neden yine bilincini kaybetti?"

“Bilincini kaybetmedi, uykuya daldı.” Doktor umursamaz ve ağırbaşlıydı, bana Kirill’in konuşma tarzını hatırlatmıştı.

Bende ciddi bir sorun vardı. Artık onu başkalarında bile görüyordum.

“İyi olacak mı?” diye sordu Viktor.

“Evet. Hayati değerleri neredeyse normale döndü ve enfeksiyonu yok.”

Minnettarlıktan duvara yaslanmamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine kafamı toparlamaya çalıştım. “Onu eve götürmeliyiz. Hemen.”

“Bunu tavsiye etmiyorum,” dedi doktor. “Yarasını zorlayabilir. En az kırk sekiz saat beklemek daha iyi olur...”

Tartışmaya açık olmayan bir ses tonuyla, “Bir saatimiz bile yok,” diye sözünü kestim. “Uçuş sırasında onunla ilgilenecek bir sağlık ekibimiz var, bu yüzden iyi olacağından eminim. Viktor, her şeyi hazırladın mı?”

Dağ gibi duran adam gözlerini bana dikti. “Eğer bu da senin oyunlarından biriye, yemin ederim...”

“Bu patronun güvenliğini sağlamakla ilgili. Sen ve ben anlaşıyor olabiliriz ama ortak bir noktamız var.” Yüzümü ona dönüp çenemi kaldırdım. “Senden farklılıklarımızı bir kenara bırakıp ona odaklanmanı istiyorum. New York’a vardktan sonra ne istersen yapabilirsin.”

Bana hâlâ bariz bir şüpheyile bakıyordu. Viktor hiçbir zaman bana güvenmemişti ve bunu Kirill’e söylemekten de çekinmemişti fakat umarım aynı fikirde olduğumuzu görebilirdi.

Eğer çatışırsak, bu durumu düzeltmenin hiçbir yolu kalmazdı.

Neredeyse tam bir dakika sessizce düşündükten sonra, yanında getirdiği adamlara dönüp sert bir Rusça ile uçağı hazırlamalarını emretti.

Yine de rahat nefes alamıyordum. Kirill güvenli bir şekilde Rusya'dan ve amcamın ulaşamayacağı bir yere gidene kadar rahatlayamazdım.

Geçici olsa bile.

Sınırdaydım.

Tepeden beri yaşadığım klostrofobik his geçmemiştir. Rus topraklarından ayrılıp havaalanına indiğimizde, Yuri'yle Maksim de dahil Kirill'in korumalarının çoğunun bize eşlik ettiği eve yolculuk sırasında bile devam etmişti. Sadece Kirill evin kliniğine yerleştirildiğinde ve doktor tam olarak iyileşmesi için sadece dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylediğinde nefes almayı başarabilmiştim.

Anna onu görünce feryat etmişti. Karina bahçeyi boydan boya koşarken ayağı takılıp düşmüş, tekrar ayağa kalkıp Kirill'in başucuna geldiğinde ağlamıştı.

Yulia duygusuz ifadesiyle kapı aralığından izleyip arkasını dönüp gitmişti. Sanki yaşam savaşı veren adam, onun kanından canından biri ya da en büyük çocuğu değilmiş gibi. Sanki ona ne olacağı hiç umurunda değilmiş gibi. Kahretsin, onun ölmesini bile dilemiş olabilirdi.

Konstantin ise hıçkırarak Kirill'in adını sayıklayan kız kardeşinin yanına gelip ona sarıldı. Bu sahne göğsümdeki kara deliği daha da derinleştirirken, nefes almak ya da hepsiyle aynı yerde kalmak zorlaşmıştı. Kirill'i gözümün önün-

den ayırmak istemesem de yanında onu önemseyen birçok insan vardı.

Oradan çıkmam gerekiyordu. *Hemen.*

Kliniğin arka girişinden çıkıp yan bahçeye doğru amacı olmayan, hedefsiz adımlarla ilerledim.

Tüm bu karmaşadan uzaklaştığımda, bir ağaca yaslanıp gözlerimi kapattım. Soğuk esinti kıyafetlerimin engelini aşip kemiklerime çarpıyordu. Derin nefes alıyordum fakat hâlâ doğru düzgün nefes alamıyordum.

Ağacın yaprakları arasından bulutlu gökyüzüne bakarken göğsüme hafifçe vurdum. Ancak vurdukça nefes almak daha da güçleşiyordu. İçimde bir şey sıkışıp kalmıştı ve onu dışarı çıkarmak imkânsızdı.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Kirill'i aileme tercih ettiğim çok açıktı. Onları bir daha görmek istiyorsam -en azından barışçıl koşullar altında- onun katliamla hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamam gerekiyordu. Ancak bu olaydan sonra bana bir daha güveneceğinden şüpheliydim. Hatta beni öldürebilirdi.

O zaman ne yapacaktım? Yalvaracak mıydım? İşi bırakıp yeni bir meslek mi arayacaktım?

Belki de hayatımı kardeşim Anton'u aramaya adamalıydım. Onu son gördüğümünden beri yıllar geçmişti ama hâlâ bir yerlerde hayatta olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Benim onu aradığım gibi onun da beni arıyor olmasını düşünmek...

Bir zamanlar bana gerçeği açıkça söyleyen tek kişi oydu. Babam beni hiç azarlamayacak kadar çok severdi. Bir gülümseme, bir öpücük ya da gözlerimi masumca kırpmam bile yaptığım yaramazlıkları affetmesi için yeterliydi.

Annem bana öğütler verirdi fakat aynı zamanda beni çok şımartırdı, aşırı derecede korunaklı olmamın nedenlerinden biri de buydu. Anton ise bana, “Artık büyümen gerek, Malyshka. Ebeveynlerimiz sonsuza dek yaşamayacak,” derdi.

O zamanlar onun bu kadar yıpratıcı olmasından nefret ederdim. Fakat ailemin benim için inşa ettiği güvenli sığınak, gözlerimin önünde parçalanıp bir kan gölüne dönüştükten sonra onun sözlerine hak vermiştim. Kısa sürede büyümek zorunda kalmıştım ve güvenilebileceğim tek kişi bendim.

Ancak artık yorulmuştum. Keşke Anton yanımda olsaydı. Keşke onu bulup şımarık bir velet olduğum için özür dileyebilseydim.

Bu gitmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Kirill’le bugüne kadar sahip olduğum her şeyi kaybetme düşüncesi kalbimi kanatıyordu. Ailemi kaybetme düşüncesi de aynıydı.

Amacımı.

Olmadığım biri gibi davranmamın nedenini.

Bir insan parçalanmakla nasıl başa çıkardı? Kırk sekiz saatlik saf cehennemden sonra kendimi nasıl tekrar bir araya getirebilirdim?

“Sash.”

Gözümün kenarını silip arkamı döndüğümde, Yuri’nin eşlik ettiği Maksim’le karşılaştım. Onları görmek beni yine duygulandırmıştı. Onlara sarılıp ağlamak istiyordum ama bu çok tuhaf olurdu.

Maksim omzumu sıktı. “İyi misin?”

Başımı salladım. “Yaralanan patrondur, ben değil.”

“Fiziksel olarak demiyoruz, Sasha.” Yuri kollarını kavuşturup yanımdaki ağaca yaslandı. “Bu olayın seni hem zihinsel hem de duygusal olarak etkilediğini herkes görebilir.”

Boğazımı düğümlendiğinde konuşabilmek adına birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. “Ben iyiyim.”

“Tam bir yalancısın.” Maksim koluma alaycı bir şaplak attı. “Bu kadar güçlü davranmana gerek yok.”

Kısık bir sesle, “O kadar belli mi ediyorum?” diye sordum.

Maksim yüzünü buruşturdu. “Yüzünün tamamında bu yazıyor. Herkes patrona ne kadar yakın olduğunu biliyor, o yüzden tabii ki bu kadar etkilenecektin.”

“Ne oldu?” diye sordu Yuri yatıştırıcı bir tonda.

Başımı iki yana salladım. “Bırakın o size anlatsın.”

“Neden bize söyleyemiyorsun?” Maksim’in kaşları çatıldı.

Çünkü benden nefret edersiniz ve Kirill’e fırsat bırakmadan beni öldürebilirsiniz.

“Viktor, patronun senin yüzünden yaralandığından bahsetti,” diye devam etti Yuri ben konuşmayınca. “Daha fazlası olduğunu biliyoruz.”

“Evet! Patrona asla zarar veremezsin.” Maksim beni omzumdaki tutup yanına çekti. “Viktor’un bir pislik olduğunu herkes bilir. Ona aldırma.”

Ancak Viktor bu sefer haklıydı.

Her şey benim yüzümden olmuştu ve şu anda, bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim olmayan muallak bir durumdaydım.

Tek bildiğim Kirill’in beni öldürebileceği idi.

Yine de ailemin ölümüyle ilgili cevapları bulana kadar buradan ayrılmayacaktım.

Kirill’in beni affetmesini de sağlamayı umuyordum. Her ne kadar imkânsız gibi görünse de...

BÖLÜM BEŞ

Kirill

Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, bilincim gidip gelmeye devam ediyordu. Işık kırıntısına ne kadar tutunursam, karanlık çukurunun o kadar derinlerine düşüyordum. Bu durum bedenime karşı bir oyun oynamaktan ve açıkça kaybetmekten farksızdı. Beynin ne kadar güçlü olduğu önemli değildi. Eğer beden ayak uyduramıyorsa, çabalar boşa gidiyor demektir.

Bazen gözlerimi kapatıp bir daha hiç açmamayı düşünsem de sonra yapacak çok işim, gidecek çok yerim ve ilgilenmem gereken bitmemiş işlerim olduğunu hatırlıyordum. Daha zayıf, daha genç hâlime verdiğim sözü hatırlıyordum.

Bir daha asla zayıf olmayacağız. O kadar güçlü olacağız ki kimse bize erişemeyecek.

Ben bu sözü tutmak, bir daha asla umutsuzluk çukuruna düşmemek üzere bağlayıcı bir yükümlülük altındaydım.

Eğer aşağıdaysanız, üzerinizde tepinilir ve size emirler yağdırılırdı ama eğer yukarıdaysanız... kimse gözünüzün içine bakmaya cesaret edemezdi.

Ayrıca ben, bir daha asla ama *asla* bu kadar aşağı düşmeyecektim.

Ne kadar zamanımı aldığını bilmiyordum fakat gözlerimi açmayı başarmış, hemen tekrar uykuya dalma ihtiyacı hissetmemiştim. Etrafım yavaş yavaş netleşmeye başlıyordu. Beyaz duvarlar, antiseptik kokusu ve tanıdık bir... lavanta kokusu?

“Kirill!” Kız kardeşimin narin sesi sanki suyun altındaymış gibi geliyordu.

Kulaklarım acımasız bir bombardıman sonrasında kalmışım gibi çınlarken, pes etme dürtüsüne karşı koyup gözlerimi kısıtım. Karina'nın küçük yüzü karşıma çıktı. Gözyaşları, akan bir burun ve şişmiş dudaklarla dağılmıştı. Muhtemelen endişeli olduğu zamanlarda dudaklarını kemirdiği içindi.

“Beni duyabiliyor musun? İyi misin? Viktor! Doktoru çağır. Tekrar uyandı!”

Bu kelime, aslında bilincimin gidip geldiğini bir kez daha doğruluyordu. Bu son derece uygunsuz durumda ne kadar zaman kaybetmişim? Daha da kötüsü, tekrar tamamen işlevsel hâle gelebilmek için ne kadar zaman kaybetmeye devam edecektim?

Karina'nın yumuşak elleri benimkileri okşarken onları gözyaşlarıyla ıslatıyordu. “Çok endişelendim. Uyuyamadım ve her gece seni izledim ve... ve... hatta... hatta buraya kadar geldim. Eğer ölseydin, seni öldürürdüm!”

Tebessüm ettim fakat bu küçük hareket göğsümde zonklayan bir ağrıyı tetikledi. Öksürdüm, bu neredeyse içimi dışarı çıkaracaktı.

Sikeyim.

Gerçekten kalbimden vurulmuştum, değil mi?

“Ah, Kirochka.” Anna diğer elimi tuttu. Gözleri kızarmış, yüzü çökmüş, saçlarımı yumuşak dokunuşlarla geriye doğru tarıyordu. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Bir şeye ihtiyacım vardı fakat onu bana getirebilecek kişi o değildi, bu yüzden başımı iki yana salladım.

Gözleri yaşlarla dolmuş bir hâlde saçlarımı okşarken yüzümü sevmeye de devam ediyordu. Bu sahneyi izleyen biri, Anna’nın benim annem olduğunu düşünürdü. Ten rengimizin farklı olması ya da beni aslında onun doğurmamış olması önemli değildi. Bu kadın bana gerçek annemden daha fazla şefkat gösteriyordu. Gerçek annem, muhtemelen biz konuşurken ölmek için dua etmek üzere bazı şeytani ayinler yapıyor olmalıydı.

Doktor beni kontrol etmeye gelip oturmama yardım etti. Birkaç tahlil, konuşma, hafıza ve hareketlilik egzersizleri yaptı. Tüm bu süre boyunca Anna, Karina, Viktor ve neredeyse tüm korumalarım odanın girişine yığılıp beni seyretmişti.

Aptallar, son derece sıkıcı bir gösterinin seyircileri olmak için görev yerlerini terk etmişlerdi.

Doktor muayenesini bitirdikten sonra iyi haberi açıkladı. Kalbime isabet eden parçalardan kaynaklanan kalıcı bir hasar yoktu, ayrıca bilincim gidip gelerek geçirdiğim beş gün boyunca iyileşmeye devam etmiştim.

Önümüzdeki iki hafta boyunca kendimi zorlamamalıydım. Sürekli kontrollere ihtiyacım olacaktı ve hiç şaşırmadığım üzere kurşun yaraları iz bırakacaktı.

Adamlarım resmen doktorun yazdığı reçetede ki ilaçları kimin alacağı konusunda kavga ediyordu. Ta ki Viktor onlara ters ters bakıp kâğıt parçasını Yuri’nin eline tutuşturana kadar.

Olgun olan tek kişiydi. Ne izlemeye ne de kavgaya katılmıştı. Maksim, ilk tartışmayı yapan kişi olarak Yuri'ye katılmakta ısrar etti.

İkisi de buradaydı fakat en yakın arkadaşları yoktu. Biliyordum çünkü daha önce kalabalığı taramıştım, onun varlığına dair hiçbir işaret yoktu.

Yaptıklarından sonra geri gelmesini beklediğimden değildi.

Doktor dinlenmem gerektiği konusunda ısrar edince Viktor, Karina ve Anna da dahil herkesi dışarı çıkardı. Elbette, onlara karşı daha nazik yöntemler kullanmıştı.

Sadece ikimiz kaldığımızda, kapıyı kapatıp düşmüş bir melek gibi yanımda durdu.

“Doktoru duymadın mı?” Sanki birkaç on yıl yaşlanmışım gibi konuşuyordum. “Dinlenmeye ihtiyacım var. Eminim, bu senin de gitmen gerektiği anlamına geliyor.”

Bana ters ters baktı. “Biz ayrıldıktan sonra ne oldu? Bunu sana kim yaptı?”

İlginç.

Uyanıp kendimi New York'ta bulduğumda Viktor'un beni takip ettiğinden, kurtardığından ve buraya geri getirdiğinden emindim. Ancak az önceki sözlerine göre durum böyle değildi.

Yumuşak bir sesin adımı söyleyip ağladığı o rüya, bir rüya değil miydi?

“Ne kadarını biliyorsun?” Cevap vermek yerine sordum.

“Lipovsky şerefsizinin seni bir şekilde hastaneye götürüp, oradan beni araması dışında hiçbir şey.”

Gözlerim kısıldı. Bu ne demekti? O adamları beni pusuya düşürmeye yönelttikten sonra beni hastaneye götürmesi için hiçbir nedeni yoktu.

Vurulduğum sırada beni rahatsız eden düşünceler hayatımı, hırslımı kaybetmek ya da değer verdiğim herkesi burada korumasız bırakmak değildi. Bana *ihanet ettiği* gerçeği idi.

Aptalca bir an için, tüm mücadelemi kaybedip bu bilginin sonuçlarına teslim olmuşum.

Ancak o an sona ermişti. Aptal, duygusal ve kesinlikle mantıksız yanımda o iki kurşun tarafından öldürülmüştü.

“Bunun arkasında o mu var?” Viktor diretti. “Bana bir emir ver. Herhangi bir şey.”

“Rusya’nın altını üstüne getirmeni istiyorum. Onu bul.”

Sanki beni doğru duymamış gibi kaşları çatıldı. “Bunu neden yapayım ki? O bizimle geri döndü.”

Dudaklarım aralandı. “O... burada mı?”

Viktor yavaşça başını sallarken hâlâ şaşkın görünüyordu.

Bu hiç mantıklı değildi. Çevirdiği dalavereden sonra neden New York’a dönerken benimle gelsindi ki? Eğer beni kandırabileceğini sanıyorsa, yemin ederim...

Ağrı göğsümde zonklamaya başladı. Belki de bu durumla daha etkili şekilde başa çıkabilmem için doktorun bana daha fazla ağrı kesici vermesi gerekiyordu.

Korumam her zamanki şüpheli ses tonuyla, “Burada olmaması mı gerekiyor?” diye sordu.

“Nerede o? Az önce diğerleriyle birlikte değildi.”

“Muhtemelen antrenman yapıyor ve bir şeyleri yumrukluyordur. Döndüğümüzden beri bunu sık sık yapıyor. Ayrıca sorularımın hiçbirine cevap vermedin. Başına gelenlerde Lipovsky’nin parmağı var mı?”

Kısa cevap evetti ama bu cevabı Viktor’a verirsem, Lipovsky’ye işkence eder ve hiç düşünmeden öldürürdü.

Bu o kadar kolay değildi, *olamazdı* da.

Onunla ilgilenebilecek tek kişi bendim.

Sadece ben.

Bu yüzden başımı iki yana salladım.

“Eğer o değilse, kimdi o zaman?” diye sordu Viktor.

“Paralı askerler.” Ona gerçeğin bir kısmını söyledim. “Maskeleri vardı ama onları silahlarını kullanma şekillerinden tanıdım. Babamın düşmanları ya da ordudan kendi adamlarım olabilirler.”

“Bunu araştıracağım.”

Başımı sallayarak onayladım. “Bunu gizli tut. Başka kimsenin bu olayı araştırmasını istemiyorum.”

“Annen olabilir mi?”

“O elini kirletecek biri değil.”

“Konstantin olabilir mi?”

“Olabilir.”

Viktor boğazını temizledi. “O... New York’a indiğimizden beri her gün buradaydı. Bayan Karina’yı teselli ediyor gibi görünüyordu fakat o burada değilken bile ziyaret etti.”

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım. Viktor’un sözlerini zar zor duyuyordum. Düşüncelerimi meşgul eden yeni hayatım, kardeşlerim ya da adamlarım değildi.

Vurulduğum andan beri boğazımı tıkayan ihanetin o acı tadıydı.

Bu kahrolası tat şimdiye kadar yuttuğum en kötü ilaçtı, neredeyse tüm gücümü kaybetmeme neden oluyordu.

Ancak kaybettirmemişti.

Her geçen saniye o iğrenç tadı yutmaya devam etsem de hâlâ buradaydım.

“Seni dinlenmen için yalnız bırakacağım,” dedi Viktor. “Bir şeye ihtiyacın olursa, odanı en iyi üç adamımız koruyor.

Dahili telefon düğmesine basman yeterli, hemen burada olacaklar. Bana şahsen ihtiyacın olursa, beni ararsın.”

Başımı salladım, hâlâ gözlerimi kapattığımda kan kırmızısı görüyordum. Karın ortasında. Keskin kontrast başımı döndürüyordu.

“Patron.”

“Hımm?”

“Lipovsky burada. Uyandığını duymuş olmalı.”

Gözlerim yavaşça ama dikkatle açıldı. Kapıda cevap bekleyen Viktor’a baktım.

O kapının arkasında, bu mantıksız yakıcı acıyı yaşamama neden olan kadın duruyordu. Yaranın verdiği fiziksel rahatsızlıktan bahsetmiyordum. Bu his, yaralı kalbimdeki sürekli sıkışma ile kıyaslanamazdı bile.

“İçeri girmesine izin verme,” diye emrettim. “Şu andan itibaren, Lipovsky’nin yakınımına girmesine izin verilmeyecek. Onu silahları temizlemek ve bakımını yapmakla görevlendir.”

Viktor kaşlarını kaldırdı. “Bunun bir nedeni var mı?”

“Sana söyleneni yap. Onun yüzünü görmek istemiyorum.”

“Onu kovabiliriz.”

Elbette Viktor ondan kurtulmak için kalıcı bir çözüm önerecekti. Fakat bu işin aslını öğrenmeden onu sonsuza dek serbest bırakmayacaktım.

Neden, nasıl ve kim olduğunu öğrenecektim. Özellikle de kahrolası *kim* olduğunu. Ancak tatmin olduğumda buna bir son verecektim. O zamana kadar, sıkıntıdan aklını kaçırmasını sağlayacaktım.

“Sadece emri uygula.” Gözlerimi tekrar kapadım. “Kim senin içeri girmesine izin verme.”

“Emredersiniz, patron.”

O karlı tepede ölmem gerekiyordu fakat ölmemiştim.

Onunla işim bittiğinde, Aleksandra beni hastaneye götürmek yerine beni öldürmüş olmayı dileyecekti.

BÖLÜM ALTI

Sasha

Kirill beni görmek istemiyordu. Viktor bana artık patronun yanında istenmediğimi söylediğinde, neden şaka yaptığını düşündüğümü bilmiyordum.

Kesinlikle bu bir tür yanlış anlaşılmaydı. Evet, Kirill'in Rusya'da olanlara tepkisinin hoş olmayacağını tahmin etmiştim. Yine de beni etrafından tamamen silecek kadar ileri gideceğini düşünmemiştim.

Tamamen uyanalı bir hafta olmuştu, hatta hiçbir şey olmamış gibi evden iş anlaşmaları yapmaya başlamıştı.

Karina'yla Anna her zaman onu engellemeye çalışıyorlardı ama o bir şeye karar verdiğiğinde kimse onun fikrini değiştiremezdi. Bunu biliyordum çünkü sayısız kez onu ziyaret etmeye, onunla konuşmaya ya da uzaktan görmeye çalışmıştım fakat sonuç alamamıştım.

Viktor bükülmez bir çelik gibi her zaman onun yanındaydı. Ne zaman ondan Kirill'in huzurunda bir dakika istesem, beni o kadar hızlı ve sert bir şekilde reddediyordu ki gururum inciniyordu.

Evet, Viktor'un benden ya da herhangi birinden hoşlanmadığı doğruduydu. Yine de bu sessiz tavır onun fikri değildi. Ona yaklaşmama izin vermemesini emreden Kirill'di.

Yeni hapishanemden -silah mahzeninden- dışarı, kimse- nin yaklaşmadığı küçük, تنها bahçeye baktım. Maksim'le Yuri sadece ben burada olduğum için geliyorlardı. Aksi takdirde, bu binaya adımlarını bile atmazlardı.

Buraya zorla getirilmeden önce, buranın varlığını belli belirsiz biliyordum.

Buradaki tek personel ben ve artık sahada koruma olmayan iki yaşlı adamdı. Silahla mühimmatı diğer muhafızlara götürmekle görevlendirilmişti. Ancak Viktor, açıkça üst katta yüzümü göstermememi, teslimatları iki adama bırakmamı emretmişti.

Eşyalarım bile Kirill'in süitinden silah kasasının bodrumundaki küçük bir odaya taşınmıştı. Böylece adamlarla bir araya gelemiyordum. Sanki gerçek parmaklıklar olmadan kafese kapatılmış gibiydim.

Bu durum, evin çok büyük olduğu gerçeğiyle birleşince Kirill'i sadece iki kez, o da geceleri gizlice etrafta dolaşırken uzaktan görebilmiştim. İlk seferinde onu kliniğin penceresinin yanında dururken görmüştüm, acımasız gözleri boş boş uzaklara bakıyordu.

İçeri girmeyi çok istemiştim ama diğer korumaları görünce fikrimi değiştirmiştim. Patronla temas kurmamı engellemek için kesin talimat almışlardı. Eğer söyleneni yapmazlarsa, Viktor onları kovmaya kadar gidebilirdi. En azından Yuri'nin bana söylediği buydu.

Arkadaşlarım neden silah kasası görevine atandığımı sorduklarında, doğrudan verilen bir emre karşı geldiğim ve

bunun sonucunda Kirill'in hayatını tehlikeye attığım için vurulduğunu söylemiştim. Yuri, patronun beni kovmamasını tuhaf bulurken Maksim, "Eğer seni sadece cezalandırıyor-
sa, demek ki hâlâ yanında olmanı istiyor, o yüzden dayan," demişti.

Bir casus gibi etrafta dolanırken bu umuda tutunmuştum.

Onu o klinikte gördüğümde, mümkün olduğunca uzun süre orada kaldım ve açgözlülükle yüzünün her santimini hafızama kazıdım. Siyah çerçeveli gözlüklerin kapattığı gözlerini, inatçı burnunu, kare çenesini ve bir çizgi hâlinde duran ağzını... Çatık kaşlarına dokunmak, orada gizlenen gerginliği hafifletmek istedim. Elimi göğsüne koyup kalbinin düzgün çalıştığından, onu hastaneye götürürken duyduğum o rahatsız edici hafif sesin gerçekten kaybolduğundan emin olmak istedim.

Pek çok şey yapmak istiyordum fakat en çok onun gözlerine bakmak ve onların da benim gözlerime bakmasını istiyordum. Bana karşı olan duyguları her neyse, öfke ya da dalgınlık bile olsa, bana gerçekten baktığı sürece umurumda değildi.

Bu sessiz tavır ve tam anlamıyla ilgisizlik, beni onun ifade edebileceği herhangi bir öfkeden daha çok vuruyordu. Fiziksel cezasına hazırdım ancak zihinsel etkisinin on kat daha kötü olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Onu ikinci kez, iki gün önce Karina beni öğle yemeği için odasına davet ettiğinde gördüm. Kirill'in klinikten ayrılıp malikânedeki odasına döndüğü saatlerdeydi. Onu görebilmek umuduyla diken üstündeydim. On dakika boyunca Karina ile koridorda volta atmama rağmen odasından çıkmamıştı. Viktor, "Ev ve içindekiler yasak. Sadece silah ka-

sasının yakın çevresine girebilirsin. Anlaşıldı mı?” diyerek beni dışarı atmıştı.

Karina’nın ne kadar itiraz ettiği önemli değildi. Titan bir görevdeydi ve sadece ben ayrıldığımda tatmin olacaktı. Ya bunu yapacaktım ya da Karina’yı gereksiz yere strese sokacaktım.

Ancak malikânen çıkarken merdivenlerin başında bir an Kirill’i gördüm. Gözlerini üzerimde hissettiğime yemin edebilirdim ama başımı kaldırdığımda arkasını dönüp uzaklaştı.

Bu işkence yöntemini bulduğundan beri kalbimle ruhum yara bere içinde kalmıştı. Bana vurmasından ya da diğerlerinin bana fiziksel işkence yapmasına izin vermesinden daha kötüydü. Bununla başa çıkabilirdim ama onun kayıtsızlığı benim felaketimdi.

Maksim bana bunun sadece bir dönem olduğunu, atlatacağını söyleyip duruyordu.

Benimle konuşmak bir yana, yüzümü bile görmeyi reddederken bunu nasıl atlatabilirdi ki?

Söyleyeceklerimi dinlemezse aramızdaki havayı nasıl temizleyebilir, nasıl telafi edebilirdim? Geçtiğimiz iki hafta boyunca ona söylemek istediğim pek çok şey düşünmüştüm. Belki boşuna olurdu ama beni dinlemesine ihtiyacım vardı.

Sadece bir kez.

Bu yüzden o günkü mesaim bitene kadar bekledim. Genellikle, hücre hapsiyle karıştırılabilecek ıssız bodrum katındaki yeni odama giderdim. Ardından mutfaktan biri yemeğimi getirirdi çünkü diğer korumaların bulunduğu odalara girmeme izin verilmiyordu. Yemeğimi bitirdikten sonra bütün gece dönüp dururdum ya da fiziksel olarak bitkin düşene kadar antrenman yapıp sonunda bayılırdım.

Genelde gecelerim kâbuslarla geçiyordu. Bazıları Mike'la ilgiliydi ama çoğu Kirill'in vuruluşunu, kanayan göğsünün ve tepenin dibindeki baygın yüzünün korkunç görüntülerini tekrarlıyordu. Gözlerimde yaşlarla, patlayacakmış gibi ağırlaşan bir kalple uyanıyordum.

Yine de bu gece farklıydı.

Son birkaç gün boyunca, malikâneye giden yolumun her tarafına yerleştirilmiş güvenlik kameralarını ve sensörleri nasıl aşacağımı planlamak için zaman harcamıştım. Artık onlardan kaçmak için çok az çaba sarf etmem yeterli olacaktı. Viktor'un hareketlerimi özellikle izleyen birilerini tuttuğundan hiç şüphem yoktu, böylece çok yaklaştığımda beni durdurabilirdi.

Buna rağmen, malikâneye ulaşmak için yaklaşık on beş dakika uğraştım çünkü malikânenin içinde olmadığım hâlde en uzak noktasına yerleştirilmiştim.

Ana binanın arka tarafına yönelip çalıları kamuflej olarak kullandım. Hedefime ulaştığımda etrafımın temiz olduğundan emin oldum, sessizce eve en yakın büyük ağaca doğru süründüm. Etrafıma son bir kez baktıktan sonra ağacın gövdesine tutunup tırmandım.

Kirill'e her zaman bu ağacın bir güvenlik tehlikesi olduğunu, herhangi bir keskin nişancının onu eve saldırmak için üs olarak kullanabileceğini söyledim. Fakat o, aslında mahremiyet sağladığı için güvenliği güçlendirdiğini söylemişti.

Her neyse, beni dinlemediği için memnundum.

Balkonunun seviyesine ulaştığımda, yere olan mesafenin aslında düşündüğümünden daha fazla olduğunu fark ettim. Aşağı bakıp yüksekliği görünce irkildim, yaklaşık üç kattı. Eğer düşersem, mutlu son falan olmazdı.

Beklediğimden daha az sağlam olan bir dalın üzerinden kaymaya başladım ve kırıldığında çığlığımı bastırdım. Diğer iki dal düşüşümü engellemişti. Dengemi sağladıktan sonra balkona doğru sıçradım. Sol bacağım korkuluklara çarpınca neredeyse tökezleyerek düşecektim ama parmaklarımı duvara geçirip kendimi duvara yapıştırdım ve bir ninja gibi sessizce balkona atladım. Yaralı bacağımı incelemek için durmadım fakat üzerine ağırlık bindirmemek için havaya kaldırdım.

Balkon kapısı kapalıydı ancak içeriden Rusça konuşan sesleri duyabiliyordum. İlki Viktor'un, kaba ve sevimsiz sesiydi ama ikincisi... Kalp atışlarım hızlandığında düzgün nefes alabilmek için göğsüme dokunmak zorunda kaldım.

Kirill'in sabit ve derin sesini dinlemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kelimeleri net duyamasam da kulak kabartmaktan kendimi alamıyordum. Neredeyse iki haftalık yoksunluktan sonra nihayet bir doz alan bağımlılardan farkım yoktu.

Eğer bu plan işe yaramazsa, en azından onun sesini duymuş olacaktım. O yaşıyordu. Buradaydı ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti.

Her gözümü kapattığımda onun ölüm döşeğindeki yüzünü görüyordum. Ne kadar denesem de o görüntüyü silemiyordum. Oysa bu... onun konuşmasına tanık olmak, kâbuslarımda onu canlı tutmaya yardımcı olabilirdi.

Birkaç dakika sonra Viktor'un, ardından Kirill'in sesi kayboldu.

Ancak gitmediğini biliyordum. Odadaki varlığını hissedebiliyordum, hatta duvarların arasından sıcaklığının izini bile sezebiliyordum. Onun yalnız olması bana beklediğim fırsatı sunmuştu fakat şimdi o fırsat ayağıma kadar gelmişken, kendimi kıpırdamaya zorlayamıyordum.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca yerimde kaldım, uzuvlarımı ileri doğru adım atmaya zorlasam da hareket edemedim. Birkaç dakika sonra nihayet balkon kapısının kolunu kavrayıp, derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı kaydırarak açtım.

Sessizlikte ses daha da yoğunlaşıyordu ve kendimi kapı aralığına sığdırmam için geçen süre boyunca duraksamıştım. Ardından sessizce içeri süzıldüm, şakağımda bir silah tıkırdayınca donup kaldım.

Kahretsin.

Kirill'i hafife almıştım. Yaralı olduğundan reflekslerinin daha yavaş olabileceğini düşünmüştüm fakat bana doğrultulan silah, bu düşüncelerin gerçeklikten çok uzak olduğunu kanıtlıyordu.

“Burada ne halt ediyorsun?”

Yavaşça, soğuk sorunun sahibiyle yüzleşmek için dönmeye başladım ama silahı şakağıma bastırdı. “Cevap vermek için pozisyonunu değiştirmene gerek yok.”

“En azından sana bakamaz mıyım?” Acımasız ve umursamaz olmasından, şu an kafama bir silah dayamış olmasına rağmen sesimin bu kadar duygusal, zayıf çıkmasından nefret ediyordum.

“Hayır,” diye soğuk bir cevap verdi.

Yine de döndüm.

“Hayır, dedim.”

“Ama ben sana bakmak istiyorum.” Çenemi kaldırdım. “O yüzden ateş edeceksen et.”

Dönmeye devam ettikçe kalbim daha hızlı atıyordu. Beni vurmayacağını biliyordum. Beni öldürmek isteseydi, uyanığında bunu yapardı. Beni kendisinden mahrum bırakarak bana işkence etmeyi seçmezdi.

Yüzümü tamamen ona döndüğüm anda silahını yanına indirdi.

Ona, *tamamına* yakından bakabildiğim için yıldırım çarpmış gibi olduğum yerde kalakaldım.

Üzerinde rahat bir eşofman altıyla siyah bir tişört olmasına rağmen, ikisi de fiziğinin erkeksi mükemmelliğini gizleyemiyordu. Yaralanma nedeniyle biraz kilo vermişti ama vücudu karizmatik yapısını koruyordu.

Kafatası, gül ve insan kalbi şeklindeki dövmeler kollarının ve pazılarının görünen kısımları boyunca kıvrılıyordu ancak artık ürkütücü bir şekilde siyah görünmüyorlardı. Yüzüne canlılık gelmişti, dudakları artık solgun ve çatlamış değildi. Genellikle şekilli olan saçları şu anda alnıyla kaşlarının üzerine düşüyordu. Ayrıca keskin çene hattını tamamlayan daha kalın bir kirli sakal bırakmıştı.

Ancak başka bir şey beni nefes nefese bıraktı.

Gözleri.

Onlar... farklıydı.

Onları en son Rusya'da hastanede uyandığında gördüğüm kadar cansız değillerdi. Yine de bana sabitlendiklerinde midemin kelebeklerle dolmasına neden olan o yoğun bakışları yoktu.

Midem şu anda da hareketliydi ama bunun nedeni, korku ve endişe düğümlerinin oluşmasıydı. Peki ya bu gözler? Soğuk ve duygusuzdu. Neredeyse bir yabancınıninki gibiydi.

Üstelik bu bir kurşun yarasından daha çok canımı yakıyordu. Ben onu deli gibi özlerken ve onun için endişelenmekten aklımı kaçıırken, onun muhtemelen beni hiç düşünmemiş olduğunu şimdi fark ediyordum.

“Ne halt istiyorsun?” diye sordu yine o ölümcül sesiyle.

Çenemi ona doğru hareket ettirdim. “Seni görmek istedim.”

“Beni gördün. Git buradan.” Banyoya doğru yürümeye başladığında kollarımı iki yana açarak önüne atladım.

“Hepsi bu mu?”

Yüzündeki ifade, biraz kızgınlık dışında aynıydı. “Başka şeyler de mi olmalı? Onurunuzla bir tören belki?”

“Kirill... lütfen.”

“Patron ya da efendim. Beni ilk adımla çağırmaya kesinlikle hakkın yok.”

Omurgam diken diken olurken boğazımdaki yumruyu yutmakta zorlanıyordum. “Rusya’da olanlarla ilgili pek çok sorun olduğunu biliyorum ve hepsine cevap veremesem de elimden geldiğince cevap vereceğime söz veriyorum. Sana söz veriyorum, asla...”

“Sana soracak sorum yok. Cevaplarımı iki kurşun şeklinde aldım.”

Sakince söylediği sözler, o tepede vurulduğunda yaşadığım klostrofobik hissi tetiklemişti. Göğsüm daralırken sanki bir girdaptan aşağı düşüyormuşum da kendimi kontrol edemiyormuşum gibi hissettim. İşte o zaman kafamı salladığımı fark ettim. “Ben... yemin ederim ki bilmiyordum. Bilseydim oraya gitmezdim. Benim yüzümden vurulduğun için üzgünüm. Bana inanman için ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yok ama her şeyi yapmaya hazırım.”

Gözleri korkutucu bir maviye dönüştü, daha önce hiç görmediğim bir renkti. Bir an için elindeki silahla beni vuracağını düşündüm.

Belki de beni hayatta tutmanın bir anlamı olmadığını ve işimi bitirmesinin daha iyi olacağını anlamıştı.

Ancak bunu yapmak yerine, aldatıcı bir sakinlikle konuştu. “Yanındaki adamın adı neydi? Paralı askerlerle ilgilenmiyorum. Beni vuran adamın kimliğini öğrenmek istiyorum.”

Dudaklarım aralandı, gözümü kırpmadan öylece durdum. Herkesin yüzü kapalıyken adamların paralı asker olduğunu nasıl anlamıştı? Pekâlâ, Albert amca ona sadece onu öldürmek amacıyla ateş eden tek kişiydi. Dolayısıyla ona karşı kan davası güden kişinin o olduğunu biliyor olmalıydı.

Bazen Kirill’in sezgileri beni gerçekten çok korkutuyordu. Sık sık ne kadarını bilip ne kadarını bilmediğini merak ediyordum. Bir adım öne çıktığında, bağımlılık yapan sedir ağacı kokusu etrafımı doldurdu. Hastanedeki ölüm kokusundan sonra bu hoş bir değişiklikti. “Her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylemiştin.”

“Onun kim olduğunu söylemek yapamayacağım tek şey,” diye fısıldadım.

Albert amca hâlâ benim ailemdi. Kirill’i ondan korumuş olmama rağmen, tam tersini de yapmak zorundaydım çünkü Kirill’in onu bulursa öldüreceğinden hiç şüphem yoktu.

Bir an orada dururken, bir an sonra Kirill parmaklarını boğazıma dolayıp beni duvara çarptı. Bir kule gibi üzerimde yükselirken ciğerlerimdeki hava tükeniyordu. Nefes alışları sertleşmiş, gözleri alev alev yanıyordu. “Bu ikiniz arasında ayrıntılı bir plan mıydı? Beni gözetlemen için seni görevlendirdi ve sonra doğru zaman geldiğinde beni onun inine çekmeni mi istedi?”

Kahretsin, *kahretsin*.

Bunu nasıl bilebilirdi? Aile bağlarımı çoktan çözmüş müydü?

Albert amca başlangıçta New York’a gelmeme karşıydı. Fakat Kirill’le yakınlaştığımı söyledikten sonra beni casus olarak kullanmaya başlamıştı.

“Demek doğru,” dedi korkutucu derecede alçak bir sesle. “Sana tek bir şey sorayım, Aleksandra.”

Tam ismimden nefret ediyordum. Daha önce etmiyordum ama artık Kirill sadece bana kızdığı zaman kullandığı için tüm kalbimle nefret ediyordum.

Göğsü neredeyse benimkine değene kadar yakınımaya geldi. “Baştan çıkarma planın bir parçası mıydı, yoksa sadece ben uygun olduğum için mi oldu?”

“Hayır, hayır... öyle değil...”

Sözlerim, parmaklarını sıkarak hava akışımı etkili bir şekilde kesmesiyle yarım kaldı. “Şşt.” Sesi bir kırbaç gibi kulağıma yaklaştı. “Kapa şu kahrolası çeneni. Seni şu anda öldürebilirim, hatta öldürmeliyim.”

Ah, Tanrım.

Böyle mi ölecektim? Bir zamanlar yumuşayacağını hayal ettiğim bu zalim gözlere bakarak mı?

“Boğazını sıkıp gözlerinin kararmasını izlemeliyim, tıpkı o beni vurduğunda orada durup izlediğin gibi.” Kavrayışını sıkılaştırırken parmakları tenime battı. “Ama yapmayacağım. Neden biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım, gözlerim neredeyse dışarı fırlayacaktı.

“Çünkü eninde sonunda beni o orospu çocuğuna götüreceksin. Sözümü unutma, yapacağım son şey olsa bile onu gözlerinin önünde öldüreceğim.” Beni bir hamleyle serbest bıraktığında, yere dizlerimin üzerine çöküp öksürmeye başladım ve aldığım nefesler boğazımda düğümlendi.

Ona baktığımda, sanki öfkeli bir canavara bakıyordum gibi hissediyordum. Onu hep bir canavar olarak düşünmüştüm fakat ilk kez ondan ve amacına ulaşmak için yapabileceklerinden gerçekten korkuyordum.

“Şansın varken ölmeme izin vermeliydin.” Eğilip sert parmaklarının arasında çenemi sıkıştırdı. “Hayatını cehenneme çevirdiğimde benimle oynadığına pişman edeceğim seni.”

BÖLÜM YEDİ

Kirill

Sakin kalabilme yeteneğimle her zaman gurur duyardım. Bu yönümün gelişmesi biraz zamanımı almıştı ama ergenlik dönemimi atlattığımda kimse aklıma giremez olmuştu.

Ne ailem ne de kardeşlerim.

Kahrolası hiç kimse.

Her zaman kendi kendime yeten, tamamen kendime güvenen biri olmuştum. Sonuç olarak, kimsenin beni kışkırtması mümkün değildi.

Bu çelik gibi irade, şu anda sınırlarına kadar test ediliyordu. Ya da daha doğrusu, o siktiğimin Rusya olayından beri.

Her gece, yalnız kaldığımda göğsümdeki iki çirkin dikişli deliğe bakıp o tepedeki sahneyi yeniden yaşıyordum. Ateş açan adamın ve onun hemen yanında duran Aleksandra'nın görüntüleri beni rahatsız ediyordu.

O anda yaşadığım karmaşık duygular hafızamdan silinmeyi reddediyordu. Olayın üzerinden üç buçuk hafta geçmişti. Odama gizlice girip özür dilemesinden ve onu affetmem için her şeyi yapacağına söz vermesinden bu yana ise bir buçuk hafta geçmişti.

Beni öldürmeye çalışan lanet sevgilisinin kimliğini ifşa etmek dışında *her şeyi*.

Üstelik ona yardım etmişti.

Elimi masaya vurarak iskambil kâğıtlarının her yöne uçuşmasını sağladım.

Karşımda oturmuş kulüp ve kartel hakkındaki gelişmeleri aktaran Viktor'la Yuri, ani hareketim karşısında donup kalmışlardı. Kesinlikle alışık olmadıkları bir şeydi.

“Kartellerle ilgiliyse,” diye başladı Viktor. “Merak etme, patron. Yuri'yle ben, sen onlarla şahsen görüşecek duruma gelene kadar onları oyalarız.”

“Buna gerek bile yok,” dedi Yuri. “Juan, Meksika'dan buraya kadar gelmiyor. Yanında çalışan adamlarını gönderiyor. Viktor'la benim, sizin adınıza bu sevkiyatlarla ilgilenmemiz ne saygısızlık ne de tuhaf olur. Kulübe gelince, Maksim ve merhum babanın kıdemli muhafızları her şeyi kontrol altında tutarak iyi iş çıkarıyorlar.”

Sırf bu mantıksız ruh hâlinin gerçekten de işlerin gidişatıyla ilgili olduğunu düşünsünler diye dalgın dalgın başımı salladım.

Günlük raporlarını bitirdikten sonra Yuri odadan çıktı ama Viktor geride kalıp kapıyı kilitledi. Masanın önünde durup, bacaklarını omuz genişliğinde açarak ellerini kavuşturdu. “Rusya'daki saldırı hakkında bazı bilgiler topladım.”

Kartlarımı toplarken duraksayıp devam ettim. “Ve?”

“Konumun koordinatlarını belirlemek için Lipovsky'nin üzerindeki takip cihazlarını kullandım. O bölgedeki deponun yanı sıra çevredeki manzara ve benim konumum, son Özel Harekât görevimizi yaptığımız depoyla neredeyse aynı.”

Öyleyse içgüdülerim haklıydı. O yer, adamlarımı kaybettiğim lanetli görevle bağlantılıydı. Tüm bu planın arkasında Roman'ın olduğundan çok emindim fakat belki de daha fazlası vardı. Kartların alt sırasını düzgünce dizdim. “O yerin sahibinin kim olduğunu buldun mu?”

“Son görevimize göre, asiler ve yasadışı silah tüccarlarıydı. Bu bir dereceye kadar doğru olsa da o özel görevle ilgili gizli bilgiler olabileceğine inanıyorum.” Duraksadı. “Belsky Örgütü’nün planını biliyorsun, değil mi?”

“Şu hükümete karşı çatışan ve silah depolayan ama sonra yok edilen örgüt mü?”

“Bu kamuoyunun ve ordunun bildiği bir şey. Ancak anlatıldığı kadar basit ya da makul değil.”

Azalan sabrımın değişken doğasına rağmen, evimi inşa etmeye devam ediyordum. “Belsky Örgütü’nün o iki depoya ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.”

“Onların sahibi o aileydi.”

Bakışlarım küçük üçgenlerin arasından Viktor’unkilerle buluştu. “Ordu onları yok etmedi mi?”

“Hepsini değil. KGB’nin bile yaklaşmadığı yerlerde saklı tuttuklarını düşünürsek, depolarının tamamının yerini tespit etmek imkânsız. Ayrıca o bölgelerde gizliliklerini korumalarına yardımcı olacak müttefikleri de olabilir.”

“Sanki hâlâ hayattalarmış gibi konuşuyorsun.”

“Birkaç üyesinin hayatta olduğundan şüpheleniyorum, evet. Aksi takdirde o depolar işlevsel kalamazdı.”

“Başka bir grup onları ele geçirmiş olabilir.”

* Sovyetler Birliği’nin 1954-1991 yılları arasında faaliyet gösteren ve 1991’de Sovyetler Birliği’nin dağılmasıyla birlikte FSB (Federal Güvenlik Servisi) olarak devam eden devlet güvenlik ve istihbarat örgütüdür. -ç.n.

“Olabilir fakat bu pek olası değil. Bu örgüt bir tarikat gibi işliyor ve yakın çevrelerindeki üyeler dışında hiç kimse stratejik silah depolarından haberdar değil.”

“Öyleyse, son Spetsnaz* görevinin başarısız olmasının ve benim vurulmamın arkasında Belsky Örgütü üyelerinin olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bu bir olasılık, evet. Merhum Bay Morozov’un da bu işte parmağı olmadığını söylemiyorum ama tüm oklar onları gösteriyor.”

“Bana şunu açıkla, Viktor.” Ellerimi çenemde bir çan kulesi oluşturacak şekilde kavuşturdum ve dirseklerimi masaya dayadım. “Onlarla hiç uğraşmamışken neden beni hedef alsınlar?”

“Paralı askerlik görevi ya da bilmediğimiz bir sebep olabilir. Korumaları, örgütün meşhur temizliğinden sonra kesinlikle sadece parayla ilgilenen haydut suikastçılara dönüştü.”

Orta parmağımla gözlüğümü düzelttim. Kesinlikle bir Lipovsky olmayan Aleksandra, bu resmin neresindeydi? Kalan Belskylerin lideriyle bir ilişkisi mi vardı?

Belki kendisi de bir Belsky’di. Böylesi onun casusluk yapmasını ve şüpheli davranmasını anlamlı kılardı. Bir de kadın olmak tehlikeli olduğu için cinsiyetini sakladığı gerçeği vardı.

Durum ne olursa olsun, beni açıkça bir düşman olarak görüyordu. Roman’ın Belsky Örgütü’yle ilişkisi olduğu bir sır değildi, verdiği birçok aptalca karardan biriydi. Bu karar neredeyse Pakhan’la başını belaya sokacaktı, o da icabına bakacağını söylemişti.

* Rusya’nın özel kuvvetlerine verilen genel ad. —ç.n.

Eğer “*icabına bakacağım*” derken örgütün yok edilmesini kastetmişse, o zaman vârisinin, yani benim peşime düşmelerine şaşırırmazdım.

Ayrıca Konstantin’i kaçıran, işkence eden ve sonra bir spor çantası içinde mesaj olarak geri gönderen kişilerin de aynı gruba ait olduğuna dair çılgınca bir tahminim vardı.

Aleksandra bilgi edinmek için mi bana yaklaşıyordu? Hayır, açıkça o aşamayı atlayarak sevgilisinin beni vurmasını izlediği infaz kısmına geçmişti.

O günden kalan kırmızı sis görüşümü bulanıklaştırırken, enerjiyi dağıtmak için gözlerimi kısa süreliğine kapatmak zorunda kaldım. Gözlerimi tekrar açtığımda, bir şahin gibi yeniden odaklandım. “Belsky Örgütü hakkında bulabileceğin tüm bilgilere ihtiyacım var. Her dosya, her üye, ayrıca sözde yok edilmelerinden önce ve sonra yaptıkları her hareket.”

Viktor bir an için afallamış gibi görünse de kendini toparladı. “Bu imkânsız, patron. Hükümet ve istihbarat teşkilatı bile onlar hakkında fazla bir şey bulamadı, bu yüzden etkilerini ortadan kaldırıp kurtulmak için dışarıdan yardım istediler.”

“Daha derine in. KGB’deki, Spetsnaz’daki ve ordudaki arkadaşlarınızı arayın. Bana bilgi vermek için ne yapman gerektiği umurumda değil.”

“Deneyebilirim fakat korkarım bu sefer sonuç alacağıma söz veremiyorum.”

“Sadece bunu hallet, Viktor. Peşimde kimin olduğunu bilmezsek, bunu nasıl durdurabiliriz?”

“Anladım.”

“Başka kimseyi bu işe bulaştırma.”

“Yuri’yi bile mi?”

“Bir dereceye kadar. Tüm bilgileri ona ifşa etme. Hâlâ son askeri görevin kurgusunu araştırıyormuşsun gibi görünsün.”

Başını salladı ve bir şeye ihtiyacım olmadığından emin olduktan sonra odadan çıktı.

Zihnim farklı olasılıklarla dolup taşıyordu. Belsky Örgütü yok edildiğinde orduda değildim fakat görünüşe göre, bir şekilde işin içindeydim. Aksi takdirde hedef alınmazdım.

Roman’la olan genetik ilişkim yüzünden olmalıydı. O yaşlı adam her zaman iyi bir şey yapmazdı. Daha iyi olduğumdan değildi ama en azından hangi savaşları seçeceğimi ve hangilerinden uzak duracağımı biliyordum.

Yine de bir şey kesindi, Aleksandra’yla sevgilisinin bu planla bir ilgisi vardı. Bu düşünce ağzımda kötü bir tat bırakıyordu.

Sevgilisi.

Bana ihanet ettiği için onu öldürmeliydim fakat bu çok hafif bir ceza olurdu. Her gün uyanıp her gece uykuya dalırken, hastanede uyandığımdan beri yaşadığım acı ilacı tatmak zorundaydı.

Parmağımı bir kez daha hareket ettirip, yarım yamalak inşa edilmiş iskambil kâğıdından evi yıkarak ayağa kalktım.

Fiziksel gücüm yavaş yavaş geri geliyordu ancak yine de dikkatli olmalıydım, yoksa daha uzun bir iyileşme süreci yaşardım ve bu ihtiyacım olan şey değildi.

Ofisten çıkıp merdivenlerden indim.

“Kirill!” Karina girişin yarısında bana yetişerek kolunu benimkine kenetledi.

Hareket etmeye başladığımdan beri bahçede yaptığım günlük yürüyüşlerimde bana eşlik ediyordu. Artık sadece

odasından kendi isteğiyle çıktığı için bu yürüyüşleri yapıyordum. Genellikle bir defileye gidiyormuş gibi prenses elbisesi ve çizmeler giyiyordu.

Bazı adamlarımın ona bakışlarından hoşlanmıyordum, bu yüzden Viktor'a onu bir daha süzerlerse gözlerini yuvarlarından çıkarmakla tehdit ettirmiştim.

Ne? Kız kardeşim hâlâ çok gençti.

Lipovsky ile aynı yaşta ve sen onu neredeyse bir yıldır düzenli olarak beceriyorsun.

Çenemde bir kas gerilirken o uğursuz sesi susturdum.

"Bugün daha iyi misin?" diye sordu Karina. Sesi gençliğini hatırlatacak kadar neşeliydi. Bu ses, benim omuzlarıma tırmandığı ya da benim veya Konstantin'in pantolonuna asıldığı zamanları anımsatıyordu.

Eskiden Konstantin'den de kendisini taşımasını isterdi fakat şımarık bir velet olduğuyla ilgili Yulia'dan azar işittikten sonra bunu bir daha asla yapmamıştı.

"İyiyim."

"Çok daha iyi görünüyorsun." Yanağımdaki kirli sakalı okşayıp sırttı. "Bu görünüşü sevdim."

"Kalsın mı?"

"Evet! Sana bu görünümle uyumlu en iyi takım elbiseyi alacağım, böylece dışarı çıktığında insanlar senin bir model olduğunu düşünecek çünkü kesinlikle öy..." Yulia malikânen içeri girerken esprisi bir anda dağıldı, Yulia'yı tek oğlu takip ediyordu.

Karina usulca arkama sinerek eliyle kolumu sıkıca kavradı. Bu kadın sadece bir anne olarak başarısız olmakla kalmamış, aynı zamanda bilinmeyen nedenlerle kendi kızını da korkutmuş ve ona karşı temkinli davranmasına

neden olmuştu. Başını kibirli bir hükümdar gibi yukarı kaldırıp yanımdan geçerken bizimle konuşmadı. Sanki biz yokmuşuz gibi davranıyordu.

“Seni yatağımın başında görmek güzeldi, *anne*,” dedim sırf kinimden.

Dönüp gözlerini kıstı. “Ah, başucundaydım fakat sadece sonunda öldüğünden emin olmak istemiştim. Hatta bunun için bir cenaze elbisesi bile hazırlamıştım. Ne yazık ki, bir şeytan gibi hayatta kaldın.”

“Ah, benim için endişelendin mi? Çok duygulandım.”

“Senin için *endişelenmek* mi?” Güldü, sesi o kadar zehirliydi ki Konstantin bile irkildi. “Sen benim için bir hiçsin, Kirill. *Hiç*.”

“Aynı şekilde hissettiğimize sevindim.” Ona bir adım daha yaklaştığımda Karina beni daha sıkı kavradı. “Birbimiz için hiçbir şey ifade etmediğimize göre, bankanızda müttefiklerim olduğunu bildirmekten mutluluk duyarım, sevgili anneciğim. Kendi erkek ve kız kardeşlerin iş konularında beni tercih ediyor. Ne de olsa ben de onların ailesinin bir parçasıyım, sen kendini ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsan da.”

“Sen...” Muhtemelen bana tokat atmak için elini kaldırdı. Karina gözlerini güçlkle kapattı fakat tokat gelmedi.

Konstantin elini tutup kolunu onunkiyle birleştirerek merdivenlere doğru sürükledi. “Nefesini onun gibilerle harcamam, anne. Teyzelerim ve amcalarımla konuşacağım.”

Kosta, belirsiz teselliler ve Yulia gibi birinin duymak isteyeceği her şeyi sunmaya devam ediyordu. Merdivenlerden yukarı kaybolmadan önce bana doğru kurnazca bir bakış fırlattı. Kısa, neredeyse fark edilmeyecek bir bakıştı fakat her

zaman beni ve Karina'yı annesinin zehirli kayırmacılığından korumaya çalışan küçük kardeşimin o yumuşak yanına sahipti.

Konstantin'in o yanının çoktan ölmüş olması gerekiyordu, öyleyse neden...

"Bunu gördün mü? Gördün mü?" Karina bulaşıcı bir heyecanla sordu. "Kosta onu bizim için durdurdu!"

"O kadar emin olma. Bizim için bir şey yapamayacak kadar kendi kışının derdinde."

Omzuma vurdu. "Böyle konuşma. Vurulduğunda senin için çok endişelendi ve her gün ziyaretine geldi. En azından sen uyanana kadar her gün, ne de olsa onu gördüğünde pislik yapacağını biliyordu."

"Muhtemelen Yulia adına casusluk yapıyordu."

"Kes şunu, Kirill. Kes şunu. Sürekli insanlardan şüphelenirsen nasıl mutlu olabilirsin ki?"

Mutluluk da ne demekti?

Belki de mutluluk zirveye ulaşmaktı. İnsanların üstünde olmaktı, böylece yanıma yaklaşmaya kalktıklarında düşüp paramparça olacaktı.

Evden çıkarken Karina'ya cevap vermedim. Bana okuduğu bir kitaptan bahsetmek üzereydi, genelde bu kadar hevesle bahsettiği şey kitap olurdu ama küçük bir kargaşayla karşılaşınca kendini durdurdu.

Çenem kenetlendi. Lipovsky'den başkasına bakmadığımı için yaram sızladı. Koyu gri bir takım elbiseyle mavi düğmeli bir bluz giymiş, ana girişin yanında duruyordu. Saçları arkaya taranmıştı. Yüz ifadesi ciddi, soğuk ve en önemlisi kararlıydı.

Bir hafta önce benimle konuşmayı talep etme cüretini gösterdiğinde yaptığım gibi boğazını sıkmak istiyordum.

Ancak bu kez, onu boğarsam kazara öldürmeyeceğimi garanti edemiyordum. Sevgilisini ve onun ihanetini düşünmek bile beni öfkeli bir volkana dönüştürüyordu.

Yüzüme yansımaya izin vermiyordum ama bu ateş içimi parçalıyordu.

“Burada olamazsın, Sasha.” Yuri’nin ona nazik bir sesle fısıldadığını duydum. “Patron öğrenirse...”

Sözünü, “Seni öldürürüm,” diye tamamladım.

Yuri ve Lipovsky doğruldular. Lipovsky’nin ifadesi sadece bir anlığına yumuşadı, ardından öne doğru adım atarken ifadesi kayboldu. “Eski pozisyonumu geri istiyorum.”

Gözlerim yüzüne kilitlendi. “Bu olmayacak.”

“Ben bir silah bekçisi değilim. Ben bir keskin nişancı ve korumayım. Görevimi geri talep ediyorum.”

“Benden bir şey talep etmeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun, Lipovsky?”

Omurgası sarsıldı, yutkunmadan önce dudakları aralandı. “Ben... gerçek işimi alana kadar buradan ayrılmayacağım.”

“Onu geri götüreceğim,” dedi Yuri ve sürüklemeye başladı.

“Hayır. Bırak kalsın.” Kahverenginin istilasına uğramış, kararmış gözleriyle karşılaştım. “Kimsenin ona yemek vermesine izin yok. Açlıktan ölmek üzere olduğunda, kendi başına gidecektir.”

“Hiçbir. Yere. Gitmeyeceğim.” Çenesini kaldırıp bana dik dik bakacak kadar cüretkârdı.

Ahlaksız düşüncelerimi eyleme dökmeden önce uzaklaşmam gerekiyordu. Hepsi onun altımda, sevgilisi beni vurduğunda neden orada durduğunu itiraf etmesiyle başlıyor ve bitiyordu. Ayrıca görünüşe göre beni hastaneye götürmüştü.

Bunu bana Viktor anlatmıştı ve eğer doğru olmasaydı, Lipovsky'ye herhangi bir şekilde itibar sunacak bir tip değildi.

Karina'yla bahçede dolaşırken Lipovsky'nin bakışlarını başımın arkasında hissedebiliyordum.

Duyma mesafesinden uzaklaştığımızda birden, "Neden ona işini geri vermiyorsun? O ne yaptı ki? O ve Viktor seni kurtarmadı mı? Anlamıyorum," dedi kız kardeşim.

"Boş ver, Kara."

"Fakat... Ah! Eğer sen onu istemiyorsan benim korumam olabilir!"

"Hayır. Senin yanma yaklaşmasına izin yok."

"Ama neden?" Bana ters ters baktı. "Bil diye söylüyorum, Kosta Sasha'dan korumalarının başı olmasını istedi."

Dikkatimi kız kardeşime kaydırdım. "Öyle mi?"

"Evet, *istedi!* Ancak Sasha, sadece senin koruman olduğunu söyledi."

Beni ölümün kıyısına sürükleyen bir koruma.

Yine de bunun bir önemi yoktu çünkü gerçek şu ki, onun hayatı artık tamamen benimdi.

BÖLÜM SEKİZ

Sasha

Acaba doğru şeyi mi yapıyordum?

Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, Kirill bu çılgınlığa bir son verip en azından beni dinlemediği sürece buradan gitmeyi reddediyor olduğumdu. Benimle öylesine değil, gerçekten konuşmadıkça vazgeçmeyecektim.

Ona ihanet ettiğimi düşündüğü için bunu beklemenin anlamsız olduğunu biliyordum fakat süresiz olarak evin diğer ucuna sürgün de edilmeyecektim.

Belki de asla tatmin olmayacaktı, benim de o sıkıcı silah kasasında saçlarım ağaracak ve yaşlanacaktım.

Buna şimdi bir son vermek daha iyiydi. Kazansam da kaybetsem de en azından düzgün bir kapanış yapmış olurum.

Bana ya görev yerime dönmemi ya da burada kalıp açlıktan ölmemi söylemesinin üzerinden üç gün geçmişti. Aptalca ikincisini seçmiştim çünkü daha önce de belirttiğim gibi, sürgüne geri dönmeyi kabul etmeyecektim.

Bu görevin başında beni saran kararlılığa rağmen, vücudumun kötüleşen durumuna ayak uydurmakta zorlanıyordum. Sırtımı köşkün girişindeki sütuna dayamış otuyordum, içeri giren çıkan herkes beni görebiliyordu. Beni dinlemeyen patronumdan bir şans dilenirken zavallı görünüyor olmalıydım.

Kirill’le yüzleşme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. Ancak onu muhtemelen bir daha hiç göremeyeceğimi bilmektense bu olağanüstü rahatsızlığı yaşamayı tercih ederdim. Zaman geçtikçe beni hayatından tamamen silecek, ben hiç var olmamışım gibi yaşamaya devam edecekti.

Bu olasılığı düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu. Onun beni asla benim onu takdir ettiğim kadar takdir etmeyeceği ya da saygı duymayacağı gibi mantıksız bir korkum vardı. Genel olarak düşünüldüğünde, onun yolu üzerindeki her zaman terk edeceği bir duraktan başka bir şey değildim.

Bu da beni dehşete düşürüyordu.

Kirill’in emri üzerine, bana protein barları vermeye çalışan Maksim ve Yuri dışında kimse yemek teklif etmemişti. Karina da bana yemek getirip “aptal” abisini görmezden gelmemi söylemişti. Başımı iki yana sallayıp bir şey yemeyi reddetmiştim. Davam için aç kalmam gerekiyorsa, bunu yapacaktım. Sırf yapabilirim diye hile yapmayacaktım.

Viktor iki gün önce ve dün gece yanıma büyük bir şişe su atana kadar hiçbir şey içmemiştim. “Biz hâlâ Rusya’da olanları araştırırken ölmeyi aklından bile geçirme.”

Bunu da reddetmek istemişim fakat gerçekten ölmeden yapmam gereken çok şey vardı. Bu yüzden suyu içip şişeyi yanımda tuttum. Kirill buna itiraz ettiyse de belli etmemiş ya da beni araziden atmakla tehdit etmemişti.

Her sabah Karina ile yürüyüşe çıkıyor ama sanki görünmezmişim gibi bana doğru bakmıyordu. Ancak kız kardeşi beni kontrol etmeye geliyor, buna bir son vermemi ve sakinleşene kadar silah kasasına geri dönmemi istiyordu. Ardından da görevimi geri vermesi adına onu ikna etmeye çalışıyordu. Sadece cevaplamamakla kalmıyordu, aynı zamanda varlığımı da görmezden gelmeye devam ediyordu.

Onun soğuk davranışlarından ne kadar etkilenmemeye çalışsam da beni bu kadar kolay silebileceğini bilmek itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyordu.

Bir gölge üzerimde gezindiğinde kafamı kaldırıp Anna'nın elinde bir tepsi yemekle tepemde durduğunu gördüm. Tepsiyi bana doğru iterken yüzünde bana karşı olan her zamanki sert ifadesi vardı. "Bayılmadan önce yemek yemelisin."

Omurgam dikleşti. "Bunu bana getirmeni... Patron mu istedi?"

"Hayır. Sadece insanların açlıktan öldüğünü görmekten hoşlanmıyorum."

Ah. Omuzlarım kamburlaştı.

Anna sadece Kirill'in emirlerini yerine getirdiğinden, Kirill istediği için bana yemek getirdiğini düşünmüştüm.

Göğsümde filizlenen küçük umut, bir saniyeden kısa bir süre içinde küle dönüşmüştü.

Başımı iki yana salladım. "Yemek yemeyeceğim. Ayrıca, patronun ne emrettiğini duymadın mı? Kimsenin bana yemek vermesine izin yok."

"Dinle, genç adam. Onun ne dediği umurumda değil. Benim gözetimim altında kimse açlık çekmeyecek."

Başımı tekrar şiddetle salladım. Kirill inatçıysa, ben ondan on kat daha beterdim.

“Eğer kaşığı alıp yemezsen, Tanrı yardımcım olsun, seni zorlarım,” diye tehdit etti. “Beni durduramayacak kadar açsın.”

“Seninle hâlâ savaşılabirim, Anna.” İçimi çektim, enerjim tükendiği için konuşmakta bile zorlanıyordum. “Gerçekten, çaban için minnettarım fakat önceki görev yerime geri dönmediğim sürece yemek yemeyi ya da hareket etmeyi reddediyorum.”

Anna tam bir şey söyleyecek, muhtemelen beni azarlayacaktı ki Konstantin evden çıkınca kendini durdurdu. Bize yaklaşırken Anna tepsiyi yanıma koyup başını sallayarak gitti.

Kirill’in kardeşi, muhtemelen ürkütücü derecede soğuk olmadıkları için abisinden çok daha sıcak gözlerle bana bakıyordu. Ayrıca, kaçırılıp işkence gördüğünden beri onu farklı açılardan görmeye başlamıştım.

Aslında Kirill’den daha klasik bir yakışıklılığa sahipti. Keskin çene çizgisi, elmacık kemikleri, kum sarısı saçları ve daha temiz bir havası vardı. Kirill’in hain bir tarafı varken, Konstantin’den koruyucu bir his yayılıyordu. Bu çok garipti çünkü onunla ilk tanıştığımda, onun sadece gücü önemseyen kötü bir kardeş klişesi olduğunu düşünmüştüm. Kirill etraftayken tamamen farklı bir kişiliğe sahip olduğunu ancak son birkaç ayda öğrenmiştim. Düşmanca, aptalca ve iticiydi. Sanki bunu bilerek yapıyormuş gibiydi.

“Bütün bunlar aptallığın da ötesinde,” dedi keskin bir ifadeyle. “Sırf bunu yapıyorsun diye fikrini değiştireceğini sanıyorsan Kirill’i tanımıyorsun demektir.”

“Hayatımın geri kalanında silah kasasına gömülmeyi reddediyorum, bu yüzden oradan kaçabilmek için yapmam gereken buysa, umurumda değil.”

Çömelip bakışlarımı karşılamak için başını eğdi. “Her zaman benim kıdemli korumam olabilirsin. Bu durum, Kirill’i boşa kürek çektiğin plandan daha çok kızdırır.”

Bunu bana son sorduğunda düşünmüştüm ve haklıydı. Aylar önce Konstantin’e yardım ettiğimde Kirill’in ne kadar kızdığını düşünürsek, bu taktik dikkatini çekebilirdi ama geri de tepebilirdi. Ayrıca, ona sadık olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum ve düşman olarak gördüğü kardeşine gidersem bunu yapamazdım.

“Bunu yapamam. Ben Kirill’in korumasıyım.”

“Seni sikine takmayan birine fazlasıyla sadıksın.” Konstantin tamamen ayağa kalktı. “Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, Sasha. O adam sadece kendini önemser. Başka hiç kimsenin onun gözünde değeri yok.”

Başımı iki yana sallarken hiçbir şey söylemedim. Enerjimi korumam gereken bir aşamaya gelmiştim.

“Teklifim hâlâ geçerli,” dedikten sonra onu bekleyen arabaya bindi. Yulia’nın da ona katılacağını ve muhtemelen bana bir baş belasıymışım gibi ters ters bakacağını tahmin ediyordum.

Birkaç dakika beklememe rağmen araba onsuz gitti.

Konstantin’in annesi yanında olmadan herhangi bir toplantıya gitmesi nadirdi. Başka bir şey olabilir miydi? Yine Kirill’e karşı işbirliği mi yapıyorlardı?

Gerçi hiç durmamışlardı ancak ailenin Yulia tarafındaki teyzeleri ve amcaları, Konstantin yerine Kirill’le iş yapmayı tercih ederken ona gerçekten zarar veremezlerdi. Yulia dişiyle tırnağıyla mücadele etmesine rağmen kaybettiğini söylemek yanlış olmazdı.

Beni dolaylı olarak aç bırakırken Kirill'in iyiliğini düşünmem garip olabilirdi ama ona sadık kalmak konusunda gerçekten ciddiydim.

Onun yanında olabilmemin tek yolu buydu. Eğer burada olmazsam... nereye giderdim?

Aileme geri dönemezdim. Dönmek de istemiyordum. Kirill ona ihanet ettiğimi düşünürken ve ailem bir dahaki görüşmemizde benden onu öldürmemi isteyebilecekken olmazdı.

Ayrıca, ailemin katledilmesiyle hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamam gerekiyordu. O öyle biri değildi.

O uyanmadan önce, güvenlik geçici olarak durdurulduktan sonra ofisi gözetleme fırsatı bulmuştum. Kasayı bile kontrol etmeyi başarmıştım fakat Roman'ın ailem hakkında bırakmış olabileceği hiçbir dosya yoktu.

Bulduğum tek şey birkaç sözleşme, değerli eşyalar ve bazı karanlık anlaşmalarla ilgili evraklardı. Roman bunları ilgili kişilere -çoğunlukla politikacılara ve ünlülere- karşı kanıt olarak saklıyordu.

Yemek, çorba, balık ve bir çeşit salata kokusu burun deliklerimi doldururken midem şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesle guruldadı. Anna'nın bana getirdiği tabağı elime alıp onu yaklaştırmak yerine itmek için tüm gücümü kullandım.

Başımın üstüne bir damlacık düştü, ardından bir başkası... Yağmur yağarken birkaç saniye içinde sınırsızlık olmuştum.

Normalde sığınmaya çalışırdım fakat bunu yapmam, saklanmak ve bu konuda ne kadar dirençli olduğumu kanıtlamamak anlamına gelirdi.

Yağmuru hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Çok... uzun zaman.

Sendeleyen ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştığım da bir baş dönmesi dalgası beni neredeyse yere seriyordu.

Dünya bulanıklaşmaya başlarken, ben yine de ayaklarımı omuz genişliğinde açıp ellerimi iki yanıma koyarak durdum ve sonra kızgın yağmura baktım.

Gözlerimi kapatıp anın içinde kayboldum. Kıyafetlerimin tenime yapışmasını ya da zar zor dik durabilmemi umursamıyordum. Son birkaç yıldır koşarak, görev için yaşayıp kendim üzerinde çalışarak o kadar çok zaman geçirmiştim ki, bu küçük anları hissetmeyi ve basit anların tadını çıkarmayı kaçırmıştım.

Doğru düzgün hissedebildiğim son şey, her şey mahvolmadan önce Kirill'in arabasındaki o öpücüktü.

O ana dönmek isteyerek uzun zaman harcamıştım. Ancak her şey bittikten sonra geri dönüşün olmaması acı bir gerçektir. Elimde kalan tek şey, sonrasında onun sessiz tavrı ve ne yaparsam yapayım onu çoktan kaybetmiş olduğuma dair korkutucu histi.

Bacaklarım daha fazla dayanamadığında tökezleyip düştüm. Çarpmaya hazırdım ama yere çarpmak yerine daha sıcak, güvenli bir şeyin üzerine düştüm. Aralanan gözlerimden Kirill'in erkeksi yüzünü bir anlığına yakaladığımı sandım. Bana dik dik bakıyor olsa da dudaklarımı kaldıran gülümsemeye engel olamıyordum.

Benim için geldi.

Karanlık beni yutmadan önce aklıma gelen son düşünce buydu.

Tıp.

Tıp.

Tıp.

Başımın yanındaki sürekli ses nedeniyle gözlerimi yavaşça açtım. Bir an için bir kâbusun içinde olduğumu düşünsem de sonra çok tanıdık bir oda gözümün önüne geldi.

Kısa bir süre önce kovulduğum aynı odaydı.

Yataktan sendeleyerek kalkarken bileğimdeki bir tüp çekince duraksadım. Damlamanın nedeni elimin arkasına sıkışmış bir serumdu. Ne olduğunu anlamaya çalışırken derin ve otoriter bir ses beni durdurdu.

“Bitene kadar hareket etme.”

Neredeyse korkmuşum gibi yavaşça gözlerimi Kirill’in olduğu yere kaydırdım. Daha önce, beni yağmurda yakaladığında rüya görüyor olabileceğimi düşünmüştüm. Kirill güvenilirmez olduğunu düşündüğü biri için o kadar ileri gitmezdi. Ancak sonuçta haklıydım. Oraya gelmiş ve bana yardım etmeyi seçmişti.

Yatağın karşısındaki kanepede oturuyordu, bacaklarını iki yana açmıştı. Bir eliyle kanepenin arkalığını, diğer eliyle de tabletini tutuyordu. Gözlerinin yoğun rengi gözlükler tarafından karartılmamıştı. Hatta şimdi daha ürkütücü görünüyorlardı.

“Ben... şey... teşekkür ederim,” diye aptal gibi kekeledim.

Tüm dikkatini bana vermek adına tabletini yana bıraktı.

“Ne için?”

“Beni kurtardığın için.”

“Seni kurtarmadım.”

“Düşmemi engelledin.”

“Sadece kapımın eşliğinde kafanı kırmaman içindi.”

Ah. Pekâlâ.

Dişlerim alt dudağıma batıp kesinlikle lehime olmayacak bir şeyi ağzımdan kaçırmamı engelledi. Muhtemelen kasıtlı olarak kaba davranıyordu ve eğer kışkırtmalarına boyun eğsem, bu onun aklıma girmesine izin vermekten farksız olurdu.

“O zaman beni neden odana getirdin?”

“Beslenmeye ihtiyacın vardı.”

“Bunu klinikte ya da ek binada doktora yaptırabilirdin. Neden senin odan, Kirill?”

“Çünkü daha yakındı. Ayrıca bana patron diyeceksin, Kirill değil.”

Düzgün nefes almaya çalışırken ellerim kucağımda yumruk hâline geldi. Her nefes alışım onun kokusuyla doluyordu; sedir ağacı, odun ve tam da bu yataktaki tutkulu hayvani anılar.

Bu yanlış bir düşünceydi. Yanlış düşünce...

“Şimdi neyin peşindesin?” Sorusu beni şimdiki zamana geri sürükledi.

“Hiçbir şeyin peşinde değilim. Eski görevimi geri verene kadar durmayacağımı sana söylemiştim.”

“Beni hayatınla mı tehdit ediyorsun, Lipovsky? Senin için bu kadar az mı anlam taşıyor?”

“Çok az anlamı olduğundan değil, bunu yapmak kolay olmasa da senin tarafından bir kenara itilmeyi reddediyorum.”

Aniden ayağa kalkıp bana doğru yönelmeden önce aramızda sessiz bir an geçti. İçgüdüsel olarak yatak başlığına doğru geri çekildiğimde sinmiş olduğumu fark ettim. Neler oluyordu?

Kirill yatağın kenarında durup, silah sanılabilecek o soğuk gözlerle bana baktı. “Fırsatın varken gitmeliydin.”

“Gitmek istemiyorum,” diye mırıldandım. “Ancak başka departmanlara dağıtılmak da istemiyorum. Buraya senin koruman olmak için geldim, benim yerim senin yanın.”

“Tüm bu olanlardan sonra, yerinin benim yanımda olduğunu söyleme cüretini mi gösteriyorsun?”

“Öyle. Bana güvenmediğini biliyorum ama sadakatimi kanıtlamaya hazırım. Sadece bana son bir şans ver, Ki... Efendim.”

Alt dudağımı ısırdım. Ona böyle hitap etmekten gerçekten nefret ediyordum. Sanki aramızdaki duvarı tuğla tuğla yeniden inşa ediyormuşum gibi hissettiriyordu.

“Güvenimi kaybettin ve bu yüzden seni sadece potansiyel bir düşman olarak göreceğim.”

Çenem titremesine rağmen dikleştirdim. “Güvenini geri kazanacağım.”

“Bundan şüpheliyim. Peki neden gitmiyorsun? Gerçekten düşmanım ol, böylece doğru düzgün savaşabiliriz.”

“Ben senin düşmanın değilim ve gitmeyi reddediyorum. Beni hâlâ silah deposuna atmakta ısrar ediyorsan, yine dışarıda kalıp açlıktan öleceğim. Her seferinde beni taşıyıp sağlığıma kavuşturmak zorunda kalacaksan vaktini boşa harcamak istemem... dur, beni sen mi taşıydın? Yaran nasıl...” Ona elimi uzattığımda bir tokatla uzaklaştırdı.

Kalbim sıkıştı. Yüzüme yumruk atsaydı bu kadar acı-mazdı.

“Sakın endişeliymiş gibi davranmaya çalışma.”

Ancak mesele buydu. Keşke rol yapıyor olsaydım ama onun için gerçekten endişeleniyordum, bu yüzden beni taşı-

dığı tüm sahneyi yeniden düşündüm. Benim ölü ağırlığımı taşıırken kendini zorlamış mıydı? Beni içeri götürüp kuru giysiler giydirecek başka birini bulduğunu umuyordum ki... *kahretsin*. Bandajlarım yoktu, demek ki o yapmıştı.

O sırada uyanık olmadığım için kendime kızıyordum.

Diğer yandan, eğer uyanık olsaydım muhtemelen burada uyanmazdım.

Orta parmağıyla gözlüğünü düzeltti. “İşini geri istiyor musun?”

Çılgınca başımı sallayarak onayladım.

“Senindir.”

Ben sırtıp kafamın içinde kutlama dansı yapamadan Kirill iki sert parmağıyla çenemi kavradı. “Ama artık benim güvendiğim kişi değilsin, Lipovsky. Bilgi almak için tuttuğum bir yabancından başka bir şey değilsin. Bana sadık olduğunu kanıtlamak mı istiyorsun? Seni çoktan kahrolası düşmanım olarak görüyorken bu mümkün olmayacak.”

BÖLÜM DOKUZ

Sasha

“Bu da ne halt demek oluyor, Kirill?” Pakhan’ın evinden çıkar çıkmaz Damien üzerimize doğru atıldı.

Bir adım öne çıkıp omuzlarımı kavgaya ya da kavga ihtimaline karşı dikleştirdim.

Kirill’in boğazını sıkmayı başaramadan önce, iki adamın arasında durmuştum bile. Viktor, Yuri hatta Damien’in korumaları, gerçekleşmek üzere olan açık savaşa rağmen bir santim bile kıpırdamamıştı.

“Sen, o güzel çocuk suratını mahvetmeden siktir git buradan.” Damien o kadar yakından konuşuyordu ki nefesindeki nikotin kokusunu alabiliyordum.

Çoğu gün Damien’in rahat ve bazen de eğlenceli anları oluyordu fakat bu kesinlikle onlardan biri değildi. Omuzları gergindi, gözleri açık yeşille öfkeli grinin karışımı ile parlıyordu.

Yine de Kirill’e saldırmasına izin veremezdim. Korumaların geri kalanı, her iki adamdan da gelen emirler nedeniyle böyle durumlarda müdahale etmemeyi seçebilirdi. Ancak

ben Kirill'e sadakat sözü vermiştim ve bunu sözlerle değil, eylemle kanıtlamaya niyetliydim.

Koruma işimi geri alalı üç ay olmuştu. Daha doğrusu, Kirill'i bana işimi geri vermesi için zorlamıştım. Olmam gereken yerde olduğum sürece, her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Er ya da geç bana tekrar güvenmeyi öğrenecekti.

Kesinlikle yanlış düşünmüştüm. Kirill'in her gün görüşmemize rağmen, beni tamamen silebilme yeteneğini çok hafife almıştım. Beni üç aydır görmezden geliyordu. Bir ay boyunca, neredeyse delirmek üzere olduğumu düşünmeye başlayana dek benimle doğrudan konuşmamıştı.

Benimle tekrar konuşmaya başlamasının tek nedeni, yanlış giden bir sevkiyat sırasında neredeyse kendimi vururacak olmamdı. Yüzbaşı ve asker olduğumuz o zamanki gibi beni yere itmiş, olduğum yerde tutmak için ensemden tutmuş ve bana, "Sikeyim, yerde kal," demişti.

Sert ve soğuk sözler olmasına rağmen ağlamak istemiştim. Verdiği emrin duygusuzluğunun altında, bana duyduğu azıcık ilgiyi hissedebiliyordum. Bunu sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım.

Bir ay boyunca aç kaldıktan sonra, tatlı bir ödül gibi gelmişti.

Ona sarılmamak ya da en azından beni tuttuğu eli tutmamak için tüm irademi kullandığımı söylemek abartı olmazdı.

O zamandan beri, bir aracı kullanmak yerine bana doğrudan emirler vermeye başlamıştı. Bu aracı genellikle Viktor oluyordu ve dürüst olmak gerekirse aracı olmaktan bıkmıştı.

Ancak durum değişmemişti. Yanında uzun süre kalmamdan ya da yalnız olmamızdan hoşlanmıyordu. Beni görmek

veya duymak zorunda kalmayacağı kadar onun yakınından uzak işlerle görevlendiriliyordum.

Bana alerjisi varmış gibiydi.

Hayır. Daha da kötüsüydü.

Benden iğreniyor gibiydi. Çenesinde hafif bir gerilme ve bakışlarında belli belirsiz bir kararma olmadan gözlerimin içine bakmıyordu.

Onu hâlâ bana güvenebileceğine ikna etmeye çalışıyordum, o da hâlâ benim bir tür düşman olduğuma inanıyordu.

Şu ana dönersek, haftalık toplantıdan sonra Pakhan'ın evinden en son biz ayrılıyorduk. Damien, Kirill'in başka bir örgütle devam eden bir savaşı durdurmayı önermesine ve diğerlerinin çoğunun kabul etmesine açıkça kızmış durumdaydı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kendi ekibiyle karadaki savaşı yöneten Damien, en sevdiği hobisinin elinden alınma ihtimaline kötü tepki vermişti.

Bu yüzden adımımızı dışarıya attığımız anda peşimize düşmesi beklenen bir şeydi. Şimdi, onun öfke patlamalarıyla ve bizim için sakladığı öngörülemeyen şeylerle uğraşmak zorundaydık.

Başımı bir kez sallayıp avucumu göğsüne koydum. “Geri çekil.”

Bileğimi yakalayıp kaba kuvvetle bükmeye başladı ama kırmadan önce kendimi kurtardım. Ardından elini tuttum, Kirill'in tam önünde duracak şekilde hareket ederken onu geri ittim.

Damien duraksayarak gözlerini kıstı. Pekâlâ, evet. Artık ilk karşılaşmamızda uçurduğu o zayıf adam değildim. Kirill benden vazgeçmiş olabilirdi fakat Maksim ve özellikle de Yuri vazgeçmemiştir.

Yuri'nin benim için özel bir programı bile vardı, becerilerimi en üst düzeye çıkarmak amacıyla onu uyguluyordum, kuvvet antrenmanlarının hiçbir gününü atlatmamıştım.

Viktor'la Maksim'in aksine, Yuri dövüşte o kadar güçlü değildi ve fiziksel antrenmanlarda her zaman geri çekiliyor ya da düşük performans gösteriyordu. Ancak o yaşayan en iyi öğretmendi. Kirill'in aksine, güç kullanarak veya terörize edici yöntemlerle öğretmiyordu. Daha çok istikrarlı bir ilerleme tarzı vardı, bu da benim için mükemmel işliyordu.

Sabırlı ve anlayışlıydı, en önemlisi de günlük seanslarımızda kendimi bir arkadaşımı görmeye gidiyormuş gibi hissediyordum.

“Seni uyarıyorum, güzel çocuk.” Damien elini yumruk yaptı. Elinin arkasını süsleyen dövmelerin damarları belirginleşti. “Eğer hemen şimdi kıpırdamazsan, o lanet boynunu kıracağım ve boktan cesedini köpeklerime yedireceğim.”

Pozisyonumu değiştirmedim. Hatta omuzlarımı geriye doğru çekip çenemi öne doğru çıkararak dövüşe hazır hâle geldim. Damien öne doğru adım atarken üst dudağı hırıltıyla kalktı. Ben savunma pozisyonuna geçemedim, iri eller arkamdan omuzlarıma indi. Aşağı bastırdı ve ardından beni zahmetsizce kenara itti.

Belki de ben düşünemeyecek ya da tepki veremeyecek kadar şaşkın olduğumdan onun için bu kadar kolay olmuştu. Kirill, Damien'la burun buruna gelecek şekilde önüme geçtiğinde görebildiğim tek şey sırtındaki gergin kaslardı.

Yaralarını atlattığından beri bütün gecesini spor salonunda geçiriyordu ya da Viktor'la yumruk yumruğa dövüşüyordu. Sonuç olarak, eskisinden daha fazla kas kazanmıştı.

Omuzları genişlemiş, fiziği ordudayken olduğundan daha tehditkâr görünecek kadar keskinleşmişti. Yapısındaki bu

gözle görülür değişiklik, varlığından, sıcaklığından ve şu anda aç ciğerlerime çektiğim sarhoş edici kokusundan etkilenmeyi bırakmaya çalışırken kesinlikle yardımcı olmuyordu.

Kirill bir elini cebine atıp Damien’la sıkılmış bir tonda konuşurken başını öne eğdi. “İçerideki herkese söylediğim gibi, belli ki dinlememişsin, bu savaş kaynaklarımızı tüketiyor ve karşılığında sana bir tür eğlenceden başka bir şey sunmuyor. Dolayısıyla tatsız, gereksiz ve en önemlisi de kârsız. Anlamsız savaşlara girmektense müttefik kazanmaya çalışmak daha mantıklı.”

“Saçmalık, saçmalık ve kahrolası saçmalık!” Damien onun yüzüne yaklaştı. “Bu savaşlar benim tek eğlence kaynağım ve en iyi yaptığım şey. Eğer onları elimden alırsan, ne halt edeceğim ben?”

“Biraz dinlenip öfke problemlerini çözmeye çalışmaya ne dersin?”

“Sadece seni öldürmeme izin verirsen. Eminim ki öfke problemlerim çözülecektir.”

“Bu teklifi reddedeceğim fakat sana başka bir teklifim var. Deli gibi dövüşmek dışındaki uğraşları keşfetmeye ne dersin? Sıkılmıyor musun?”

“Sikeyim, hayır.”

“Tüm bu zehirli enerjiden kurtulmana yardımcı olacak başka kaynaklara ihtiyacın var. Servetine yatırım yapmanın daha etkili yollarını öğrenmeye ne dersin? Sana yardım edebilirim.”

Damien bir kaşını kaldırdı. “Bu sonunda benimle dövüşmeyi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?”

“Merak ediyorum, son cümlemden bunu nasıl çıkardın?”

“Eğlencemi mahvettiğin ve karşılığında bana bir şey teklif etmek zorunda olduğun gerçeğinden, yoksa sen uyurken o sikik boynunu kırarım.”

“Bu mümkün olmayacak fakat işte bir anlaşma.” Kirill, Damien’ı omzundan tuttuğunda onu daha iyi görebilmek için yana çekildim.

Yüzü dingin, hatta sakindi. Yaralanmasından sonra bıraktığı hafif kirli sakalını koruduğu için farklı türde bir canavar gibi görünüyordu. Daha korkutucu, daha mesafeli ve... daha ulaşılmazdı.

Uzaktan izleyebiliyordum ama ona dokunmak imkânsızdı. Artık ne düşündüğünü bilmek daha da imkânsızdı. Sanki kendini bir kasaya kilitlemiş ve anahtarı atmış gibiydi.

“Varlıklarınızın yüzde yirmisine yatırım yapmama izin ver. Tabii, bir şartla. Kazancın yüzde ellisini ben alacağım.”

“Sen kafayı mı yedin? Yüzde elli mi?” Herkesin mali işlere önem vermediğini ve yanında doğru insanlar olmasa çoktan iflas etmiş olacağını bildiği Damien, bu miktarın çılgınca olduğunu düşünüyordu. “Yatırımlarımla komisyoncu adamım ilgileniyor. Sana ihtiyacım yok.”

“Sana yüzde elli payımla bile, şu andaki komisyoncunun kazandırdığından daha fazlasını kazandırabileceğimi söylüyorum.”

Damien gözlerini kıstı, hayal kırıklığına uğramış gibi görünürken ellerini havaya kaldırdı. “Para umurumda bile değil. Eğer beni bu savaşı durdurmaktan vazgeçirmek için yaptığın büyük plan buysa...”

“Sana başka bir savaş getireceğim.”

Damien duraksadı, gözleri Noel ağacının altında sayısız hediye bulmuş bir çocuk gibi parlıyordu. “Ne zaman?”

Kirill orta ve yüzük parmaklarıyla gözlüklerini düzeltti. “Çok yakında.”

“Eğer benimle kafa buluyorsan...”

“Eğer birkaç ay içinde sana o savaşı vermezsem, seninle dövüşürüm.”

“*Aylar* değil. Sadece bir ay ve bu bile sikik bir zorlama. O süre zarfında ne bok yiyeceğimi bilmiyorum. Rastgele insanları öldürmeye başlayabilirim ve kimse hayatında böyle bir dram istemez, değil mi?”

“Kahrolası çılgınlıklarını dizginlemen gerekiyor, Damien. Bu senin en zayıf noktan ve seni yükselmekten alıko-yan tek şey.”

“Ben yükselmek istemiyorum. Bana bir ay içinde vereceğin sikik savaşı istiyorum ve beni hayal kırıklığına uğrattırsan, istediğim zaman benimle dövüşürsün.” Onu omzuyla itti. “Eğer benimle uğraşırsan, bütün adamlarını öldürürüm. Güzel çocuk Sasha’dan başlayarak.”

Damien çıkarken omzumu okşadı. “Gücenmek yok. Bu sadece iş.” Kulağıma eğilerek, “Bir daha yoluma çıkarsan Kirill’i uyurken bıçaklarım, anladın mı?” diye fısıldadı.

Omurgam sarsıldı. Damien ile adamları arabalarına bindikten sonra bile donuk hâldeydim. Kirill arkasını dönüp görmekten korkmaya başladığım o duygusuz gözlerle bana baktı. “Sana ne söyledi?”

“Sen... onu duydun.”

“Az önce sana ne fısıldadı, Lipovsky?”

“O... şey... Bir daha onun yoluna çıkmamam gerektiğini.” Son kısmı atlamıştım ve içimden bir ses, Kirill’in bir şey sakladığını hissettiğini söylüyordu. Gözlerini kısmıştı, çenesinde bir kas kasılırken bir saat gibi gelen ama aslında birkaç saniye olan bir süre boyunca öylece durmuştu.

Ardından sanki dünyamı altüst etmemiş gibi arabaya doğru yürüdü.

Viktor peşinden giderken Yuri geride kaldı, hatta ben nefesimi toplarken bana yaklaştı.

Yumuşak bir ses tonuyla, “İyi misin?” diye sordu.

Son zamanlarda sürekli beni kontrol etmek zorunda kalmasından nefret ediyordum. Maksim etmiyordu. Yuri ise insanlara ve değişikliklere daha duyarlı, son zamanlarda -normal görünmek için gösterdiğim tüm çabaya rağmen kendimde olmadığımı hissettiğini söylemişti.

Kendimde değilim demek hafif kalırdı. Eskiden Kirill’i geri kazanmamın an meselesi olduğunu düşünüyordum ama bu umut her geçen gün azalıyordu.

Sanırım artık onun yasını tutmanın eşiğindeydim. Hayır, en iyi arkadaş falan değildik ama samimiydik. Ayrıca bazen ona sarılmama izin verirdi, çoğunlukla seksten sonra. Şakalar yapar, iğneleyici sözler sarf ederdi ve onun yanında kendimi o kadar güvende hissetmemi sağlardı ki gerçekten hiç ayrılmamayı düşünürdüm.

Siktiğimin Rusya’sından beri her şey farklıydı.

“Sasha?” Ben cevap vermeyince Yuri tekrar sordu. “Damien seni rahatsız eden bir şey mi söyledi?”

Başımı iki yana salladım. “Ondan değil. Ben sadece... kafam yerinde değil, sanırım.”

“Hayır, sen iyisin.” Omzumu sıktı. “Damien’in elinden kurtulmayı başardın. Bunu herkes yapamaz. Bu kadar ilerlemiş olmanla gurur duyuyorum.”

Sırıttım. “Hepsi senin sayende.”

“Alçakgönüllü olma. Disiplinli olmasaydın bunların hiçbirisi olmazdı.” Beni serbest bıraktı. “Gel hadi. Viktor başımıza bela olmadan önce gitmeliyiz.”

Tam ayrılmak üzereydik ki Rai'nin -Pakhan'ın yeğeni-korumaları tarafından arabasına götürüldüğünü gördüm. Bir hafta önce büyük amcasının seçtiği biriyle evlenmişti. Yeni kocası tehlikeli ve gizemli biriydi. Herkesin gözü onun üzerindeydi.

Düğün günü tam bir çılgınlıktı ve ardından gelen her şey tuhaftı.

O zamandan beri değişmişti ancak bunun iyi yönde olduğundan emin değildim. Rai her zaman çelikten yapılmış, dikkatli bir iş kadını olmuştu. Kirill'in kafasında tuttuğu sırrı kullanarak, örgütün yasal cephesi olan V Corp'un genel müdürü olması için ona oy vermesini sağlamıştı. O zamandan beri yavaş fakat emin adımlarla onun, hatta Adrian'ın casuslarını şirketten uzaklaştırıyordu. Her iki adamın da hoşuna gitmeyen, gizlice ondan intikam almak için planladıkları bir şeydi. Nasıl olduğunu bilmiyordum.

Başka koşullar altında olsa umurumda olmazdı ama Rai'nin de bir şeyler planladığından emindim. Mesela şu anda arabaya binen Kirill'e ters ters bakıyordu. Onun pozisyonunu, organizasyona kazandırdığı tüm kazanımları tehlikeye atmaya karar vermeden önce toplantılarda onu daha ne kadar kızdırabileceğinden emin değildim.

Hepsi benim yüzümdendi.

Mantıken, Kirill'in kimliğimi korumak için bir nedeni yoktu. Ona bir kadın olduğumu söyleyebilirdi ve bu Pakhan tarafından öldürülmeme neden olabilirdi. Böylece Rai'nin artık onu tehdit edecek hiçbir şeyi kalmazdı.

Ancak söylememiştii.

Neden söylememiştii?

“Kımıldayın.” Viktor bize ters ters bakıp beni durumla göz temasını kesmeye zorluyordu.

Yolcu koltuğuna geçtim. Kirill’le oturmam yasak olduğu için artık her zamanki yerim orasıydı. Bu pozisyonu alan Viktor, eğer normal insani duyguları nasıl sergileyeceğini bilseydi keyiften dört köşe olurdu.

Tam mühimmatımı kontrol ediyordum ki dikiz aynasından Kirill’le göz göze geldik ve Kirill bana ters ters baktı. Ya da ben böyle düşünüyordum çünkü Kirill, Viktor’un kulübün bu ayki rakamları hakkında söylediklerine odaklanmadan önce bakışı sadece bir saniye sürmüştü.

Yutkundum. Bu lanet şey de ne içindi?

Kulüple ilgili konuşmasını bitirmesinin ardından, “Rai’ye haddini bildirmemenin bir nedeni var mı?” diye sordu Viktor. “Masada herkesin içinde seni kibarca tehdit etme cüretini gösterdi.”

Kıpırdamıyordum, dikiz aynasını kontrol etmeye ya da arkama bakmaya cesaret edemiyordum. Bunun yerine yanımdan geçen yüksek binalara odaklanmışım.

Viktor bile onun pek de belli etmediği düşmanlığını fark ediyordu. Bu durum, diğer herkesin de fark ettiği anlamına geliyordu

“Rai havlar ama ısırmaz,” diye sıradan bir cevap verdi Kirill.

“Sesi pek öyle gelmedi. Ayrıca bu çok küçük düşürücüydü, Patron. Adrian, Igor ve Damien’in adamları bana ve Lipovsky’ye Rai’yi yolunuzdan çekip çekemeyeceğinizi soruyorlar. Onlara nasıl cevap vereceğimizi bilmiyoruz.”

“O zaman cevap vermeyin,” dedi Kirill basitçe. “Onlara hiçbir şey borçlu değilsiniz.”

Onlara ortada bir şey olmadığını söylüyordum fakat tabii ki inanmıyorlardı. Özellikle de Damien'in kıdemli koruması Vladislav ve Adrian'ın muhafızı Yan. Yan da Maksim gibi soytarılık yapıyordu ama bilgi alma konusunda en iyisi oydu. Ayrıca Adrian'a, Rai'nin Kirill'i bir şeyle tehdit ettiğini söylediğine emindim.

Kahretsın.

“Adrian biliyorsa...” Yüksek sesle konuştuğumu fark ettiğimde sustum. Arabaya sessizlik hâkimdi, ben de boğazımı temizleyip dikiz aynasından Kirill'e baktım. “Yan'dan öğrenmeye çalışacağım. Yakınlaştık.”

Ya da daha çok, arkadaş gibi davranırken birbirimizden sürekli bilgi alıyorduk. İkimiz de bu gerçeği kabul etmeyecektik. Birbirimizin niyetlerinin farkında olduğumuz ama yine de rol yapmaya devam ettiğimiz bu garip arafta dans edip duruyorduk.

Kirill o korkutucu ses tonuyla, “Böyle bir şey yapmayacaksn,” diye emretti.

“Fakat bir şeyler yapabilirim. Adrian'ın elinde herhangi bir bilgi varsa, bunu öğrenebilirsin.”

“Az önce ne dedim ben, Lipovsky? Emirlerle karşı mı geliyorsun?”

“Hayır... efendim.” Alt dudağımı kanayana kadar ısırarak istiyordum ama bunun yerine yumruklarımı kucağımda birleştirdim.

“Lipovsky aslında Yan'a yakın, Patron. Bırak işini yapsın ve faydalı olsun,” dedi Viktor.

“Dedim ki... Hayır. Ve bu son kahrolası kararım.”

Bu sefer kimse onu ikna etmeye çalışmamıştı. Havada bir değişiklik vardı. Kirill'in etrafında dönen gerilim bir bıçakla kesilebilecek kadar gerçikti.

Yolculuğun geri kalanında Viktor daha çok kulüp hakkında konuşmasına rağmen, hoş olmayan atmosferi ortadan kaldırmamıştı. Eve vardığımızda Kirill bize yalnız yapması gereken işler olduğunu söyledi.

Göğsümdeki baskı artarken düzgün nefes alabilmek için birkaç kez vurmak zorunda kaldım.

Böyle zamanlarda seçimlerimi ve Rusya'dan bu yana yaptığım her şeyi sorgulamaya başlıyordum.

Vazgeçmeye çok yakındım fakat sonra beni kurtarmak ya da benimle ilgili ayrıntılara dikkat etmek gibi bir şey yapıyordu ve ben aptal umutlarıma geri dönüyordum.

Sadece döngünün yeniden başlamasına sebep oluyordu.

Bu noktada düpedüz toksik bir hâl almıştı ama buna bir son veremiyordum.

Bazen, çok fazla olmaya başladığında, iyi olduklarından emin olmak için amcamı aramaya çalışıyordum ancak telefonu kapalıydı. Bu aşamada ailemden gerçekten kopmuştum, burası ait olmaya en yakın olduğum yerd. Yuri, Maks, Kara ve diğerlerinde çok değerli arkadaşlıklar bulmuştum.

Viktor'un dağ gibi varlığı bile bir çapa gibi hissettiriyordu.

Konstantin de öyleydi. Bazen bana ve Karina'ya kahvaltıda katılıyordu, tabii sadece Yulia etrafta olmadığında.

Kirill bizi her gördüğünde mutlaka ters ters bakıyor, ardından kısa bir süre içinde evden çıkmamız için emir geliyordu. Yine de buradaki ilişkilerimi ve aidiyetimi kaybetmek istemiyordum. Kirill beni onaylamıyor olabilirdi ama en azından gereksiz düşmanlardan korunmak için üzerime düşeni yapabilirdim.

Yuri'nin ek binaya dönmesini ve Viktor'un diğerlerine işkence etmek için spor salonuna gittiğinden emin olması-

nı bekledikten sonra Kirill'i ofise kadar takip ettim. Kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Daha çalmadan kapı açıldığında eşikte belirdi. Uzun boylu, iri yarı ve düpedüz korkutucuydu.

Yumruğum birkaç saniye göğsünün üzerinde gezindi, sonunda aklım başıma geldi ve yumruğumu indirdim. Gelişmiş kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak gömleğinin üst kollarını germesine neden oldu. "Ne için burada olduğunu biliyorum ve cevabım hâlâ hayır. Bu sözümü unutma, Lipovsky, eğer bu konuda arkamdan iş çevirirsen seni kovarım."

Dudaklarımı büzdüm. "Ama..."

"Aması yok. Eğer sadakatini kanıtlayacaksan, emirlerime karşı gelmeyeceksin."

"Sana bir şey sormama izin ver," diye fısıldadım. "Neden gerçek cinsiyetimi ifşa etmedin ve Rai'nin senin için oluşturduğu tehditten kurtulmadın? Daha önce gücü olmayabilirdi ama şimdi nüfuzu var ve bunu elde ettiğin tüm başarılardan mahrum etmek için kullanabilir."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ah... Bir bakıma sorunun tam ortasındayım. Bu yüzden beni ilgilendirdiğini düşünüyorum."

"Sana söyleneni yap ve olduğun yerde kal."

"Ben... ona kendim söyleyebilirim."

"Kahrolası şekilde ölesin mi geldi?"

"Sadakatimi kanıtlayacaksa."

"Aptal olma."

"Ben aptal değilim."

"İntihara meyilli gibi davranmak, aptal olmanın tanımıdır. Öldüğünde sadakatini nasıl kanıtlayacaksın?"

“Nihayet o zaman anlarsın ve bana yokmuşum gibi davranmayı bırakırsın. Ben buradayım, Kirill. Her zaman yanında, önünde ve olmamı istediğin her yerdeyim, öyleyse neden...” Kelimeler boğazımda düğümleniyordu. “Neden beni görmezden geliyorsun?”

“Nedenini çok iyi biliyorsun.”

“Bana bir daha güvenecek misin? Kaybedeceğim bir savaşı mıyım?”

“Eğer kendini öldürtmeye çalışmazsan sana güvenmeyi düşünebilirim. Anladın mı?”

Kalbim ısınırken, sanırım sadece sözlerinin yarattığı baskı yüzünden patlayacak gibi olmuştu.

Bana güvenilebilirdi.

Bana güvenmeyi düşünebilirdi ve bu da bir başlangıçtı. Kirill pek çok şey olabilirdi ancak boş umutlar dağıtan biri değildi.

“Ve hepimize bir iyilik yap.” Gözlerini kıstı. “İnsanlarla arkadaş olmayı, işgüzarlık yapmayı bırak, Lipovsky.”

“Sasha.” Kelimeler boğazımın arkasında takılıp kaldı. “Bana soyadıyla hitap etmenden nefret ediyorum.”

Çenesini sıkması ve gözlüklerini yavaşça ayarlaması dışında yüzü aynı kalmıştı.

“Kahrolası. Olduğun. Yerde. Kal.” Her kelimeyi heceleyerek söyleyip kapıyı yüzüme kapattı.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM ON

Kirill

Bugün içimde kötü bir his vardı.

Rutinimde sıra dışı bir şey yoktu ama bir şeyler yolunda gitmiyordu. İnsanlardan mı, yemeklerden mi, yoksa lanet olası adamlarımdan mı kaynaklandığından emin değildim.

Her şey bir şekilde yanlış geliyordu. Biraz hileli, çarpık ve tamamen... erişilmezdi.

En son böyle hissettiğimde, hiçliğin ortasındaki o tepenin zirvesindeydim ve Aleksandra'nın arkasındaki paralı askerleri görmüştüm.

Henüz bununla başa çıkmaya başlamamıştım, şimdi de elimde bu his vardı. Artık *bu* her neyse.

Arabaya doğru giderken, "Her şey yolunda mı?" diye sordum Viktor'a.

"Her zamanki gibi."

Bu yine de rahatsız edici hissi yok etmiyordu.

Evin önünde durup gecenin karanlığına gömülmüş olan çevreme bir göz attım. Üç minibüs vardı, hepsi de ölüme götürüyor olabileceğim adamlarımla doluydu.

Rulan ve diğerlerine yaptığım gibi.

“Maksim,” diye seslendim.

Kontrol etmekte olduğu silahından başını kaldırdı. Bakışlarım kısa bir süreliğine onun yanında duran Aleksandra’ya kaydı. Bakışlarımı fark ettiğinde omuzları neredeyse kırılacak kadar dikleşmişti.

Üç aydan fazla bir süredir onu gerçekliğimden silmeye çalışıyordum ve sadece sefil bir şekilde başarısız olmayı başarmıştım.

Bir yandan onu bağlamak ve fizikselden çok cinsel olan, alışılmışın dışında yöntemler kullanarak cevaplar için ona işkence etmek istiyordum. Ancak bu düşünce kısa sürede kayboluyordu.

Eğer bu yola girersem, her gün aletimin nefret söylemi şeklinde kendini gösteren bir sorunla karşı karşıya kalacaktım. Onu kullanmayı başaramadığım için aylardır benim düşmanımdı.

Geçen hafta Adrian’ı gözetlemek gibi aptalca bir fikirle ortaya çıktığında, aletimin sadist planlarına kapılmamak için kendimi kontrol etmem gerekmişti.

O kadına karşı nefret duyuyor muydum? *Kesinlikle*. Ancak bu onu berbat arzularımın öznesi olarak görmeme engel olmuyordu.

Muhtemelen becerecek başka bir kadın aramak için daha fazla çaba harcamalıyım. Fakat bir sorun vardı. Aletim -tam anlamıyla- bir sik gibi davranıyordu, başka bir amcığa karşı acı verici bir ilgisizlik içindeydi.

Sadece onu gördüğünde canlanıyordu. Onun gerçekleşmeyi bekleyen bir ölüm tuzağı olması umurunda değildi. Şu anda bile, Karina’nın dışardayken olduğundan daha gergin

görüldüğünde, aletim pantolonuma doğru gerilip beslenmeyi talep ediyordu.

Önemli bir şeyle ilgileniyor olmam gerekirken kendimi onu izlerken buluyordum. Dik duruşu, yıllardır sürdürdüğü net disiplini yansıtıyordu. Asla diğer adamlar kadar kaslı olamayacak olsa da Yuri'nin kendisi için özel olarak hazırladığı sıkı bir rutini takip ediyordu ve açıkça elimizdeki en iyi keskin nişancıydı.

Bu kötü bir haber olabilirdi çünkü bana karşı başkalarıyla işbirliği yapmıştı.

“Başkaları” derken hâlâ bulamadığım sevgilisini kastediyordum. Viktor, Belsky Örgütü'yle ilgili olarak bize durum hakkında bilgi verebilecek hiçbir şey bulamamıştı.

Görünüşe göre KGB'deki arkadaşı da bizimle aynı düzeyde bilgiye sahipti. Viktor'a, Rusya'da bu konuyla ilgili bir şey çıkarsa ilk bizim haberimiz olacağına dair söz vermişti.

Ne halt saklıyorsun?

Aleksandra'nın onayımı istediğini biliyordum. Ona soğuk davranmama ve kendisini daha az önemli hissetmesi için önemli toplantılardan dışlamama rağmen, aylardır yorulmadan çalışıyordu.

Ne? Beni vurdurmuştu ya da sevgilisi vurdurmuştu ve hâlâ ona yardım ediyordu.

Bana Sikik Bir Alingan diyebilirdiniz çünkü o piçin adını itiraf edene kadar bu şekilde davranmayı bırakmayacaktım.

Sanki bir şeyi bastırıyormuş gibi parmaklarını sıkıp başını hafifçe eğdi. Tam o an, ona sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha uzun süre bakmış olabileceğimi fark ettim.

“Evet, patron?” Maksim önümde dikiliyordu, böldüğü gerginlikten habersizdi.

“Senin ve ekibinin geride kalmasını istiyorum.”

Kaşları çatıldı. “Neden? Bu sevkiyatlarda hep biz varız.”

“Çok fazla adama ihtiyacımız yok. Onun yerine malikâneyi koruyun.”

“Tamam, patron.”

Aleksandra ana vagona doğru ilerlerken ona seslendim. “Sen de geride kal, Lipovsky.”

“Ama benim baş keskin nişancı olarak pozisyonum var...”

“Başkası devralacak.”

“Ama...”

“Bu bir emirdir. Maksim’in ekibiyle birlikte geride kalacaksınız.”

Dudakları büzüldü, gözlerini doğal olmayan bir parlaklık kaplamıştı ama herkese bir iyilik yaparak sessiz kaldı. Maksim onu omzundan tutup kendi tarafına çekene kadar da kıpırdamadı.

Hızla arabanın arkasına geçmeden önce kendimi gözlerimi bir an için kısarken buldum. Sabahtan beri yaşadığım kıyamet hissi azalmasına rağmen tamamen yok olmuyordu.

Yuri arabayı sürerken göz ucuyla Aleksandra’nın ellerini yumruk yaptığını gördüm. Dudakları somurtmuş gibi öne doğru itilmişti. Bunun yüzümde neden bir gülümseme yarattığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Limana vardığımızda saat on bir buçuk civarıydı. Bu ayki sevkیات yaklaşık otuz dakika sonra rıhtıma varacaktı. Belediye başkanı işbirliği yapıyordu. Polis işimize burnunu sokmuyor ve bazı federaller paramızı domuz gibi yiyordu.

Hepsi devre dışıydı.

Bu sevkıyatı Juan’ın ihaneti dışında bozabilecek başka ne olabilirdi, üstelik bu pek olası da değildi. Ona piyasadaki

en iyi fiyatı teklif etmiştim, hatta son görüşmemizde girişimlerimizi genişletmeyi bile önermişti.

Arabadan inip uzaklara, rıhtımın gizli kısmına ve her yere yığılarak bir labirent oluşturan konteynerlere baktım. Soğuk esinti yüzümü donduruyordu, bir elimi cebime attım.

Viktor etrafı kolaçan ettikten sonra bana katıldı. “Her şey yolunda.”

“En iyi iki adamımızla birlikte marinanın diğer tarafına git. Eğer bir tehlike sezersen, bir tekneyle açıl ve Juan’ın adamlarını uyar.”

“Adamları gönderebilirim ama ben neden gidiyorum? Eğer dediğin gibi bir tehlike varsa, seni kim koruyacak?”

“Ben narin bir prenses değilim, Viktor. Kendimi koruyabilirim.”

Gözlerini kıstı. “Rusya’daki gibi diyorsun, herhâlde.”

Tuşe. “Onlar farklı koşullardı.” *Artık dikkatimi dağıtan bir Aleksandra yok.* “Ayrıca, Yuri ve diğerleri burada. Git.”

Bir süre tereddüt etse de iki adama kendisini takip etmeleri için seslendi.

“Yuri.” Sürücü tarafının camına vurdum. “Arabayı çalışır durumda tut.”

Başıyla onaylayıp silahını çıkardı ve mermilerini kontrol etti. Ona durumun ciddiyetini söylememe gerek yoktu, zaten anlıyordu.

Geçirdiği kaza talihsiz olsa da kaza sonrası hâlini öncesine tercih ederdim. İçine kapanık, diğerlerine ayak uydurmakta zorlanan iyi bir adamdı. Şimdiyse cephaneliğimde önemli bir silahtı.

Bir savaşçı değildi. Onu Viktor ya da Maksim gibi saha görevine göndermezdim. O daha çok bir stratejistti.

Rıhtım boyunca mevzilenmiş olan diğer adamlara doğru yürüyüp, onlara da arabalarını çalışır durumda tutmalarını ve siper almalarını söyledim

Üçüncü gruba ulaşmak üzereyken arkamda bir hareket oldu. Hızla etrafımda dönerken aynı anda silahımı çektim.

Kimse yoktu.

Hayır. Şu anda orada kimse yoktu ama birkaç saniye önce kesinlikle davetsiz bir misafir vardı.

Kulağımdaki telsize tıkladım. “Viktor, o tekneyi al ve Juan’ın adamlarının yolunu kes.”

“Emredersiniz, patron.”

Sorun çıkarmaya karar verenlerin Juan ya da onun ser-seri adamları olabileceğini düşünüyordum. Ancak görünüşe göre, sevkiyat bana yaklaşmak için bir bahane olarak kullanılmıştı.

Uzaktan lastik gıcırtilarının sesi yankılandığında adamlarım alarma geçti.

“Siper alın!” Daha bu sözleri söylemeyi bitirmemişken, bir makineli tüfekten atılıyormuş gibi üzerimize mermi yağmaya başladı.

Neyse ki, adamlarım zamanında arabaların arkasına saklanıp kendi silahlarıyla ateş etmeye başlamıştı. Durumu daha iyi görebilmek için büyük kırmızı bir konteynerin arkasına atladım.

Saldırganların bizimkilere benzeyen minibüsleri vardı ve kimliklerini gizlemek için kar maskesi takmışlardı.

Ancak dikkatimi çeken kısım bu değildi.

Silahlarıydı.

ABD’de bulunamayan o özel keskin nişancı tüfeklerini bir yerlerde görmüştüm ama nerede?

Adamlarımdan biri kolundan vurulduğunda maskeli adam işini bitirmeden önce onu kafasından vurdum. Bu kolayca yerimi ele verdi, bu yüzden iki adamı daha vurmadan önce konteyneri siper alarak başka bir konteynere koştum.

Ancak birkaç kez de ıskalamıştım çünkü adamlarım görüş alanıma girmişti ve ateş edersem onları vurabilirdim.

On dakika sonra mermim azalmış, hatta sadece iki tane kalmıştı. Sadece birini kullanabilir, diğerini Yuri'ye ulaşana kadar bırakabilirdim. Sorun şu ki, konteynerler arasında sürekli koşturmaktan onu kaybetmiştim, bu yüzden GPS ile beni bulması gereken kişi oydu.

Tabii eğer kendisi de vurulmamışsa çünkü sahada gerçekten berbattı.

Siktir.

Tüm gün boyunca bir şeylerin ters gittiğini hissettiğim anda bu operasyonu iptal etmeli ya da ertelemeliydim.

Bir araba bana doğru geldiğinde lastiğe ateş ettim. Araba yana savrulsa da bana doğru çılgınca bir hızla yaklaştımaya devam ediyordu. Bu yüzden güvenlik ağı mermimi kullanarak diğer lastiği vurdum. Muhtemelen kurşun geçirmez olduğu için cama nişan almak anlamsızdı. Ayrıca, camlar renkli olduğundan kumar oynayıp sürücüyü vurmaya çalışamazdım.

Minibüs yan yattı ve konteynerlerden birine çarparak devrildi. En yakın konteynerdeki metal bir çubuğa tutundum, ağırlığımı diğer tarafa verip üstüne bastım. Minibüs-teki adamlar tarafından vurulmaktan kıl payı kurtulmuştum.

Tam ayağa kalktığım anda kafamın arkasında bir silahın namlusu tıkladı.

Silahımı aşağıya çevirip işaret parmağımdan sarkıttım.

Öyleyse tüm bu operasyonun hedefi bendim. *İlginç.*

“Belsky Örgütü’nden misiniz?” Arkamı dönmeye başladım.

Silahıyla kafama vurup dizlerimin arkasına tekme attı. Yankılanan bir gümbürtüyle metal konteynerin üzerine düştüm.

Öfkem görüşümü bulanıklaştırırken gülümsedim. “Bunu evet olarak kabul ediyorum. Beni yakalamak için sevkiyat gününü kullanmanın akıllıca olduğunu söylemeliyim. Bahse girerim, Juan’la aramızdaki ilişkiyi mahvetmek istedin ve böylece beni öldürdüğünde bu onursuz bir ölüm olarak kayıtlara geçecek. Ama ne yapsak? Bu konuda bir adım önde olabilirim. Benimle uğraşıp zarar görmeden kurtulamazsın. Ben böyle çalışmam.”

Bana tekrar vurduğunda bu sefer irkildim ama bu küçük anı arkamı dönmek için kullandım. Maskeli yüzünü bir an görebilsem de silahın namlusu yüzüme doğrultulmadan önce gördüğüm tek şey buydu.

“Kirill!” Önce çılgılığı, ardından mermiyi duydum.

Siktir. Lanet olsun. *Siktir!*

Uyuyor olsaydım bile bu sesi tanırdım. Ancak o burada ne halt ediyordu?

Maskeli adam geriye doğru koşarken Sasha’nın atışı göğsüne isabet etti fakat çelik yelek giyiyor olmalıydı. Kan çıkmamış, bir ninja gibi konteynerden atlayabilmişti. Bir an için peşinden gitmeyi düşünsem de hiç mermim olmadığını ve muhtemelen beni görür görmez vuracağını hatırladım.

Yine de Sasha’yla çatışmaya girmemiş olması garipti.

Destek getirdiğini düşünmediyse tabii.

Konteynerin üstünden sessiz ama hızlı ayak sesleri geldi, ardından önümde dizlerinin üzerine çökerken silahının dipçiği metal üzerinde yüksek bir ses çıkardı.

Elleri yüzümü kavradığında parmakları titriyor, gözlerinde yaşlar parlıyordu. “Sen iyi misin? Aman Tanrım, bu bir kurşun yarası mı? Sen...”

“Kafamdan vurulmuş olsaydım hayatta olur muydum, dâhi?”

“Hayır, sanırım olmazdın...” Benimle konuşmasına rağmen, ceketinin kollarının arkasıyla alnımı ve yanaklarımı silerken beni zar zor görüyordu.

Gözyaşları düşüp yanaklarını lekelemeden önce kirpiklerine yapışıyor, bu gözyaşları bana hiç de hoş olmayan şeyler yapıyordu.

Elimi yanağına uzatıp bir tanesini sildim. Duraksadığında avucumun altında titriyordu. *Siketim.*

Ona dokunmayalı uzun zaman olmuştu ve şimdi dokunduğumda kendimi kötü alışkanlıklarına geri dönmüş bir bağımlı gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapatarak onu içime çekme dürtüsüne direniyordum, hatta belki de bu süreçte onu yiyip bitirmeye çalışırdım.

“Ne sikime ağlıyorsun?”

Sanki bu onun hayattaki göreviymiş gibi kanı özenle silmeye devam ediyordu.

“Düşündüm ki... Geçen seferki gibi incineceğini düşündüm ve... bu beni neredeyse çılgına çeviriyordu...”

“Ben iyiyim.” Başparmağımla gözlerinin altını okşadım fakat ben okşadıkça o daha çok ağlıyordu. “Buradan çıkmanız gerek.”

“Hayır, bekle. Bekle... sadece bir dakika... tüm kandan kurtulmama izin ver ve sonra... sonra...”

Alnımı onunkine yapıştırdığımda sözleri aniden kesildi. “Ben iyiyim. Bu kadarı bana zarar vermez. Anladın mı?”

Çenesi titrerken bir şey söylemedi.

“Reflekslerine ihtiyacım olacak, Sasha. Mermim yok ve bizi güvenli bir yere götürebilecek tek kişi sensin. Sana güvenebilir miyim?”

Elleri ceketimin yan tarafına sanki büyük birine tutunan bir çocuk gibi saplanmıştı ama ifadesi düzelmişti.

Keskin bir baş hareketinin ardından dudaklarını yanağıma değdirdi. Hareket o kadar hızlıydı ki ancak o ayrıldıktan sonra fark edebilmişim. “Teşekkür ederim.”

Sikeyim.

Mevcut durumun ve onu bu konteynerin üstünde gerçekten beceremeyeceğimin farkında olmak için kendimi içten içe sarsmam gerekiyordu.

“Ne için?” Sesim kesinlikle hissettiğimden daha rahat çıkmıştı.

“Hayatta kaldığın için.” Sırıttı. “Ve bana tekrar Sasha dediğin için.”

Demiş miydim?

Cevap veremedi kolumdan tuttu. “Hadi gidelim. Bizi güvenli bir şekilde Yuri’ye götüreceğim.”

Ve bu lanet kadın tam olarak dediğini yaptı.

BÖLÜM ON BİR

Sasha

Hayatta her şeyin belirsiz olduğu zamanlar vardı.

İnançlarınızın.

Amacınızın.

Tüm benliğinizin.

Ancak bulanık belirsizliğin ortasında gerçek olan bir şey dururdu. Şu anda inandığım tek şey de buydu.

Sayesinde başka bir amaç bulduğum tek kişi. Sabahları yataktan kalkmam ve kendim için daha çok çalışmam konusunda beni motive eden tek kişi.

Çoğu zaman beni görmezden gelse ve bana sadece yüzeysel bir ilgi gösterse bile.

Bu yüzden içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdiğim ve bana yerimde kalmamı emrettikten sonra onu takip ettiğim için mutluydum.

Bu kararı verdiğimde, bunun tek nedeni onun yanında olmakta ısrar etmem ya da hâlâ umutsuzca sadakatimi kanıtlamaya çalışmam değildi. Arabası binadan ayrıldığı anda içimde gerçekten korkunç bir his vardı.

Karina odasından çıkmış, ikimizin birlikte vakit geçirme ihtimalini kutlamıştı ama bu olmayacaktı. Silahımı alıp arabaya atladığımda ve sürmeye başladığımda bir mazeret bulma zahmetine girmedim.

Maksim cama vurup en azından onu da yanımda götürmemi söylediğinde ona aldırış etmemiştim. O anda tek bir endişem vardı, Kirill'e ulaşmak.

Görünüşe göre bu haklı bir endişeydi. Bölgeye vardığım anda ortalık savaş alanına dönmüştü ve o da öldürülmek üzereydi.

Yuri'yi bulmamız uzun sürmemişti çünkü o zaten Kirill'in yerini bulmak için GPS'i takip ediyordu. Araba birkaç kez vurulmuştu ama çalışmaya devam ediyordu.

Kirill hemen ayrılmak yerine, diğer adamların da geri çekildiğinden emin olana kadar olduğu yerde kalmıştı. Ardından Viktor'dan, Meksikalıları geri gönderdiğini ve Juan'ın sağ kolu olan liderlerine Kirill'in bundan sonra ne yapacakları konusunda iletişime geçeceğini söylediğini öğrenmiştik.

Saldırıyla ilgili en tuhaf şey, Kirill köşeye sıkıştırıldıktan ve ben zamanında oraya vardıktan sonra saldırganların geri çekilme emri almış gibi olmasıydı. Ölü ve yaralılarını da yanlarına alarak tamamen ortadan kaybolmuşlardı.

Adamlarımızdan biri ölmüş, birkaçı yaralanmıştı ama hiçbirinin durumu kritik değildi.

Tüm çabalarıma rağmen Kirill başındaki yaraya baktırmayı reddetmişti çünkü önceliği diğer adamlardı.

Ancak Anna'yla Karina devreye girip doktoru onu tedavi etmeye zorladıktan sonra kabul etmişti. Herkesi kliniğe yerleştirdikten ve Viktor'a alanın temizlenmesiyle ilgili talimatları verdikten sonra ek binadan ayrılmaya başladı, sonra durdu.

“Sen benimle geliyorsun, Aleksander.”

Omurgam sarsıldı ama bana sahte soyadıyla seslendiğinde hissettiğim acıyla bir değildi. Aleksander daha iyiydi.

Ayrıca, daha öncesinde bana Sasha demişti. Bana dokunmuş, gözyaşlarımı silmiş ve kafasına silah doğrultulduğunu gördüğümde yaşadığım büyük korkudan beni kurtarmıştı.

Rusya’da etrafı kan ve karla çevriliyken ölümün eşiğinde olduğu zamanki korkunç anılar gözümün önüne gelmişti. Bir an için onu bu kez sonsuza dek kaybettiğimi düşünmüştüm. Tüm korkularıyla kâbuslarım gözlerimin önünde canlanmıştı, tek düşünebildiğim onu kurtarmaktı.

Saldırgan ortadan kaybolduktan sonra bile tek görebildiğim şakaklarından ve yanaklarından süzülen kandı. Neredeyse kendimi kaybediyordum. Beni dik tutmak için orada olmasaydı, o yoğun duygular beni altüst edebilirdi.

Kirill dönüp giderken Maksim yüzünü buruşturdu. “Ne?” diye sordum.

“Onun emrine itaatsizlik ettin, aptal,” diye tısladı. “RIP*.”

Yuri omzuma sempati dolu bir dokunuş yapmadan önce bana garip bir şekilde boş boş baktı.

Ah, kahretsin. Bunu tamamen unutmuştum.

Ek binadan çıkan Kirill’i takip ederken adımlarım ağırlaştı, ana eve doğru ilerlediğimiz sırada ona ayak uydurmaya çalışıyordum.

Koşarak yanına gidip boğazımı temizledim. “Daha önce si için, ben...”

“Kapa şu lanet çeneni.”

“Ama...”

* İngilizce, “*Rest in peace*” cümlesinin kısaltılmış hâlidir ve vefat eden birinin ardından “*Huzur içinde yat*” anlamında kullanılır. —ç.n.

“Tek kelime daha etme.” Bana ürpertici bir şekilde yan yan baktı. “Ciddiyim.”

Dudaklarım kenetlenirken yolun geri kalanını tamamen sessizlik içinde yürüdüm. Ancak zihnim aşırı hızda çalışıyordu.

Yeniden bulduğumuz kırılğan huzuru tehlikeye atmadan, onu olanları tamamen unutmaya nasıl ikna edebilirdim? Ya da en azından benim bulduğum. Son olaylar hakkında ne hissettiğini veya herhangi bir şey hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Eğer ikincisiyse kalbim kırılmış olduğundan çok daha fazla, gerçekten kırılırdı.

Odasına girdiğinde onu takip ederken tekrar denedim. “Bir de şu açıdan bak, eğer ben gelmeseydim, muhtemelen ölmüş olurdun...”

Bir an orada durmuş konuşurken, bir an sonra güçlü parmaklar boğazıma dolanıp beni en yakındaki duvara çarpınca nefesim kesildi. Kirill’in yüzü benden birkaç santim uzaktaydı. Başına sarılan bandaj, beni saniyeler içinde yiyip bitiren saf ateşten hiçbir şey götürmüyordu.

Uzun zamandır bu kadar yakın olmamıştı, nefes almakta zorlanıyordum. Bunun boynumu kavramasından çok, her nefes alışımında onu ve bağımlılık yapan kokusunu içime çekmemle ilgisi vardı.

“Sana çeneni kapatmanı söylemişim, Sasha.” Omuzlarından boynunun tendonlarına kadar yükselen gerginlikle burun delikleri genişliyor ve çenesini sıkıyordu. Yutkundum, beni tutan parmaklarında bunu hissetmiş olmalıydı.

“Sana olduğun yerde kalmanı söyledim mi, söylemedim mi?”

“Söyledin ama...”

“Bu bir evet ya da hayır sorusu. Sana *olduğun yerde* kalmanı söyledim mi söylemedim mi?”

“Söyledin ama içimde kötü bir his vardı ve takip etmek zorundaydım. Ayrıca seni kurtardım, tamam mı? Eğer orada olmasaydım, ölecektin!”

Bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Elinin boğazımı kavrayışı daha da sıkılaştı. “Ve eğer orada başka biri olsaydı, seni kolayca vururlardı.”

“Ama yoktu. Sonu iyi bitti.”

“Doğrudan bir emre itaatsizlik ettikten sonra.”

“Yine de hayatını kurtardım. Cidden, bu her neyse onun yerine beni ödüllendirmelisin.”

“Ödüllendirmek mi?”

“Evet. Mantıklı olan bu.”

“İşte sana başka bir mantık örneği. Doğrudan bir emre itaatsizlik durumunda *cezalandırılırsın*.”

Bu kelimeyi söylerken sesinin alçalmasıyla tenimde bir ürperti dalgası oluştu.

“Ben... emirlere itaatsizliğin cezalandırılmasını kabul edebilirim ama bir şartla.”

“Herhangi bir şart koşma hakkına sahip olduğunu sana düşündüren nedir?”

Çenemi kaldırdım. “Hayatını kurtardığım ve sana olan sadakatimi kanıtladığım gerçeği.”

“Tartışılabilir. Ama dinleyelim bakalım.”

“Ödülümü seçmek istiyorum.”

“Sana bir ödül vereceğimi hiç söylemedim.”

“Şey, vermek zorundasın. Aksi takdirde boşu boşuna cezalandırılmış olacağım ve buna hiç niyetim yok.”

Dudaklarının gülümsemeye benzer bir şekilde seğirdiğine neredeyse yemin edebilirdim fakat kısa süre içinde kayboldu. “Emre itaatsizlik için ceza alacaksın, sebepsiz değil.”

“Korkarım bu benim açımdan kabul edilemez.”

“Sen...” diye devam etti. Kısa bir an için gözlerini kapattığında keşke yüzüne dokunabilseydim, diye düşündüm.

Yine de buna cesaret edemiyordum. Açıkçası, daha önce utanmadan yanağını öptüğümde sahip olduğum özgüvene sahip değildim.

Duygularıma yenik düştüğüm için yaptıklarımın sonuçlarını pek düşünmemiştim. Tek endişem onun orada sağ salim olmasıydı. Gözleri tekrar açıldığında, isteğim dışında onların dünyasına sürüklendim.

“Ödülünü alacaksın,” dedi isteksizce ve sonra ekledi. “Ama sadece mantık çerçevesinde.”

Bununla idare edebilirdim.

“Ancak, şu anda cezayı çekme zamanı.”

Boğazımı tutarak beni yatağa sürüklediğinde ve umursamaz bir şekilde şiltenin üstüne fırlattığında çığlığım havada yankılandı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup içimde dönen kaosu kontrol etmeye çalıştım fakat başaramadım. Asırlardır üzerinde olmadığım bu yatakta olmamın da bir faydası dokunmuyordu. En son dışarıda bayıldığımda beni buraya taşımıştı.

Bu yatak birkaç ay önce benim gibi kokardı ama şimdi sadece o kokuyordu. Bu çok garipti çünkü onun neredeyse hiç uyumadığını biliyordum.

Kirill karşımda dururken telaşsızca ceketini çıkardı ve kaslarına yapışan beyaz gömleği gözler önüne serildi. Daha

önceki yaralanması nedeniyle yakası kırmızıya bulanmıştı. Ancak manşetlerini açıp kollarını dirseklerine kadar kıvırdığında bu endişelerimin en küçüğü oldu.

“Neler oluyor?” Sesim kendime rağmen titrek çıkmıştı, tekrar konuşabilmek için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. “Cezamın sınav ya da fiziksel iş olacağını düşünüyordum.”

“Yanlış düşünmüşsün.” Sözleri bir kırbaç gibi tenime çarptığında nefesim kesildi.

“Ama diğerleri böyle cezalandırılıyor.”

“Bu diğerleriyle ilgili değil, bu *seninle* ilgili.” Kemerini çözüp usulca çıkarırken gözlerim iri damarlı ellerine takıldı.

Farkına varmadan ellerimi yatak başlığına doğru çektim. “Ne tür bir ceza bu?”

“Sanırım tam olarak ne olduğunu biliyorsun.”

Büyük bir heyecan bedenimi boydan boya kat edip bacaklarımın arasında birikirken bile başımı iki yana salladım.

Lanet olsun.

Cezalandırılma ihtimali beni ıslatıyor muydu?

Hayır. Bu cezanın kendisiyle ilgili değildi. Cezayı Kirill’in verecek olmasıyla ilgiliydi.

Kemerin ucunu güçlü elinin etrafına sararken kendimi nefessiz kalmanın eşiğinde hissediyordum. Rol yapma ya da güçlü kalma isteğim yok oldu. Üzerimde bu açıklanamaz etkiye sahip olan tek kişinin Kirill olması haksızlık değil miydi?

Beni cezalandırmak üzereydi ve bedenim cinsel olarak çıldırmak için tam da bu anı seçmişti.

“Bu sana emirlerime karşı gelmemeni söylediğim ilk sefer değil ama yine de bunu yaptın.” Avının etrafında dönen

bir yırtıcı gibi yavaşça yatağın etrafında dönüyordu. “Ve yine.”

Elini uzattığında irkilerek sırtımı yatak başlığına çarptım.
Kahretsin.

Neden bu kadar ürkektim? Ben böyle biri değildim.

Kirill zahmetsizce iki elimi de kavradığında, temasla birlikte içime bir elektrik akımı yayıldı. Bana bu kadar isteyerek ve bu kadar... yakından dokunmayalı uzun zaman olmuştu.

Muhtemelen bununla savaşmalı ya da buna direnmeliydim ancak yapamazdım.

Daha doğrusu, yapmak istemiyordum.

Bu yüzden ellerimi başımın üzerine çekip, kemerini kullanarak bileklerimi ustalıkla yatak başlığına bağladığında hareketsiz kaldım. Deri sıkıca sarılıyor, kollarımı geriyor ve hareket etmemi engelliyordu.

“Otoriteme meydan okumanın komik olduğunu mu düşünüyorsun, Sasha?” İşaret parmağı bileğimden koluma, oradan da yanağıma doğru kaydı.

Dudaklarım aralanırken, teninin değdiği her yerde alevler yükseliyordu.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Başımı bir kez olumsuz anlamda salladım.

“Bu doğru. Komik değil. O yüzden şimdi, senin şu davranış sorununu çözmemiz gerekiyor.”

Komodine uzandığında ses, yoğun bir gerilimle kaplı dayanılmaz sessizlikle daha da arttı.

Tüm duyularımın bu kadar farkında olmam delilikti. Bunun deliklerim Kirill’in sedir ağacı ve odunsu kokusuyla, aynı zamanda neredeyse tadına bakabileceğim kadar artan feromonlarımla doluyordu.

Tamamen giyinik olmama rağmen, sanki çıplak tenime sürtünüyorlarmış gibi yorganı ve yatağı hissediyordum. Sadece bu da değildi, beni boğazımdan yakaladığından beri meme uçlarım sertleşmişti, ağrıyor ve bandajlarıma baskı yapıyorlardı. Yalnızca rahatsız edici değildi, bu his düpedüz acı vericiydi.

Kirill askeri bir bıçak getirdiğinde dudaklarım aralandı. Ancak ben daha doğru düzgün odaklanamadan yakamdan tutup beni kısmen yataktan kaldırdı.

Kalbimin yerinden fırlayıp onun ellerinde erimemesine şaşıırıyordum.

Tehlikeli bakışları, beni nefessiz bırakacak kadar yavaş bir şekilde vücudumda geziniyordu. “Bunu uzun zaman önce yapmalıydım, sadece bugün yaptığın aptalca hareket için değil, her kahrolası şey için.”

“Ben... yanlış bir şey yapmadım.”

“Öyle mi?” Gömleğimi pantolonumun içinden çıkardı ve bıçağı şaşırtıcı bir kolaylıkla kullanarak sanki tereyağından yapılmış gibi ortadan ikiye kesti. “Rusya’daki o paralı askerler çetesiyle olan ilişkini nasıl açıklıyorsun?”

“Ben... gerçekten bilmiyordum, Kirill. Yemin ederim...”

Göğsümdeki bandajları da gömlek gibi kolayca kesip çıkardığında kelimelerim boğazımda düğümlendi. Göğüslerim usulca serbest kaldı ancak bu durum, aşırı uyarılmış meme uçlarım için çok az bir rahatlama sağlamış ya da hiç sağlamamıştı.

Elimin kolumun bağlı olması ve hiçbir şey yapamıyor olmam, zonklayan kadınlığıma sapkın bir zevk bahşediyordu.

“Burada sorun senin bilip bilmemen değil.” Bıçağı kabaran göğüslerimin üzerinde gezdiriyordu, ardından kar-

nıma doğru indi. Pantolonumla iç çamaşırımı tam ortasından keserken eli kadınlığıma çok yakındı. “Sorun şu ki, sen sadece sevgiline geri dönmekle kalmadın, aynı zamanda bana karşı onunla işbirliği yaptın.”

Başımı iki yana sallarken söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyordum. Pantolonumu ve çamaşırımı parçalara ayırıp kenara fırlatırken bunu yapmak imkânsızdı.

Önünde tamamen çıplak yatıyordum, ceketimin kolları ve altımdaki yırtık gömleğim hariç.

“Az önceki o muydu?”

“N-ne?”

Bıçağın kör ucunu kalçamdan karnıma doğru ilerletirken ardında ürpertiler bırakıyordu. “Bu geceki saldırıyı zekice planlayan ve beni silah zoruyla alıkoyan adam. Sevgilin miydi?”

“Ha-Hayır! Onu hayatımda hiç görmedim. Ayrıca, onunla herhangi bir ilişkim olsaydı onu vurur muydum?”

“Bilemiyorum. Onu gerçekten incitmedin, belki de bu sana tekrar güvenmemi sağlamak için ayrıntılı bir planın parçasıydı.”

“Seni tekrar tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsun?” Sözlerime sinen üzüntüye engel olamamıştım.

Bu geceden sonra ilerleme kaydedeceğimizi düşünmüştüm fakat belki de hepsi sadece bir göz boyamaydı. Ne de olsa Kirill buydu. Onun için ölmüş olsam bile şüphelerini öylece silip atmazdı.

Muhtemelen bu şekilde de onunla oynadığımı düşünürdü.

“Bilmiyorum, Sasha. Bunu daha önce de yaptın.”

Dudaklarım titriyordu, başımı yana çevirdim. Yüzüne bakmaya devam edersem, muhtemelen bana hiç şans verme-

yeceğini görecek ve ağlayacaktım. Onun yanındayken bunu çok yapıyor gibiydim. Bu soğuk kalpli adamın duygusal yanımı tetikleyebilen tek kişi olması manidardı.

Bıçağın kör kısmını çenemin altına yerleştirip bakışlarımı tekrar ona odaklamaya zorladı.

“Seninle konuşurken bana bak.”

Titremelerini engellemek için umutsuz bir çabayla dudaklarımı kenetledim ve sonra fısıldadım. “Bana tekrar güvenecek misin?”

“Sana hiçbir zaman tam olarak güvenmedim, bu yüzden *tekrarın* bir önemi yok.”

“O zaman en azından Rusya’ya gitmeden önceki gibi sana sadık olduğuma güvenir misin?”

“Bana o gün yanında duran herifin’adını ver, ben de Rusya olayını unutayım.”

“Sana söyledim... Yapamam.”

Gözleri kaslarımın gerilmesine neden olan korkutucu bir maviye büründü. Kısa süre içinde bıçağını boğazımdan aşağı kaydırarak nabız noktamda duraksadı. Ardından göğsümün yamacına doğru ilerleyip keskin tarafını kabarmış meme ucuma çevirdiğinde, bu hareketi alev alev yanan bir arzuya dönüştü. Acı hissetmiyordum ama göğsümden ve karnımdan aşağı bir kan izi damlıyor, sonra da göbeğimde birikiyordu.

Bu manzara dehşet verici olmalıydı ancak saf bir hayranlık, başka tarafa bakmamı engelliyordu.

“İşte böyle olacak, Sasha.” Bıçağı karnımda, kalçalarımın ve sonra bacaklarımın arasındaki hassas noktada gezdirmeye devam etti. “Bana bir isim söyleyene kadar sana işkence etmeye devam edeceğim. Bana ihtiyacım olanı vermezsen bütün gün burada kalacaksın,” diye devam ederken dudaklarında vahşi bir sırıtiş belirdi. “Burada neyimiz varmış?”

Parmakları bacaklarımın arasına kaydığında gözlerini karanlık bir bakış kapladı. “İşkence görme ihtimali seni ıslattı mı?”

“Ha-Hayır.”

“Amcığın, ağzınla aynı fikirde değil.” Girişimi yoklayıp klitorisimi okşuyordu. “Bak, parmaklarımı nasıl da ıslatıyor.”

Fiziksel olarak kendimi onun parmaklarını becermekten ve onlarla boşalmaktan alıkoymak zorundaydım. O kadar uzun zamandır bu aşırı hassasiyet içindeydim ki artık dayanamıyordum. Parmaklarını kıvrımlarımın arasında işkenceli bir ritimle kaydırarak beni uyarıyordu ancak boşalmam için yeterli değildi.

Bu onun için bir ilkti. Kirill her zaman beni boşaltmakla ilgilenmişti. İster ağzıyla ister parmaklarıyla ister aletiyle. Tek amacı onun için boşalmamı ve tercihen bu sırada adını haykırmamı sağlamaktı.

Ancak şimdi, boşalmamı hiç istemiyor gibi görünüyordu.

Orta parmağı girişimin yakınında gezerken kalçalarım otomatik olarak sarsılıyordu. Bana dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu ve kendim ne kadar yaparsam yapayım, onun yaptığından tamamen farklı oluyordu.

Parmaklarının kalınlığından mı, dokunuşunun baskınlığından mı, yoksa enfes yoğunluğundan mı bilmiyordum ama her zaman onun tarafından daha fazlası için aç bırakılıyordum.

Sadece daha fazlası.

“Daracık amını sikmemi istiyorsun musun, Sasha?” Sözlerinin arkasında acımasız bir eğlence vardı. “Sızılarını dindirip sana çığlık attırmamı ister misin?”

Bir kez başımı salladım, yanaklarım kızarmıştı fakat şu anda utanç umurumda bile değildi.

“Bunu yapabilirim.” Bir parmağını içeri kaydırduğında sırtım yataktan kalktı.

Ah, *Tanrım*.

Daha fazla... daha fazla... daha fazla...

Buna *ihtiyacım* vardı.

“Bir tane daha ekleyebilirim.” İkinci parmağını soktu. “Ve bir tane daha. Çok iyi bir kız gibi üçünü de alıyorsun. Sen benim en sevdiğim sikiş deliğisin, Sasha.”

Üçüncü parmağı soktuğunda patlayacağımı sandım. Evet, eskiden üç parmağını da alırdım ama bu aylar önceydi. Yalnız olmak ve sadece parmaklarımın bana eşlik etmesi pek yardımcı olmamıştı.

“O kadar darsın ki parmaklarımı sömürüyorsun.” Parmaklarını içeri doğru kıvırdığında tırnaklarım deri kemere battı.

“Kirill...”

“Ne?”

“Lütfen...”

“Yalvarırken daha spesifik olman gerekecek. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Becer beni.” *Ve sadece parmaklarınla değil.*

Onları içimde hissetmeyi ne kadar sevsem de daha fazlasına *ihtiyacım* vardı.

Bana şimdiye kadar yaşadığım en yoğun zevki sunarken, her tarafının bana doğru bastırılmasına ve kaslarının beni ezmesine *ihtiyacım* vardı.

“Parmaklarımı zar zor alabiliyorken sikimi mi istiyorsun?” Beni soluk soluğa bırakan hızlı bir ritimle onları itiyordu. “Sen açgözlü, küçük bir sürtüksün, Solnyshka.”

Buna alınmam gerekirdi ama alınmamıştım. Hem de hiç. Aksine, uyarılmam parmaklarını ıslatana kadar beni daha da ıslatıyordu.

“Bunu da yapabilirim,” diye devam etti o derin, seksi ses tonuyla. “Seni iyi beceririm. Sert beceririm. Diğer tüm sikleri unutup sadece benimkine tapmana kadar seni beceririm. Bunu istiyor musun?”

Birkaç kez başımı salladım, müstehcen konuşması yüzünden tamamen sayıklıyordum. Ona bakmaya devam etmek, bu anın içinde kaybolmak ve geri dönüşü olmayan bir yola girmek istiyordum. Ancak karnımın altında korkutucu bir hızla biriken yoğun zevk yüzünden gözlerimi açmaya zorlamak güçtü.

Kirill parmaklarıyla beni parçalamaya devam ederken başını eğip kulağımın dibine sıcak kelimeler fısıldadı. “Önce bana onun adını söyle.”

Dudaklarım titrerken, “Yapamam...” diye mırıldandım.

Bir an orgazmın eşiğindeyken bir an sonra orgazm yok oldu. Kirill parmaklarını içimden çekerek beni sıcak, rahatsız ve boğazımın arkasında fokurdayan bir çığlıkla bıraktı.

“Ne... Neden?”

Yüzü artık ifadesizdi, eğer bu kadar sinirli olmasaydım korkardım. “Bu bir ceza. Henüz itiraf etmemişken boşalman söz konusu değil.”

“Ciddi olamazsın.”

Bıçağın sapını içime soktu ve yeni bir basınçla sarsıldım. Kirill bıçakla neredeyse beni becerirken bunun neden bu kadar tahrik edici olduğunu bilmiyordum. Sapkıncaydı, evet fakat o kadar erotikti ki, daha önceki yoğun birikimim şu anda beni altına alan dalgayla karşılaştırıldığında şaka gibi görünüyordu.

“Ah, Tanrım...”

“Sahip olabileceğin tek tanrı benim.” Daha hızlı, daha sert hareket ediyordu ve o kadar kontrolden çıkmıştı ki sadece yoğunluktan bile bayılacağımı düşündüm. “Adı ne?”

O anda neden her şeyi itiraf etmemem gerektiğini unuttum. Ancak bazı beyin hücrelerim çalışmaya devam edip bana bunu yasakladı. Başımı salladığım an, boşalmama bir saniye kala Kirill bıçağı çekip çıkardı. Bu kez hayal kırıklığıyla çığlık atarken gözlerim dolmuştu.

“Kes şunu, lütfen,” diye haykırdım.

Tenim terle kaplanmıştı, meme uçlarım cinsel uyarılma nedeniyle çok acıyordu ve içim bana vermeyeceği bir boşalma için çığlık atıyordu. Ellerim bağlı olduğundan bunu kendim de yapamıyordum, bu yüzden tamamen onun var olmayan merhametine kalmış durumdaydım.

Kirill’in yüzü, parmaklarıyla klitorisimi okşarken ve bıçağın sapını tekrar içeri sokarken buz gibiydi. “Bana onun lanet adını vererek bunu durduracak tek kişi sensin. Ne kadar direnirsen, seni birbiri ardına orgazmdan mahrum bırakma konusunda o kadar yaratıcı olurum. Vücudunu senden bile iyi tanıyorum, Sasha. Ne zaman boşalmak üzere olduğunu biliyorum. Nefeslerin hızlanır, boynun kızarır ve kalçaların istemsizce sarsılır. Zirveye yaklaşmana izin vereceğim ama asla ulaşamayacaksın. Bana istediğimi verene kadar bunu tekrar ve tekrar yapacağım.”

Ardından tam olarak bunu yapmaya devam etti.

Ta ki ben öleceğimi düşünene kadar.

BÖLÜM ON İKİ

Kirill

Şu anda hissettiğim lanet olası imha düzeyine bu kadar yakın bir hayal kırıklığı hiç yaşamamıştım. Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey yapmadan önce, kendimi fiziksel olarak odadan çıkarmak zorunda kaldım.

Adımlarım kontrollüydü ama içimdeki kahrolası savaşı gizliyorlardı. Banyoya girdiğimde yüzüme birkaç kez soğuk su çarpmama rağmen, beni içten içe yiyip bitiren alevleri öldürmeye yetmemişti.

Aynadaki yansımama bakıp, ona yumruk atma isteğime zorlukla direndim. Bunu yapmak, kötü alışkanlıklarıma geri dönmekten farksız olurdu. Demek istediğim, kendimin daha genç, daha az dengeli versiyonuna.

Aynada bana bakan adam, kitle imha silahı için mühimmat olarak kullanılabilecek negatif, berbat bir enerjiyle dolup taşıyordu.

İstediğim her şeye sahiptim. Ayrıcalıklı olduğum için değildi. Aslında, bu ailede doğmak hayatım boyunca aleyhime işlemişti. Bulunduğum yere gelmemin tek nedeni saf irademdi.

İstedığınızı elde etmenin en iyi yolu, diğer tüm yolları tıkamaktır, böylece size karşı olanların size yönelmekten başka seçeneği kalmazdı.

Üstelik bunu defalarca kez başarmıştım.

Yatağıma bağlı kahrolası kadın hariç.

Dönüp yatak odasına geri döndüm. Sasha parçalanmış kıyafetlerinin ve uyarılmışlığının yarattığı izlerin ortasında yatıyordu. Teni terli, kırmızıydı. Tüm vücuduna bulaştırdığımdan emin olduğum kan ve ıslaklık kalıntılarıyla kaplıydı.

Ayrıca göğüslerinde ve karnında bıçağımın izleri vardı çünkü onları oraya çizmekten kendimi alamamıştım.

Şu anda düşük ayardaki bir oyuncak klitorisini okşuyordu, bu yüzden yakın olmasına rağmen asla orgazm olamayacaktı.

Bu oyuncağı birkaç hafta önce aniden mi almıştım? Evet, öyle yapmıştım. Ancak belki de bu anlık bir dürtü değildi, sonuçta ona işkence edeceğimi başından beri biliyordum.

Sadece geri adım atmayacağını bilmiyordum. Biraz olsun atmamıştı. Denememişti bile.

Dünyadaki bütün yöntemleri kullanmış, onu yasal olması gerekenden daha fazla orgazmdan mahrum bırakmıştım. Yine de bu küçük kahrolası pislilik, sadece hıçkırarak ve boşalmak için yalvararak başını sallamıştı.

Ardından onu mahrum bırakmaya devam ettiğimde, bir yandan parmaklarıma sürünmeye çalışırken bir yandan da bana hakaret etmeye ve lanetler yağdırmaya başlamıştı.

Şimdiyse kabullenme aşamasındaydı. Başını yana eğmişti, teni terle kaplıydı ve meme uçları elmas çakıl taşları kadar sertti.

Etkileyici gözleri yarı kapalı, kuru dudakları aralıktı. Ara sıra su vermeme rağmen hâlâ susuzluğun sınırındaydı.

Ona doğru giderken bir şişe alıp başını kaldırdım. “Aç.”

Ellerimde oyuncak bir bebek gibiydi, o kadar zayıf ve hafıftı ki bir parmak şıklatmasıyla kırılabilirdi. Yine de dik dik bakıp dudaklarını büzerek kapattı.

“Kendini mağdur mu hissediyorsun?” Burnunu kapattım, böylece ağzından nefes almaktan başka çaresi kalmadı ve suyu ağzına döktüm. “Bana sadece siktiğimin adını verseydin bunların hiçbiri olmazdı.”

Tıkanıp su burnundan dışarı sıçrasa da çoğunu içti.

“Bu piç senin için çok mu önemli ki onu korumak adına bu kadar ileri gidiyorsun?”

Dudaklarını tekrar büzüp başka tarafa baktı. Parmaklarım boğazına dolandığında, dikkatini tekrar bana vermesini sağlarken zihinsel olarak kendime boynunu kıramayacağımı hatırlatmak zorunda kaldım. “Seninle konuşurken bana bakmanı söylemiştim.”

Cebimden oyuncağın kumandasını çıkarıp ayarını yükselttim. Tüm vücudunu bir ürperti kaplarken nefes alışverişi hızlanmaya başladı. Başını iki yana sallarken gözlerinden yeni yaşlar süzülüyordu.

“Onu ne kadar çok seçersen, sana o kadar kötü davranırım. Bana ne kadar karşı gelersen, o kadar soğuk olurum. Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın. Ben her zaman, hiç şüphesiz, istediğimi elde ederim.”

Bir inilti çıkardı. “Kirill...”

“Ne? Bana söyleyecek bir ismin mi var?”

Kahrolası kadın başını iki yana salladığında neden şu anda yerin iki metre altında olmadığını hatırlamakta zorlandım.

“Rusya öncesine dönmemizi istediğini sanıyordum ama kalbinde başka bir adam varsa bu mümkün değil, Sasha.”

“Değil...” Sesi küçük ve titrekti. “ O bir sevgili değil.”

“Eğer değilse, o zaman bana onun lanet adını ver.”

“Yapamam...” Titriyordu, kalçaları sarsılarak yataktan kalktı.

Oyuncağı çekip çıkardım. Hıçkırıp çığlık attı, tırnakları kemerin derisini kazıyordu. Bacakları orgazmı tetiklemek istercesine umutsuzca birbirine sürtünüyordu.

“Önümüzdeki yakın gelecekte yatağıma bağlı kalmak istiyor musun? Çünkü bunu sağlayabilirim.”

“Sadece öldür beni...” diye mırıldandı gözyaşları arasında. “Artık bana güvenemiyorsan, benden kurtul.”

Bu sözler zihnimi ölümcül senaryolarla doldursa da hiçbirini onu kapsamıyordu.

Sadece sevgilisini içeriyorlardı.

“Bunun neresi eğlenceli?” Boynundaki tutuşumu sıkılaştırdım. “Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun, Sasha? Gözümün önünden kaybolacağın, ona geri döneceğin bir gün olacağını mı sanıyorsun? Seni her zaman bulacağım ve bulduğumda onu gözlerinin önünde öldüreceğim.”

“Siktir git,” diye fısıldadı ve göz kapakları kapandı.

Önceki seferlerde uykuya daldığında, onu bir tür cinsel uyarımla uyandırmıştım. Sevgilisini tehdit ettiğim gerekçesiyle beni lanetlediğinden hâlâ bunu yapmak istiyordum.

Ancak yapmadım.

Birincisi, sınırlarını aşmıştı.

İkincisi, bana o pisliğin adını söylemeyi reddetmeye devam ederse kalıcı bir iz bırakmayacağımı garanti edemiyordum.

Viktor’un Belsky Örgütü’nü araştırması ve hatta onun geçmişini araştırması yoluyla, ismi kendi başıma bulmaya çalışmıştım.

Aslında, bunu benimle New York'a gelmek istedikten sonra yapmıştım. Ancak sahte bir soyadı kullandığı için sadece ordunun inandığı sahte bir geçmiş vardı. Dahası, kuruma rüşvet vererek girmişti ve önceki zengin kadın statüsü düşünüldüğünde bu durum sürpriz değildi.

Geriye sevgilisinin adını öğrenmenin tek bir yolu kalıyordu. Onun aracılığıyla.

İş birliği yapmayı tamamen reddetmesi bir sorundu.

Kemeri bileklerinden çıkarıp derinin bıraktığı kırmızı izlere masaj yaptım.

Dudaklarından yumuşak bir inilti çıktığında aletim acı verecek derecede sertleşti. *Sikeyim.*

Bu işkence yöntemini uygulamadan önce onu becermeliydim.

Ya da daha iyisi, işkence ederken onu becermeliydim.

O ortaya çıkmadan önce aylarca bekâr kalmıştım. Drama içermeyen bir seks aramak, kesinlikle gerekli olmadıkça içine katılmak istemediğim bir güçlüktü.

Ancak Sasha'nın içine tam iki yüz yirmi yedi kez girdikten sonra bekâr kalmak tam bir işkenceydi.

Ne? Saymak istememiştim ama bunu takıntı hâline getirmiş ve bilinçsizce yapmış olmalıydım.

Parmaklarımı solgun tenindeki kırmızı kesiklerde gezdiriyordum. Dünyanın onun kime ait olduğunu görebilmesi için üzerine daha fazla işaret koymak istemem boktan bir şey miydi? Muhtemelen.

Yine de öyle olması, düşüncenin ortadan kalktığı anlamına gelmiyordu.

Başı yana kayarak göğsüme düştü. *Sikeyim, lanet olsun.*

Bir an için bu kadına kızgın olduğumu unuttum. Hayır, kızgınlık hafif kalırdı. Öfkeden kuduruyordum ve ne zaman

başka biriyle olduğunu düşünsem lanet aklımı kaybetmeye çok yaklaşıyordum.

Bu düşünceler, sadece adamı ortadan kaldırmak için tüm Rusya'yı ateşe vermeyi düşünmeme neden oluyordu.

Telefonda onu sevdiğini ve ona geri döneceğini söylediğini duyduğumdan beri bu çılgın, tamamen imkânsız düşünceler beni rahat bırakmıyordu.

Sanki bunun olmasına izin verirmişim gibi.

İhanet ve vurulma hissini de eklediğimde, benim bile hoşlanmadığım bir yolda aşağı doğru yuvarlanarak iniyordum.

Bu durumdan biraz bile hoşlanmıyordum.

Boynundaki parmak izlerimi okşadığımda yanağını avucuma yasladı, sanki onun güvenli sığınağıymışım gibi yakınlığa sokuldu.

Aslında, daha çok onun özel yapım cehennemiydim.

Yüzündeki ter damlacıklarını silerken, içine düştüğüm uçurumun adı karnıma lanet bir yumruk gibi indi.

Saplantı.

Adı buydu, değil mi? Daha önce bu kavramı hiç düşünmemişken, birine sahip olma ihtiyacı duymak böyle bir histi. Biri bu kadını benden almaya cüret ederse, duyacağım korkunç öfkenin görüntüleri beni bu yüzden rahatsız ediyordu.

Buna kendisi de dahildi.

Daha önce de söylemiştim, beni seçmemeye devam ederse hayatındaki en acımasız canavar ben olacaktım. İkimizden biri ölene kadar onu tamamen yok edecektim.

Üstelik bu sadece onun için değil, benim için de çok tehlikeliydi.

Bunun sebebi, o kahrolası bir zayıflık gibi görünmeye başlamıştı. Bana diz çöktürmek isteyenlerin kullanabileceği biriydi.

Ben zayıflıklara izin vermezdim.

Her zaman oynayan fakat asla oynanmayacak biri olmuştum. Asla çok yakınlaşmaz, kartlarımı açmaz ya da karar verme sürecime duygularımı katmazdım. Bu yüzden varlığımın lanet olası temel prensipleri bir düşman tarafından sarsıldığında duyduğum kızgınlığı hayal edebilirdiniz.

Ayrıca Sasha bir düşmandı. Geleneksel düşmanlarımı genelde öldürür ya da manipüle edip sonra öldürürdüm. Ona bu şekilde davranmıyor olabilirdim ama yine de güvenebileceğim biri değildi.

Belsky Örgütü ile bağlantısı vardı ve beni neden öldürmek istedikleri hakkında hiçbir fikrim olmasa da peşimde olduklarını biliyordum.

Ben onu tamamen kendi tarafıma çekene kadar, diğer bir deyişle benden hiçbir şey saklamayana kadar, belirsiz bir bölgede kalmak zorundaydım.

Şimdi, eğer aletim de onu becermenin pervasızca olduğunu anlarsa, bu harika olurdu.

Çıplak vücudunun önümde yayılarak, ona tam olarak kime ait olduğunu hatırlatmam için beni baştan çıkarıyor olması yardımcı olmuyordu.

İn aşağı, evlat. Zamanımız gelecek.

Seks oyuncakları, bıçak ve kemerimle birlikte nemli örtüyü altından çıkaracak kadar onu kaldırdım ve sonra temiz, kuru çarşafın üzerine yerleştirdim.

Açlıktan ölmek üzere olan aletimin durumuna yardımcı olmayan, sevimli bir şekilde sızlandıktan sonra iç çekerek yan döndü.

Kendimi kontrol etme yeteneğim bugün tüm hayatım boyunca olduğundan daha fazla sınanmıştı. Banyoya gidip

sıcak su dolu bir kabın içine birkaç havlu yerleştirmek için tüm gücümü kullanmam gerekmişti. Döndüğümde yine sırtüstü yatmış, çıplak teninin her santimi benim için ortaya serilmişti. °

Başıma bela olmaya başlayan aletime baktım. “Gerçekten mi? Ne zamandan beri somnofiliye* düşkünüz?”

Aldığım tek cevap kışkırtıcı bir ereksiyon oldu.

Bebekleri, alnından tüfekte vurulmuş insanların yüzlerini ve Yulia’yı düşündüm.

Sonuncusu işe yaradı.

Yatağın kenarına oturup Sasha’nın yüzünü sildikten sonra boynunu sildim, parmak izlerimin üzerinde gereğinden fazla oyalandım. Ardından göğsündeki ve karnındaki kanı temizledim. Sonrasında, tatmin olmamış kadınlığını temizlemek için ekstra özen gösterdim. Kıvrımlarını sildiğimde inlemesi, onu nihayet uyuttuktan sonra aletimi uyandırmakla tehdit etti, bu yüzden ellerine geçtim. Daha önceki mücadele sırasında tınaklarıyla birkaç parmağını yaralamıştı. Onları okşayıp kemerin bıraktığı kırmızı çizgilere geçtim.

Bitirdikten sonra bir kez daha yaparak her köşesine, her kıvrımına ve kurşunun omzunun arkasında bıraktığı yara izine dokundum. Birkaç yara izi daha vardı, bazıları karnındaydı ama çoğu el ve ayaklarındaydı.

Bu kadar yumuşak bir vücut, askerlik ya da koruma olmak için yaratılmamıştı fakat bundan zevk alıyor gibi görünüyordu.

Ordudan pek hoşlanmıyordu çünkü orada her zaman görev başındaymış gibi görünüyordu. Ancak New York’a

* Kişinin uyuyan partnerini zorlama ya da şiddete başvurmadan, erotik okşamalarla (oral seks de dahil) uyandırma fantezisidir. —ç.n.

geldiğimizden beri daha umursamazdı ve görev listesini her bitirdiğinde sırtıttığını görüyordum, bunu başarabilen birkaç kişiden biriydi.

Ürperdiğinde bunu çok uzun zamandır yapıyor olabileceğimi fark ettim.

Yeni bir battaniye getirip üzerine örttüm.

Uyumasını izlerken birkaç saniye geçti.

Aslında ne vardı, biliyor musunuz? *Sikerler*.

Gömleğimi ve pantolonumu çıkarıp ona daha iyi bakabilmek için yan yattım. Zaten uyumuyordum, bu yüzden bunun için soyunmam bile çok tuhaftı. Başımı yastığa falan bile koydum.

Kahrolası manzara buna değerdi.

Elimi memesine koyup meme ucuyla oynamaya başladım çünkü belli ki hiç kontrolüm kalmamıştı. Ardından onun sabit kalp atışını hissedince aklıma eski bir olay geldi.

Arabada bana şarkı söylediği, kalp atışlarını hissetmemi sağladığı zamandı. Avucum göğsünün üzerine uzandı ve dinlemeye başladım. Üstelik neredeyse gözlerimi de kapatmak üzereydim.

Ancak ben bunu yapmadan önce Sasha yan dönüp göğsünü benimkine yapıştırdı. Yüzünü göğsüme yaslayıp bacağını benimkinin üzerine atarken kalp atışları benim aşırı hızlı kalp atışlarımla çarpıştı.

Siktir.

Artık mecbur kalsam bile hareket etmeyecektim.

“Bana yardım et, Kirill!”

“Merak etme, Kara. Ben buradayım,” dedim burada olmasaydım inanmayacağım çatallaşmış bir sesle.

Her geçen saniye bileklerimi kesen bir iple bağılıydim. En kötüsü de Karina'nın, babamın adamları tarafından eğlence olsun diye bana işkence edilmesini izlemek zorunda olmasıydı.

“Kirill!” Sesi kısılıp boğuklaşana kadar ürkütücü bir çığlık attı. Ancak onu tutan adamlar bir santim bile kıpırdamasına izin vermiyordu.

“İyi olacağım,” diye geveleyip gülümsemeyi başardım. Fakat bunu yapmak, şişmiş dudaklarımdaki ve gözlerimdeki acıyı tetikleyince öksürdüm.

Beni dövmekle görevlendirilen adam yüzüme bir tokat atıp karnıma bir yumruk indirdi Görüşüm bulanıklaşırken kan tükürdüm.

Ah, lanet olsun. Sanırım bayılacaktım.

Gördüğüm son şey Karina'nın şok olmuş ifadesiydi. “Kirill!” diye bağırmadan önce yumuşak yüzü şoka girmişti.

Yanağıma dokunan iki elin yumuşak dokunuşuyla irkilererek uyandım.

“Kirill!”

“Kirill!”

“Beni duyabiliyor musun?”

Açılan gözlerimin arasından Sasha'nın üzerime eğildiğini, gözyaşlarının kirpiklerine yapıştığını ve kaşlarının bir çizgi hâlinde kırıştığını gördüm.

Aklıma iki düşünce geldi.

Birincisi, onun yanında yine derin bir uykuya dalmıştım. Hatta o kadar derindi ki, çok eski bir anıyla ilgili bir kâbus görmüştüm.

İkincisi, Sasha onu bu denli üzen bir şeye tanık olmuş olmalıydı.

Siktir.

İşte tam da bu yüzden uyumayı sevmiyordum.

“Kirill?” Sesi, Karina’nın o günkü sesine çok benzeyen şekilde kısık ve hüzünlüydü.

Yavaşça doğrulduğumda isteksizce beni bırakırken bir nefes verdi. Ellerini tutup tekrar yüzüme koymak istedim. Bunun yerine ayağa kalkıp, odamdaki mini bara doğru ilerledim. Gözümün ucuyla saati yakaladım. Sabahın altısıydı. Aslında birkaç saat uyumuştum.

Son zamanlarda bana neler oluyordu?

Kendime bir bardak konyak doldurup bir dikişte içtikten sonra bir tane daha doldurdum. Sasha battaniyeyi etrafına sarıp bana katılmadan önce yataktan bir hışırtı geldi. Gözleri ıslı ıslıldı ama kahverengiden çok yeşildiler, bu iyiye işaretti.

“İyi misin?” diye dikkatle sordu.

“Daha iyi olamazdım.” İkinci bardağı içmeye başladığımda elimi hafifçe tutarak duraksamamı sağladı.

“Uykunda çırpınıyordun ve adını kaç kez söylediysem de uyanmadın. Bu bir kâbus muydu?”

“Öyleyse ne olacak?”

“Onların ne kadar korkunç olduğunu biliyorum. İçmenin yardımcı olduğunu sanmıyorum.”

“O zaman öğreniriz.” Elimi onunkinden kurtarıp ikinci bardağı içtim ve üçüncüyü doldurdum.

Bu sefer bardağı kapıp nazikçe masanın üzerine koydu. “Alkolden daha iyi bir şey biliyorum.”

“Şüpheliyim.”

Ardından lanet kadın battaniyeyi açıp kollarını ve battaniyeyi ikimizin etrafına sardı. Bana sarıldığını hissettim. Ne halt etmeye...

“Nadia ve Nicholas’ın yasını tutarken sana sarılmama izin vermiştin ve bu benim en sevdiğim teselli şeklidir.

Senin için öyle olmadığını biliyorum ama yine de sana sarılıyorum. Belki bir gün sen de bunun değerini anlarsın.”

Omuzlarım düştü ve bir yanım onu uzaklaştırmak isterken, diğer yanım onu kollarımın arasına alıp asla bırakmamak istiyordu.

İkisine de boyun eğmeyerek hareketsiz kaldım.

Hafifçe geri çekilip duraksadı, ardından parmaklarını lanet sevgilisinin hediyesi olan göğsümdeki yeni yara izlerinin üzerinde gezdirdi.

O olmasaydı sahip olamayacağım yaralardı.

Öfke ve kızgınlığın neden olduğu ölümcül döngüyü yeniden başlatmak üzereydim ki yaşlarla parlayan gözleriyle bana bakıp burnunu çekti. “Çok üzgünüm.”

“Madem o kadar üzgünsün, bana o pisliğin adını söyle.”

“Bunu yapamam ama hayatımın geri kalanında bu mermileri telafi edebilirim.”

“Hayatının sonuna kadar burada mı kalacaksın?”

“Eğer... sen istersen, evet, kalırım.”

Şiddetli bir sahiplenme duygusu beni ele geçirdiğinde, bir elimi sırtının alt kısmına koyarak onu kendime doğru çektim. “Kalacaksın.”

“Kalacağım.”

“Bu bir soru değildi. Bir beyandı.”

Hafifçe gülümsedi fakat başını salladı. “Beni silip atmadığın sürece.”

Bunu yapmamıştım. Onu silip atmak neredeyse imkânsızdı. Yine de o yokmuş gibi davranarak mükemmel bir iş çıkarmıştım.

Böylesi, Rusya’da olan her şeyi tekrar tekrar yaşamaktan daha kolaydı.

“Bu senin performansına bağlı.” Onu bıraktığımda battaniyeyi kendi etrafına sarmadan önce duraksadı.

“Performans demişken.” Boğazını temizledi. “Şu ödül hakkında konuşalım.”

“Ne olmuş ödüle?”

“Kıdemli koruman olmak istiyorum.”

“Sen *ne*?”

“Kıdemli koruma. Viktor’un şu anki pozisyonu.”

“Seni öldürür.”

“Umurumda değil. Bana bir ödül vaat ettin ve ben zaten senin cezanı kabul ettim, bu yüzden bana istediğimi vermek zorundasın.”

“O pozisyonu Viktor’la paylaşmak zorundasın.”

“Hayır, tek başıma olmak istiyorum.”

“Mümkün değil. Ona senden daha çok güveniyorum, bu nedenle görevinden alınamaz.”

Kaşlarını çatarak ya da somurtarak dudaklarını öne doğru itti, hangisi olduğunu anlayamamıştım ama yine de dilimle dudaklarını yalamak istiyordum.

“Peki.” Çenesini kaldırdı. “Bir gün bana ondan daha çok güveneceksin.”

Bundan oldukça şüpheliydim.

Ancak yine de ona umut verdim. Gardını düşürmesinin en iyi yolu bu olabilirdi.

BÖLÜM ON ÜÇ

Sasha

Belki de aklımı kaçırmıştım.

Bir hafta önce Kirill'e, yaşadığım en kötü işkence biçimiyle beni birbiri ardına orgazmdan mahrum bıraktıktan sonra söylediklerimin başka bir açıklaması yoktu.

Yine de uyanıp kendimi onun kollarında bulduğumda, tüm bu rahatsızlık ortadan kaybolmuştu. Bununla birlikte, bu kararı verme konusunda gerçekten güçlü hissettiğim an, sadece ona sarılmama izin vermekle kalmayıp aynı zamanda bana sarıldığı andı.

Aslında sadece kolunu belime dolamıştı fakat bu da sayılırdı.

Ne yazık ki bunu yapmamın tek nedeni bunlar değildi. Büyükannem ve amcam beni evlatlıktan reddettikten sonra, Kirill bana bir amaç veren kişiydi. Evet, acı ve kalp kırıklığıyla doluydu ama yine de bir amaçtı.

Ona ömür boyu sadakat yemini etmem sürpriz miydi? Bir bakıma hayır, değildi. Sonuçta vurulduktan sonra onunla buraya geldiğimden beri yaptığım şey tam olarak buydu.

Ayrıca kim bilebilirdi ki? Belki birkaç ay içinde bana duyduğu güveni yeniden kazandığında, ailemin ölümüyle bir ilgisi olmadığını doğrulayabilirdim. O öyle biri değildi.

Bu yüzden ofisinde gizlice dolaşmayı içeren önceki planımdan vazgeçmiştim. Şu andan itibaren açık sözlü olacak ve aldatıcı yöntemler kullanmaktan kaçınacaktım.

Bir yandan, başka ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Diğer yandan, bu şimdiye kadar verdiğim en iyi karar gibi geliyordu. Kirill bana sadece fiziksel olarak yeniden olmak istediğim kadın gibi hissettirmekle kalmıyor, aynı zamanda duygusal açıdan da bunu *hissetmemi* sağlıyordu.

O kadar çok hissettiriyordu ki acı vericiydi.

Üstelik rahatsız ediciydi.

Bazen, kendimi onun yanından uzaklaştırsam daha iyi olur diye düşünüyordum. Belki Rusya'ya ya da başka bir ülkeye geri gidip her şeye yeniden başlayabilirdim.

Ancak kendimi ondan ayırma düşüncesi bile fiziksel olarak acı veriyordu. Hayali etkisinden kurtulmak için birkaç dakika durup düşünmem gerekiyordu.

“Çekil, Lipovsky.”

Arabanın önünde durup, Kirill kıdemli koruma pozisyonunu paylaştığımızı açıkladığından beri bana ters ters bakan Viktor'a baktım. Bundan hoşlanmadığını söylemek hafif kaldı. Sanki böyle bir şey yapabilirmişim gibi Kirill'e onu bir şeyle tehdit edip etmediğimi sormuştu.

Oysa diğerleri haberi iyi karşılamıştı. Aslında Maksim birkaç gün önce benim için bir parti düzenlemişti ve onu dans ettirmeye çalışırken Yuri tarafından neredeyse öldürülüyordu. Karina bile en güzel dantel elbisesini giyerek gelmiş, bana sadece özel günlerde giyeceğim göz alıcı bir palto

hediye etmişti. Abisine, benden hâlâ vazgeçmediğini ve bir gün beni koruması olarak alacağını söylemişti.

Kirill ise tüm bu parti olayından hiç etkilenmemişti. Başta Maksim olmak üzere beni omzumdan tutan ya da kucaklayan herkese ters ters bakmaya devam etmişti. Hatta erkenden ofisine çekilip bütün geceyi orada geçirmiş ve bize onu rahatsız etmememizi söylemişti.

Şu anda ölümümü planlıyor gibi görünen Viktor, o gece yüzünü neredeyse hiç göstermemiş, sadece Kirill'in gölgesi olmaya gelmişti.

Şimdi, Yakuza'nın üst düzey yöneticileriyle bir toplantı için Kirill, Damien ve Rai geleneksel bir Japon restoranının içindeydi. Biz de ana arabanın önünde duruyorduk.

Kirill, Damien ile aynı arabada gideceği için sadece bizim ön tarafa geçebiliyordu. Genelde bu kişi Viktor olurdu çünkü herkesin onun emirlerine uymasını sağlardı.

“Sen, çekil,” dedim kayıtsızca. “Maksim’le gidebilirsin.”

Öne doğru adım atarak üzerimde yükseldi. “Az önce ne dedin sen?”

“Beni gayet iyi duydun.”

Bana dik dik bakarken gözleri alev alev yanıyordu. “Çekil. Bu bir emirdir.”

“Artık bana emir vermeye hakkın yok. Ben de seninle aynı konumdayım.”

“Dinle beni, seni küçük pislik. Buraya gelmek için Patron’u neyle tehdit ettiğini bilmiyorum ama öğreneceğim ve seni bu lanet ülkeden sürgün ettireceğim.”

“Patron’un zayıf ve tehdit edilmeye yatkın olduğunu mu ima ediyorsun?” Sahte bir endişe tonuyla konuştum.

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Ama benim edindiğim izlenim bu. Eminim o da böyle bir izlenim edinecektir, özellikle size tehdit söz konusu olmadığına söyledikten sonra bunu duyduğunda. Patron’a yalancı mı diyorsun yoksa?”

“Söylediğim şey bu değil.”

“Bu bilgiyi kendime saklayacağımı garanti edemem.” Omzunu sıvazladım. “Ama iyi günde kötü günde birlikte olduğumuz için, sen geri çekildiğin sürece hiçbir şey duymamış gibi davranacağım.”

Dokunuşumla omuzları gerilince bana yumruk falan atacak sandım fakat hissedilir öfkesi yavaş yavaş yatışıyordu.

“Bu iş daha bitmedi, seni küçük pislik.”

Arkasından yüzümü buruşturup, Kirill’e restorandan çıkarırken eşlik etmeye gittim. Bu toplantı Yakuza tarafından talep edildiğinden, mülkün etrafında onların korumalarından oluşan bir ordu vardı. Güvenlik planlarının bir kopyasını almıştık, bu yüzden bir saldırı durumunda en iyi çıkışları biliyorduk.

Damien’in kıdemli koruması Vladislav’a başımla selam verdiğimde, aynı yöne giderken o da bana başıyla karşılık verdi. Patronu fevri ve tetikte biriydi ama Vladislav bir dağ kadar sakindi. Hayır, Viktor’un benzediği o soğukkanlı dağ gibi değildi.

Vladislav ayakları yere basan, bilge ve sessiz bir duruşa sahipti. Damien’in kendini öldürtmemesinin ana sebeplerinden biri olduğunu düşünüyordum.

Rai’nin koruması Katya sessizce bize katıldı. Ondan hep hoşlanmıştım ama patronuyla benim aramdaki bariz düşmanlık nedeniyle bunu hiç belli etmemiştim.

O da benim gibi erkeklerin dünyasında kendi yolunu çizmeye çalışan bir kadındı. Organizasyondaki kadınların bü-

yük bir savunucusu olan Rai, onu bizzat seçmiş ve bu kadar güçlü olmasına yardım etmişti.

Katya ile benim aramdaki tek fark, onun kadın olduğu gerçeğini saklamamasıydı. Evet, tek kadın koruma olduğu için herkes ona bu konuda bok atıyordu ama o sadece onları görmezden gelip işini yapıyordu.

Keşke benim de böyle bir lüksüm olsaydı. Kirill’le bir kadın olarak tanışsaydım, kadın olarak koruması olmama izin verir miydi?

Ben neyden bahsediyordum? Bu kadın düşmanı örgütteki bir lider, bir kadının onu korumasına izin vermezdi. Zayıf ve kadının eteğinin arkasına saklanan biri olarak görülürdü.

Rai’nin durumu farklıydı çünkü kendisi de bir kadındı, bu yüzden kadın bir korumaya sahip olması o kadar tuhaf karşılanmıyordu.

Ayrıca, kendimi bir kadın olarak tanıtmış olsaydım muhtemelen onunla orduda karşılaşmazdım ve bu çarpık kaderin hiçbiri yaşanmazdı.

Katya, büyük ihtimalle bizimle birlikte olmaktan mümkün olduğunca kaçınmak adına önümüzde hızlandığında, Vladislav yanıma geldi. “Kaç tane arabanız var?”

“Ana araba dahil iki tane. Sizin?”

“Aynı. Ama bu toplantıdan haberimiz yoktu, o yüzden toplam altı adamımız var.”

“Bizim de sekiz.”

“Patronunun benimkini nereye götürdüğü hakkında bir fikrin var mı?”

“Ben de seninle aynı bilgiye sahibim.”

Durdu ve boş bir ifadeyle dik dik bana baktı. “Bundan hoşlanmıyorum, Aleksander. Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum.”

“Sence ben hayranı mıyım?” Tek bildiğim, Kirill’in son görevdeki başarısızlıktan sonra Juan’ın kartelinden büyük tepki aldığıydı.

Sorunlar yaşıyorduk ve sonuç olarak sevkiyat süresiz olarak ertelenmişti. Sayılamayacak kadar çok ihanete uğradığından olsa gerek, Juan çok dikkatli bir adamdı. Kirill’in güvenliğin iki katına çıkarılacağına dair güvence vermesine rağmen, bunu duymak bile istememişti.

Tabii ki, organizasyondaki hiç kimse bunu bilmiyordu. Kirill onlara sadece gelecek sevkiyatta bir gecikme yaşandığını ama bunun önemsiz olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını söylemişti.

Sanırım Damien hakkında bir şeyler biliyordu. Bunu onu kendi tarafına çekmek için kullanacaktı fakat nasıl ve ne zaman yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, özellikle evlendiğinden beri taht yarışında güçlenen Rai’nin yerine, Damien’in bize katılmasının çok önemli olduğuydu. Rai’nin, Kirill’e karşı son derece düşmanca davranması da yardımcı olmuyordu.

“Bir günde iki yüksek riskli toplantı onayladığım bir şey değil,” diye devam etti Vladislav.

“Katılıyorum.” Kirill’le yalnız kalabilmek için bugün bir an önce bitsin diye dua ediyordum.

Pekâlâ, o anlamda değildi ama yine gece bekçisi olmuştum ve o çalışırken karşısında oturuyordum. En sonunda da uyuyakalıyordum.

Bu sabah, o giyinirken kendimi onun yatağında bulmuştum. Hâlâ uyuyor numarası yapıp erotik şovu bir sapık gibi izlemiş olabilirdim. Onu kaç kez çıplak gördüğümün bir önemi yoktu, üzerimde hâlâ ilk seferki etkiyi yaratıyordu.

Ancak şimdi, göğsündeki kurşun izlerini her gördüğümde içimi bir acı kaplıyordu. Sanırım hayatımın sonuna kadar bu suçluluk duygusunu yaşayacaktım.

Vladislav bana sadece, “*Bunların hepsi senin patronun yüzünden,*” der gibi bir bakış attıktan sonra içeri girdi. Kirill’in Damien’la birlikte restorandan çıktığını gördüm, Damien’in hiç eğlenmediği belliydi.

Tanrım.

Nasıl oluyor da sanki etrafındaki tüm dünya yokmuş gibi sadece Kirill’e odaklanabiliyordum?

Tek görebildiğim onun etkileyici fiziği ve arabaların olduğu yere kadar olan mesafeyi yutan uzun bacaklarıydı.

Diğerlerini takip ediyordum fakat çevresel görüşümde bir şey yakalayınca durdum. Rai, koyu sarı saçlı ve yeşil gözlü bir çocuğun önünde bir an donup kaldı.

“Teyze?” diye seslendi kırılgan bir ses fakat Rai tamamen şaşkıındı. Yüz hatlarını belli belirsiz bir panik ifadesi kaplamıştı. Ancak bir adam, çocuğu kucağına alıp restorana geri götürürken ondan özür dilediğinde bu ifade kısa sürede kayboldu.

Bir an için geriye doğru yürüdüm ve önüme bakmadan önce gözlerim Rai’ninkilerle bir saniyeliğine kesişti.

Onunla o çocuk arasında bir hikâye vardı. Diğerlerine onu bir ‘*erkekle*’ yakaladığını ya da eşcinsel olduğunu söylemeye kalkarsa, Kirill’i korumak için kullanabileceğim bir hikâye olduğunu tahmin ediyordum.

Kirill ve Damien arabanın arkasına binerken diğerlerine yetiştim.

Vladislav, Damien’in şoförünün Yuri’nin yerine geçmesi konusunda ısrar ediyordu. Ya öyle olacaktı ya da benim ye-

rime geçecekti, o yüzden Yuri'den başka birine güvenmek zorunda kalmanın verdiği rahatsızlığa rağmen ilkini seçtim. Rai önüme fırlayıp ben kapıyı kapatamadan kendini arka koltuğa attı.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye Kirill ona çıkıştı.

“Beni de yanında götür.”

“Kendi araban var.”

“Bozuldu. Ruslan tamir etmeye çalışıyor.”

“Oradan bakınca taksi gibi mi görünüyorum?”

“Eh, olabilirdin.”

“Git, Rai.” Damien yanında getirdiği votka şişesinden bir yudum aldı. “Kirill ve benim bir toplanımız var.”

“O zaman beni bıraktıktan sonra yapın,” dedi Rai.

Kirill omuz silkti. “Ya da seni dışarı atabilirim.”

“Bir dakikanı boşa harcadın bile. Çoktan yola çıkmış olsaydık daha çabuk varırdık. Ayrıca... sen gittikten sonra Abe bana bir şey söyledi.”

“O kuruntulu ihtiyarın ne dediği kimin umurunda?” Damien bir yudum daha içti.

Kirill şoföre gitmesini işaret etmeden önce duraksadı. Rai'ye dönüp baktım, sonra hemen önüme döndüm. Onu şüphelendirmemek en iyisiydi.

Biz sessizlik içinde otururken araba caddede ilerliyordu. Bu beklenmedik olay değişikliğinden dolayı hâlâ rahatsızdım. Vladislav gibi ben de plana uygun gitmeyen her şeye karşı temkinliydim. Bu durum, adamlarımızın çoğunu kaybettiğimiz o askeri görevden sonra başlamıştı.

“Abe ne dedi?” diye sordu Kirill.

“Damien hakkında.” Ona baktı. “Bilmek istemiyor musun?”

“Neden bunu düşüneceğimi söylediğini bilmek istiyorum. Beni evlendirmek mi istiyorsun, Rai?”

“Kardeşliğin yararına olacaksa neden yuvanı kurmayasın?”

“Yuva kurmak mı? Nesin sen, annem mi?”

“Birincisi, iğrenç. İkincisi, sadece bunu kabullen.”

“Tıpkı senin kendi evliliğin gibi mi? Hepimiz senin gibi fedakâr olursak çok sıkıcı olur, Rayenka.”

“Bu yapmayacağın anlamına mı geliyor?”

“Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum.”

“Abe’e bu şekilde saygısızlık edemezsin, Damien. O sahip olabileceğimiz en güçlü müttefiklerden biri.”

Kirill gözlüklerini düzeltti. “Ve eğer bu vahşi boğa, şiddet nöbetlerinden birinde adamın kızını öldürürse en büyük düşmanımız olur.”

“Kadınlara zarar mı veriyorsun?” diye Rai Damien’a çıkıştı.

Damien votkasını içmeye devam ederken onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Rai onu iterek uzaklaştırdı. “Bu yönünü kontrol edersin ve Abe’in kızına iyi davranacaksın. Ayrıca eğer herhangi bir kadına zarar verdiğini öğrenirsem bana hesap verirsin.”

Dudaklarında bir sırıtiş belirdi. “Müstehcen bir şekilde mi?”

Demek Damien evleniyordu. Şanssız kadına iyi şanslar diliyordum. Belki de içimizden biri ona bir iyilik yapıp evden kaçmasını falan söylemeliydi. Böylesi, kaderini Damien gibi çılgın bir adamla mühürlemesinden daha iyi olurdu.

Damien, son derece kötü bir ruh hâli içindeydi ve Kirill onu Pakhan’ın evinde köşeye sıkıştırıp, şimdi bize eşlik

etmeyi kabul etmesini sağlayan bir şey söylediğinden beri durum böyleydi. Muhtemelen Vladislav'ın bana ters ters bakmasının nedeni de buydu. Ne de olsa Kirill işini yaparken onu meşgul etmekle görevlendirilmiştim.

Ancak Rai hiçbir zaman planın bir parçası olmamıştı, Kirill'in sinirlenmesinin nedeni de buydu. Pek belli etmiyordu ama gözlüklerini sık sık düzeltmesinden bunu anlayabiliyordum.

Dikiz aynasından ona baktığımda gözlerimiz bir anlığına buluştu. Kısa sürmüştü, neredeyse fark edilmeyecek kadar kısaydı ama tüm dünyam alev almıştı, yanaklarımdan yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum.

Kahretsin.

Bana nasıl seks sırasında baktığı gibi yoğun bir şekilde bakabiliyordu? Bunun toplum içinde çıplak olmaktan bir farkı yoktu.

Bu bakışı herkesin anlayacağından değildi ama yine de böyle hissettiriyordu.

Muhtemel tehlikeli bir durumda büyük bir dikkat dağıtıcıydı.

Boğazımı temizleyip daha iyi konsantre olmak için önüme baktım.

Cinsel açlık çektiğimi düşünürsek bu imkânsız gibi bir şeydi. Komodinindeki tüm nesnelerle beni becerdiği ve bunun getirdiği zevki benden esirgediği o aptal işkence seansını saymazsak, bana bir daha dokunmamıştı.

Dün duştan sadece bir havluyla çıktığımda bana kızgınmış gibi bakmıştı.

Siktir, ciddiymim. Sanki beni o şekilde görmekten nefret ediyormuş gibiydi. Sessizce dolaba yönelip olabildiğince

hızlı bir şekilde üstümü değiştirmiştim. Eşyalarım Yuri'yle paylaştığım odadaydı ama son zamanlarda, Kirill gece bekçisi olarak görevlendirildiğimde yanıma yedek kıyafet alma- ma izin veriyordu.

Yine de bana bakmaktan hoşlanmıyordu.

Belki de artık beni istemiyordu.

Belki bana karşı hissettiği ihanet duygusu diğer her şeyi gölgede bırakmıştı.

Birdenbire araba savrulup gıcırdayarak durdu. O kadar şiddetliydi ki Rai koltuğumun arkasına çarptı.

“Ne oldu?” diye Kirill şoföre Rusça sordu.

“Bilmiyorum, efendim. Yolda bir şey var...” Kurşun geçirmez camdan göğsüne bir kurşun isabet ettiğinde sözleri kesildi.

Silahımı çekerken durum hakkında düşünmedim.

Kurşunlar etrafa saçılırken hepimiz arabadan dışarı fırladık. Vladislav'la Viktor'un bakışlarını aynı düşünceyle karşıladım. Saldırı altındaydık ve patronlarımızı korumamız gerekiyordu.

Maksim'le birlikte üçümüz öne koştuğumuzda karınca ordusuna benzeyen askerlerle karşı karşıya geldik. Kelimele- rine ve bağırarak verdikleri emirlere bakılırsa, Arnavutlardı.

Şu anda ihtiyacımız olan son şey onlardı.

Evet, onlarla anlaşmazlıklarımız vardı fakat bizi yolun ortasında pusuya düşürecek kadar ileri gideceklerini düşünmemiştim.

Göz ucuyla arkama baktım, Kirill'in, Damien ve Rai ile birlikte arabalardan birinin arkasında siper aldığına emin olduktan sonra öne doğru koştum.

“Lanet bir kurban olma.” Kirill'in, kafamın içinde uzun zaman önce yaptığı gibi çılgılık attığını duydum ama durma-

dım. Benim yüzümden yediği kurşunlara karşılık ona hayatımı teklif edeceğimi söylemişim ve bunda ciddiydim.

Önceliğim onu ne pahasına olursa olsun korumaktı.

Kötü haber ise sayıca az olmamızdı. Hem de çok azdık.

Bu yüzden de mermilerimizi saymak zorundaydık. Birkaçını vurabilmiştik fakat tabancayla keskin nişancı tüfeği kadar iyi değildim. Yine de ateş ettiğim herkesi yaralıyor ya da öldürüyordum. En azından Viktor`dan daha iyiydim. Önce onun mermisi bittiğinde, korunmak için yakındaki bir arabanın arkasına atladı.

Artık sadece Vladislav ve ben kalmıştık ama bizim de mermimiz tükeniyordu.

Kahretsin.

Kahretsin.

Bu durum düşündüğümden çok daha vahimdi. Bizi ele geçirirlerse, tüm bu saldırının arkasında olduklarından emin olduğum Kirill ile Damien`ı öldürmek çocuk oyuncağı olurdu. Vlâdislav ve ben savaş çığlığı atarak yedisini birden ortadan kaldırsak da geriye mermim kalmamıştı.

Kendi silahıyla ateş eden Kirill`e bakarken omuzlarım düştü. Dünya bir anlığına durdu. Artık çığlıklar, bağırışlar ya da ateşlenen silahların sesleri yoktu. Sadece ben ve o ıssızlığın ortasında asılı kalmıştık. Onu hayatım pahasına koruyacağıma söz vermişim ancak fena hâlde çuvallamıştım.

“Affet beni,” diye dudaklarımı oynattım Rusça.

“Hayır!” diye kükredi.

Kafamın içinde yankılanan belirgin duyguları durdurmak istedim. Durdurmak zorundaydım çünkü bana doğru koşuyordu ve kendini öldürtecekti.

Ancak hareket edemedim kafama sert bir şey çarptı.

Her şey karanlığa gömüldü.

BÖLÜM ON DÖRT

Sasha

Yüzüme bir şey damlıyordu.

Gözlerimi kırıştıtararak açtığında kırmızı bir sisle doldular. Kan.

Kan...

Daha fazla kan...

Hayır, hayır, lütfen.

Yerde yatarken bir birikinti etrafımı kuşatıyor ve ölümün pis kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. Yukarı baktım, gökyüzünden sarkan cesetleri görünce boğazımda bir çığlık yükseldi.

“Sasha...” diye seslendi uğursuz bir ses.

“Sachenka...”

“Malyshka...”

Annem.

Aman Tanrım.

“Anne? Neredesin?” Olabildiğince yüksek sesle bağırdım. Ayağa kalkmaya çabalıyordum ama sanki görünmez tellerle yere bağlanmış gibiydim. Çırpınıp tekmeliyordum fakat uzuvlarımı hareket etmiyordu.

“Malyshka...” diye tekrar seslendi, tonu giderek daha ürkütücü bir hâl alıyordu. “Malyshka.”

“Anne!” Sesim kısılana kadar bağırdım. “Buradayım, anne! Aşağıdayım!”

“Sachenka...”

“Baba?” Gözyaşlarımda boğuluyordum. “Sen misin, baba?”

Üzerime bir gölge düştü ve onun yüzü üzerime eğilirken ağlamaya başladım, ardından anneminki geldi. “Malyshka.”

“Anne! Baba!” Elimi uzatmaya çalışsam da hareket edemiyordum.

Annem yanıma çömelip yanağımı okşadı. “Çok büyümüşsün, Malyshka.”

“Evet, büyüdüm...” Boğazımda düğümleniyorlardı, kelimeleri ya da dile getirmek istediğim tüm duyguları ifade edemiyordum.

“Bu kadar iyi dayandığın için seninle gurur duyuyorum.”

“Anne...”

“Erkek kardeşini bul, Sachenka,” dedi babam belli belirsiz, sanki yeraltından konuşuyormuş gibiydi.

“Senin Anton’a, onun da sana ihtiyacı var.”

“Ama nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Sanki yer yüzünden tamamen kaybolmuş gibi.”

“Anton’u bul!” diye sert bir ses tonuyla emredince irkildim.

Annem gözlerinde yaşlarla gülümsedi, ancak kısa süre sonra yaşlar kana dönüştüler. Babamın boynunda bir kesik açıldı ve sonra kafası garip bir şekilde vücudundan ayrılarak yana düştü. Annemin gözlerinden kan fişkırıyordu, ardından ikisi de kırmızı bir sis köpüğüne karışarak yok oldular.

“Hayır!” Kan gölüne doğru çekilirken çığlık attım.

Gözlerim hızla açıldığında tüm kırmızılar kayboldu. Yine de sakinleşememiştim. Hâlâ hareket edemiyordum. En azından her zaman yaptığım gibi değildi.

Başka bir zaman olsa ayağa fırlayıp durumu inceleyebilirdim. Ancak şu anda başımı zar zor yana çevirebiliyor ya da kolumu kaldırabiliyordum.

Yüzüstü uzanmış durumdaydım ve altımdaki kırık beton, kat kat giysilerime rağmen uzuvlarımı donduruyordu. Gri taş duvarlar etrafımı çevreliyor, köşelerden idrar kokusu geliyordu. Odanın diğer tarafında, keskin kokunun kaynağı da olabilecek sarı bir çarşafla örtülü eski, paslı bir yatak duruyordu.

Kalın parmaklıklı metal bir kapı vardı. Eğer ona ulaşabilirsem, bıçağımla kilidi açabilirdim. Fakat baldırıma bağlı kılıfını hissetmiyordum, bu da lanet deliğe atılmadan önce silah araması yapıldığını gösteriyordu. Zaten bıçağım yanımda olsaydı bile, kilidi açmak bir yana, hareket edemiyordum.

Bu güç kaybının tek açıklaması bana bir şey enjekte edilmiş olmasıydı.

Odaklanamayan gözlerim odada dolaşırken, yanımda yatan bir kadın görünce şok oldum. Yüzü sarı saçları tarafından örtülmüş olsa da tanıdık elbisesinden onun Rai olduğunu anlamıştım. *Lanet olsun*. Demek ki ikimiz de Arnavut olan saldırganlar tarafından kaçırılmıştık.

İçimi bir dehşet duygusu sardı ve doğru düzgün nefes almakta zorlandım. Bana vurduktan sonra Kirill’e ulaşmış olabilirler miydi?

Zihnimde başımı iki yana salladım. Onu yakalamalarına izin vermesine imkân yoktu. Ne de olsa o Kirill’di, bu yüz-

den oradan canlı çıkmış olmalıydı. Hayır, sadece canlı değil, aynı zamanda yara almadan çıkmış olmalıydı. Onu öldürmüş olamazlardı.

Güvende olmalıydı.

Toplayabildiğim tüm gücü kullanarak kendimi yerden kaldırdım fakat kısa süre sonra duvara yaslanıp oturur pozisyona geçebildim. Kolumda bir şey yanıyordu, aşağı baktığımda ceketimle gömleğimin kollarında bir yırtık gördüm. Bir kurşun sıyırmış olmalıydı ama beni panikleten bu değildi.

Enerjimin sadece yüzde onuna erişebiliyordum ve onun da çoğunu nefes almak, ağzıma büyük gelen dilimi yutmamaya çalışmak için kullanıyor olmamdı.

Ceplerime dokundum ve beklediğim üzere telefonumu bulamadım.

Çenem titremeye başladı. Kirill söz konusu olduğunda genelde olduğu gibi yine ağlak bir bebeğe dönüşeceğimi hissediyordum.

Ya bugün saldırı sırasında vurulduysa ve bu sefer ona yardım etmek için orada olamadıysam?

Daha birkaç gün önce onun yanında olacağıma, onu hayatım pahasına koruyacağıma söz vermiştim fakat ben buradaydım, hayattaydım ve o burada değildi.

Kapıya baktım. Buradan çıkmam gerekiyordu ama zar zor hareket edebiliyorken bunu nasıl yapacaktım? Ayrıca, beni neden kaçırmışlardı? Rai'yi Pakhan'ı tehdit etmek için kullanabilecekleri için almaları mantıklıydı, peki ya ben?

Bunu Kirill'i benimle tehdit etmek için mi yapmışlardı?

Bu teori iki nedenden dolayı mantıklı değildi. Birincisi, Kirill'in hiçbir zayıflığı olmadığı biliniyordu; Rai'nin onu

tehdit ettiği iddia edilen eşcinselliği dışında. İkincisi, ailesinden kimseyle yakın değildi -Karina hariç- ama onlar bunu bilmiyordu.

Ben sadece bir korumayken onu tehdit etmek için beni kullanmaları m¼mk¼n değildi. Tabii g¼nl¼k hayatını izleyip bu adamların lideri her kimse ona rapor eden birileri yoksa?

Bu hiç mantıklı değildi.

Yine de inanmak istediğim teori buydu. Kirill'in ipini çekmek için kullanılma ihtimalinden nefret ediyordum. Ancak beni onu tehdit etmek amacıyla kağırdılsa, bu onun hayatta olduğu anlamına gelirdi ve en k¼t¼ senaryoyu d¼ř¼nmeyi bırakmalıyđım.

Rai'den acı dolu bir inilti yükseldi, ardından o da benim gibi ayağa kalkmaya çabaladı. Genelde çok iyi toplanmış olan saçlarının yanlarından birkaç tel kağmıştı. Yine de makyaj malzemelerini tavsiye edebilirdim çünkü gözlerinin altındaki siyah lekeler dışında makyajı çoğunlukla yerinde duruyordu.

"İşe yaramıyor," dedim kısık bir sesle.

Rai başını kaldırmadan önce irkildiğinde yüz ifadesini yorgunluk kapladı.

"Bize bir şey enjekte etmişler," diye devam ettim. "Ne olduğunu bilmiyorum ama enerji seviyemi d¼ř¼r¼yor."

Ayağa kalkmaya çalışsa da yankılanan bir g¼mb¼rt¼yle tekrar geriye d¼řtü.

"Enerjinizi saklasanız iyi olur, hanımefendi." Kibar 'erkek' sesimle konuşuyordum.

"Kahretsin," diye bağırdı.

"Kahretsin, gerçekten."

Herkesi ve her şeyi izlediği o meraklı bakışlarıyla bana bakıyordu. Kalpsiz olduğu biliniyordu, Kirill'e oluşturduğu

tehdit nedeniyle de ondan pek hoşlanmıyordum. Ancak saçmalamayan kişiliğine saygı duyuyordum.

Kolumu işaret etti. “Çok kan kaybettin mi?”

Neden bahsettiğini anlamak için yere baktım. Kirill’in durumunu düşünürken, aslında yaralı olduğumu unutmuşum. “Hayır. İyi olacaktır.”

“Sen buraya nasıl düştün?”

“Beni patronun yerine aldılar.”

“Kirill?”

Dudaklarım onun yaralandığı düşüncesiyle yeniden titremeye başladı ama onları sımsıkı kapattım. “Evet.”

“Neden Kirill’i almak istesinler ki?”

“Emin değilim. Sadece onu korumam gerektiğini biliyordum.”

Duraksayıp gözlerini parlak bir parıltı kaplamadan önce bir saniye tuhaf bir şekilde bana baktı. “Kaçmak için bir plan yapmalıyız.”

Başımı salladım. “En iyi seçeneğimiz birimizin dikkat dağıtması ve diğerimizin kaçması.”

“Bunu ben yapacağım.”

“Hayır. Sen Pakhan’ın torunusun. Ben harcanabilirim, o yüzden ben yaparım.”

“Kirill’in koruması olsan da gözden çıkarılabilir değilsin. Benden nefret etsen bile, adamlarımızın hiçbiri öyle değil.”

Bu beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı ve konuşmadan önce birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. “Senden nefret etmiyorum.”

“Patronun ediyor.”

“Çünkü onu tehdit ediyorsunuz, hanımefendi.”

“Sadece kendimi korumak için. Siz bana zarar vermezseniz ben de size zarar vermem.”

“Yani siz...” Boğazımı temizledim. “Bilirsiniz, onun tercihlerine karşı değil misiniz?”

“Neden olayım ki? Bunlar onun tercihleri ve kimsenin fikri önemli değil. Dediğim gibi, cinselliğini sadece beni tehdit ederse ona karşı kullanacağım. Kullanmamayı tercih ederim ama ne kadar içine kapanık olduğunu düşünürsek elimdeki tek koz bu. Eğer bana başka bir şey söylersen... bundan kurtulabilirim.”

“İyi denemeydi, hanımefendi.” Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. Bu kadın yönetim kurulunda ve yakın çevrede olmayı gerçekten hak ediyordu.

“Denemekten zarar gelmez.” Aynı gülümseyişle karşılık verdi. “Önce kaçalım, sonra konuşuruz.”

Şaşırtmaca yapabileceği bir yol bulmaya çalışıyordum. Fransız burgusunu yerinde tutan iğneler kilidi açmamda bana yardımcı olabil...

Kapı açılarak büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Rai ve ben hareketsiz kaldık. Sözsüz bir anlaşma olarak kaçmaya kalkışmadık. Gerçek bir şansımız olduğunda kullanmak üzere enerjimizi korumamız gerekiyordu.

Köşeli yüz hatlarına sahip beş iri yarı adam, sanki bu onların gösterisiymiş ve bu berbat oda da onların sahnesiymiş gibi içeri girdi. Bir motosiklet kulübünün üyelerine benzer şekilde siyah deri ceketle pantolon giyyorlardı.

Kafasından göz kapağına kadar inen bir yara izi olan kel bir adam -kesinlikle liderleriydi- gözlerinde aşağılık bir bakışla Rai'ye doğru yöneldi.

“Bununla başlamalıyız. Amcan ve kocan için çığlık atacaksın. Değil mi, kedicik?” Rus'tan çok Doğu Avrupalı gibi kalın bir aksanı vardı.

Adamlarından ikisi Rai'nin üzerine atıldı ve her biri onu bir kolundan yakaladı. Rai çırpınıp tekmeler savuruyordu ama enjekte ettikleri ilaçtan dolayı neredeyse hiç zarar veremiyordu. Ona gülüyorlar, kendi aralarında Arnavutça konuşuyorlardı.

Rai'ye doğru sendeleyerek adamlardan birinin kaval kemiğine tekme attım. Ancak diğer iki adam beni dizlerimin üzerine çöktetti ve içlerinden biri yarama baskı uyguladı. Acı kolumda bir patlama yaratırken, ağzımdan kaçmaya çalışan sesi durdurmak için dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

“Onu dizlerinin üzerine çöktür,” diye emir verdi lider. “O dudakları sikimin etrafında istiyorum.”

Kahretsin.

Adamlar Rai'yi pozisyona zorladığında, içlerinden biri kasıklarını bir domuz gibi düzeltti. Lider, pantolonunun düğmelerini açarken ona doğru dans ederek yürüdü. Ardından kısa, kalın aletini çıkarıp Rai'nin büzülmüş dudaklarına dayadı.

Rai ona sanki ayakkabılarının altındaki kirden başka bir şey değilmiş gibi bakıyordu.

Adamın gözleri kıpkırmızı olmuştu ve beni tutan adamlara eliyle işaret etti. İçlerinden biri yumruğunu karnıma indirdiğinde, bağırsaklarımı yeniden düzenlediğini hissettim. Yere düşerken inledim. Ardından iki pislik beni dik tutarken, diğeri parmaklarıyla yaramı deşti.

Şiddetli bir acıyla nabız gibi atarken homurdandım.

“Bana iyi bir fahişe gibi sakso çekmediğin her saniye için, o kız gibi ibne yumruk yiyecek.” Lider mide bulandırıcı bir kibirle konuşuyordu. “Ölmesi ne kadar sürer acaba?”

Adamlar beni tekrar tekrar yumrukladı. Ağzımdan kan gelmeye başladığında bağırsaklarımı kusacak gibi hissettim.

İçimde bir hüsrân duygusu fırtına gibi esiyordu. Neden şimdi enerjimi kaybetmek zorundaydım ki? Neredeyse hiçbir işe yaramıyordum.

“Bekle bir saniye.” Adamlardan biri önümde çömelip avucunu göğsüme vurdu.

Hayır, hayır...

İlahi bir enerji beni ele geçirdi ve elimdeki her şeyi kullanarak onları tekmeleyip uzaklaştırmaya çalıştım.

Arkadaşı beni yerimde tutarken, önümdeki adam pantolonumla şort çamaşırımı indirdi.

Lütfen, hayır...

Rai'nin bana bakmak için kendini zorladığını görebiliyordum. Gözlerinde acı vardı ama kendisi de saldırıya uğramanın eşiğinde olmasına rağmen, bana herhangi bir şekilde teselli vermek istiyordu.

Beni soymalarını engellemeye çalışırken çılgına döndüm. Tekmeliyordum ve çırpınıyordum. Isırmaya da çalışıyordum ama neredeyse hiç gücüm yokken, herhangi bir şekilde zarar vermek imkânsızdı.

Ne olduğunu anlamadan, açgözlü gözlerinin önünde yarı çıplak kalmıştım.

“Lanet olsun. Bingo, patron.” Beni soyan adam sırttı. “Bu bir kadın.”

Gerçek cinsiyetimin kanıtını görebilen Rai ile göz teması kurup başımı eğdim, gözümünden bir damla yaş kaçtı. Her şeyi mahvetmiştim. Kendimi. Kirill'i. Morozov'un özenle inşa edilmiş tüm itibarını.

“Ben bununla eğlenirken sen de onunla eğlen.” Lider gülümseyip dikkatini Rai'ye çevirdi.

İki koruma beni yere yatırdı. Biri başımın yanında durup ellerimi tutarken diğeri bacaklarımı ayırdı.

Sikeyim onları. Kirill'den başka kimse bana dokunmayacaktı. Kahrolası hiç kimse.

Rai'ye baktım ve onun bakışlarımı incelediğini gördüm.
Şimdi.

Ağzını açtı ama adam aletini içeri sokar sokmaz öyle sert ısırıldı ki, Rai'nin yüzüne kan fışkırırken lider uludu.

Koruma onu tekmeleyince patronu serbest bıraktı, ben ise üzerimde gezinen ve çürümüş aletini ağzıma dayayan adamla savaşılmaya çalışıyordum.

Gerçekler içime işledikçe boğazıma bir panik duygusu oturuyordu. Bu saldırıyı durdurmazsam kendimi asla affetmeyecektim.

Rai üstümdekini tekmeleyip silahını kaptı. Ben de diğerine vurup onu baş aşağı çektim ve kolumla boynunu kırarken silahını aldım.

Siktir git, göt herif.

Rai ve ben vurabildiğimiz herkesi vururken içimde bir enerji dalgası yükseldi. Lideri sikinden vurmuştu, ben de diğer piçe bunu yapmalıyım.

Pantolonumu yukarı çekip fermuarını kapattım. Kendime geldikten sonra, çıkarken birbirimizi kolladık.

Büyük bir bodrum katında olduğu anlaşılan odadan çıktık. Uzun bir koridorda ilerlerken, içlerinden birinin bizi takip etme ihtimaline karşı yol ayrımlarına dikkat kesilmiştik.

Rai elinin tersiyle yüzündeki kanı silip bana bir bakış attı. "Adın Aleksander mı? Sana böyle seslenmemi mi tercih edersin?"

"Adım Aleksandra." Gözlerimi indirdim.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman."

Koridorda koşabildiğimiz kadar hızlı koştuk. İlacın etkisi geçmeye başlamıştı, adrenalinin de yardımı oluyordu ama tam gücümüzün yakınından bile geçmiyorduk. Aslında, koşmaya devam ederken odaklanmam için çok çaba sarf etmem gerekiyordu.

Zemin bulanıklaştığı için ara sıra başımı sallamak zorunda kalıyordum. Üst kattan bir ses duyuldu, ana koridorla kesişen bir koridorun iki yanına saklandık. Bizi takip eden askerlere ateş ederken sersemlemiş hâlime rağmen iki tane-sini öldürmeyi başardım. Ancak kendimi kaçırılmadan önceki aynı çıkmazın içinde buldum, mermilerim tükeniyordu. Rai de daha iyi durumda değildi.

Bizi tekrar yakalamalarından önce buradan defolup gitmeliydik. Bu sefer liderlerine verdiğimiz hasarla bizi sorgusuz sualsiz öldürürlerdi.

Bum!

Bodruma inen merdivenlerin yanında bomba sesine benzeyen bir şey patladığında donup kaldık. Ardından silah sesleri geldi. Arkamızdaki adamlar ortadan kayboldu ve kısa bir süre sonra Rusça kelimeler ve emirler duyduk.

Aman Tanrım.

Rai gülümseyerek bana baktığında aynı şekilde ona gülümsedim. *Desteğimiz vardı.* Ya da Pakhan'ın torunu olduğu için onun vardı.

Yine de birbirimizi korumaya devam ederek duvarın arkasından çıktık ve kargaşaya doğru yöneldik.

Bizim, Damien'in ve Kyle'in adamlarından birçoğu her yere ateş ediyordu. Damien'in bile makineli tüfeği vardı, sanki bu bir tür oyun savaşıymış gibi mühimmatını vücuduna asmıştı.

Ancak dikkatimi çeken bu değildi.

Kirill'di.

En öndeydi, yelek giymişti. Viktor, Yuri, Maksim ve ailem olarak gördüğüm adamlara liderlik ediyordu.

Kirill, biraz dağınık olmasına ve kan damlacıklarının alnına bulaşmasına rağmen takım elbisesinin içinde muhteşem görünüyordu.

Benim için buradaydı.

Mücadele omuzlarımı terk ederken yere düşüp ağlamak istiyordum. Hayır, ona sarılıp ağlamak istiyordum.

Yoluma çıkan herkesi ve her şeyi görmezden gelerek ona doğru koştum.

“Kirill,” diye seslendim ama sesim kaosun içinde boğuldu.

Yine de beni duymuştu çünkü dikkati hemen bana yönelmişti. Bana doğru koşarken yolda bir adamı öldürdü. Gözlüklerine ve yüzüne kan sıçramasına rağmen, neredeyse bana çarpana kadar gözünü bile kırpmadan koşmaya devam etti.

“İyi misin?” diye dua eder gibi nefes nefese sorduğunda, gözlerimi kapatıp bütün gün onun sesini dinlemek istedim.

Başımı sallayıp yanağına dokunmak için elimi kaldırdım, sonra yalnız olmadığımızı hatırlayıp elimin yanıma düşmesine izin verdim. “Yaşıyorsun.”

“Kimse beni öldüremeyecek. Ya da seni. Anladın mı beni? Kahrolası hiç kimse.”

Gözyaşlarımı yuttum.

Ağlamak istiyordum. Burada olduğu için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyordum ama bunu şimdi söylersem, hıçkırıklara boğulmayacağımdan emin olamıyordum.

Bu yüzden sessiz kalıp savaşa konsantre oldum.

Kısa bir süre sonra Arnavutlar, çoğunlukla bizim adamlarımız ve tamamen yoldan çıkmış olan Damien tarafından sürüler hâlinde yok edildi.

Cephanem bitmeden önce sadece iki el ateş edebildim, bu yüzden Kirill beni kurşunlardan korudu. Sanki kendisi korumaymış ve ben de onun koruması altındaymışım gibi beni arkasına itti. Kendimi emniyete alırken, sadece her atışında kaslarının kasıldığı sırtını izleyebildim.

“Yanımda kal,” diye emrederken diğerlerine ortalığı temizlemelerini söyledi.

“Çok erken bitti,” diye yakındı Damien. “Daha fazla mücadele falan edemezler miydi?”

Temizliğe yardım etmeye çalışsam da Kirill’den gelen bir bakış beni yerimde sabit tuttu. Rai’ye baktığımda gülümseyordu.

Kocası Kyle onu kucaklayıp kendi tarafına çekerken ben de ona doğru yürüyordum. “Teşekkür ederim.”

“Ben de öyle, Aleksander.”

Görünürdeki cinsiyetime saygı göstermesi içimi ısıttı. Bu bilgiyi -Kirill’in erkek gibi davranan bir kadın koruma tuttuğunu- kesinlikle onu tehdit etmek için kullanacağından korkuyordum ama yanıldığımı kanıtladı.

Hem de birden fazla şekilde.

Belki de Rai ilk düşündüğüm kadar kötü biri değildir.

“Bana Sasha diyebilirsiniz, hanımefendi.” Ona saygı dolu bir selam verdim. Başımı kaldırdığımda gözlerim Kirill’in buz gibi gözleriyle çarpıştı. Gözlüklerindeki kanı silerken bize dik dik bakıyordu.

Hızla koşarak yanına gittim ya da bu şartlar altında ne kadar hızlı koşabilirsem o kadar koştum. Yapmak istediğim

son şey, benim yüzümden Kirill ve Rai arasında bir tür savaşta yol açmaktı.

Yanında durduğumda Rai'ye, “Gözüm üzerinde,” dermiş gibi bir hareket yaptı, ardından gözlüklerini burnuna doğru itti.

“Bunu yapmak zorunda değildin...”

“Kapa çeneni ve yürü.” Beni pek de nazik olmayan bir şekilde önüne doğru iteklediğinde sendeledim fakat hemen dengemi sağladım.

Şimdi derdi neydi? Bana kızgın olduğuna neredeyse yemin edebilirdim ama neden kızgın olacaktı ki?

Bunu gerektirecek hiçbir şey yapmamıştım... yoksa yapmış mıydım?

BÖLÜM ON BEŞ

Sasha

Kirill ve Damien, Arnavutlara ne olduğunu rapor etmeleri için Pakhan tarafından çağırılmıştı.

Onları arabaya kadar hafif topallayarak ve fazla enerjim olmadan takip ettim. Kolumdaki yara artık kanamıyordu ve bu iyiye işaretti. Ben kapıyı açamadan Kirill aniden dönüp o kendine özgü bakışıyla beni yerime sabitledi. İnsanlar, sadece olası bir belaya işaret edebilecek bu şifreli bakışla onlara baktığında düpedüz titrerlerdi.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Ses tonu o kadar sertti ki diğerleri, Yuri, Viktor ve Maksim bile güvenli bir mesafede durup olaya bakıyorlardı.

Göğsümde patlayan acıya rağmen boğazımı temizledim. “Seninle geliyorum. Pakhan’ın evine.”

“Öyle bir şey yapmayacaksın.” Arkama baktı. “Yuri, Maksim. Lipovsky’ye eve kadar eşlik edin ve doktorun onu muayene ettiğinden emin olun. Eğer emirlerimin yerine getirilmediğini öğrenirsem, cezayı siz çekersiniz.”

“Emredersiniz, efendim,” dedi ikisi de aynı anda.

Konuşmaya yeltendim fakat bana ters ters bakınca kelimeler boğazımda düğümlendi. Kirill bu dengesiz ruh hâlindeyken onu kışkırtmak iyi bir fikir değildi. Daha da kötüsü, onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Kendimi kaçırıtığım için miydi? Yoksa onu koruyamadığım gerçeği yüzünden miydi?

Omuzları gergindi, ceketi güçlü kaslarını zorluyordu. Dudakları bir şey söylemek ister gibi aralansa da kısa süre sonra tekrar kenetlenip tek kelime etmeden arabaya bindi.

Viktor öne doğru ilerlediğinde onun önünü kestim. “Güvende olduğundan emin ol.”

Dağ gibi adam bana sanki bir uzaylıymışım gibi baktı. “Bana bariz şeyleri söylemene ihtiyacım yok.”

“Bir şey olursa bizi ara.”

“Bunu da biliyorum,” dedi bir yılgınlıkla.

“Telefonunun her zaman yanında olduğundan emin ol.”

“Ne halt oluyor, Lipovsky? Orada kafana darbe mi aldın?” Sonraki kelimeleri söylemek istemiyormuş gibi duraksadı ama sonra daha kısık bir tonda konuştu. “Önce kendin için endişelen.”

Ardından o da gitti. Kısa bir süre sonra Damien, Kirill, Viktor ve Vladislav’ın içinde bulunduğu araba onları takip eden başka birkaç araçla birlikte tesisten ayrıldı. Sanki arkalarından koşabilecekmişim gibi içgüdüsel olarak birkaç adım attım. Ancak ne kadar hâlsiz olduğum düşünülürken bu tamamen imkânsızdı. Ayakta dik durabilmem bile başlı başına bir başarıydı.

Tanıdık, güvenli bir kol omuzlarımdan tutup başımı kıs-kaca aldı. Maksim saçlarımı karıştırdı. “Bizi korkuttun, seni küçük pislik.”

Hırıltıyla koluna vurdum. “Nefes alamıyorum...”

Yuri onu şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde iterek uzaklaştırdı ve Maksim beni bırakır bırakmaz dizlerinin arkasına tekme attı. Ardından Yuri kolunu omzuma doladı. “Ne yapıyorsun, Maks? İlaç verildiğini görmüyor musun?”

“Ah, doğru.” Maksim boynunun arkasını kaşıyarak özür dilermiş gibi baktı. “Benim hatam, Sash. Bunu düşünmeliydim.”

“Ben tamamen iyiyim. Bak.” Yuri’nin kolunun altından kurtulup etrafımda dönerek havayı yumrukladım. Bunu yaptığım anda tüm dünya bulanıklaştı.

Yere düşmek üzereyken Yuri beni yakalayıp dik tuttu, “Zorlama,” dedi yumuşak bir sesle.

“Evet.” Maksim omzuma sarıldı. “Sakin ol. Ve yemin ederim, bizi bir daha böyle korkutursan seni öldürürüm.”

Dudaklarımı kaplayan gülümsemeyi kontrol edemiyordum. Bu adamlarla sadece bir buçuk yıl önce tanıştığımı hayal etmek zordu. Sanki onları ezelden beri tanıyormuşum gibi geliyordu ama sanırım gerçek arkadaşlık böyle bir şey olmalıydı.

“Bizi korkuttun,” diye ekledi Yuri.

“Patron bile kendini kaybetti,” dedi Maksim.

Yemin ederim kalbim göğsümden fırlayıp yerde debelenmek üzereydi. “O... ne yaptı?”

Maksim ilk seferinde onu duymadığımı sanmış gibi yavaşça tekrarladı. “Lanet olası *aklını kaçırdı*, Sasha.”

“Ne yaptı?” Yanaklarıma yükselen sıcaklığın dışarıdan görünmemesini gerçekten ama *gerçekten* umuyordum.

“Bir bakalım.” Maksim beni bıraktı ve önüme geçip eliyle saymaya başladı. “Sen bayılınca sana doğru koştu ve üze-

rine atlayıp onu bedeniyle koruyan Viktor olmasaydı kendini öldürtecekti. Sonra da Patron bunun için onu yumrukladı. Buna inanabiliyor musun?”

“Kirill Viktor’a yumruk mu attı?” diye sordum iki arkadaşına bakarak.

Yuri başıyla onayladı. “Biliyorum. Kendim görmesem inanmazdım.”

“İyi de neden? Onu koruyordu, değil mi?”

“Evet,” dedi Yuri. “Ama Patron, Viktor duruma müdahale etmeseydi, seni götürmelerinden önce sana ulaşabileceğini söyledi. Yani bir bakıma bunun için Viktor’u suçladı.”

Dudaklarım aralandı. “Ama... bu doğru değil. Viktor sadece işini yapıyordu.”

“Katılıyorum.” Maksim başını salladı. “O serseriye çoğu zaman sevmem ama patronun hareketleri yersizdi. Ama dinle, dinle! Bu daha yarısı bile değil. Birkaç Arnavut’u canlı yakalamayı başardık. Onlara hemen orada işkence ettik fakat sizi nereye götürdükleri konusunda Patron’a cevap vermeyince onları öldürdü. Bir toplama kampındaki toplu infaz gibiydi. Tabii ki Damien eyleme katılmasına izin verilmediği için çok kızgındı. Bir ipucu elde etmek adına son şansımızı kaybetmek üzereydik. Ancak neyse ki Kyle, farklı bir taktik kullanmayı başararak hayatta kalan son kişiden konumu aldı. Yine de orada bitmedi. Hayır, bitmedi. Neredeyse tüm korumalarımızı getirdiğini fark ettin mi, yedekte kalması gerekenleri bile? Evi ve Bayan Karina’yı korumak için sadece birkaçını geride bıraktı.”

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. Kirill bütün bunları gerçekten yapmış mıydı?

Benim için?

Hayır, Rai'yi kurtarmak için Pakhan'dan bir çeşit emir almış olmalıydı.

Ancak bu mantıkta tek bir sorun vardı; benim tanıdığım Kirill, liderin kendisi tarafından emredilmiş olsa bile tüm kaynaklarını sevmediği birini kurtarmak için harcamazdı.

Kendimi toparlamam ve kısmen normal bir tonda konuşabilmem birkaç dakikamı aldı. “Bunu neden yaptığını açıkladı mı?”

“Ciddi misin, Sasha? Patron’un açıklama yapan bir tip olmadığını bilmiyor musun?”

“Ah, doğru.” *Kesinlikle değildi.*

“Bunu neden yaptığı belli,” dedi Yuri garip, tedirgin bir ses tonuyla. “Senin için endişeleniyordu.”

“Hayır...” Gülüp geçtim ama ikisi de bana katılmadı. Ben de boğazımı temizledim. “Ben onun tüm bunları yapmasını gerektirecek kadar önemli biri değilim.”

“Kendini kaybedip Arnavut’u elindeki tüm aletlerle tecavüz etmekle tehdit ettiğini görmedin, o yüzden kapa çene-ni,” dedi Maksim.

“O... ne?”

“Tam olarak şöyle dedi...” Maksim boğazını temizleyip Kirill’in kayıtsız tonunu taklit etti. “Beni dinle, hamamböceği, eğer onu nereye götürdüğünü söylemezsen sana tecavüz ettireceğim. Seni parçalayana kadar elimdeki her nesneyle sana saldıracağım. Belki o zaman nasıl bir his olduğunu anlarsın, tamam mı?”

Bu sözleri söylerken Kirill’in yüzündeki o delirmiş ifadeyi neredeyse hayal edebiliyordum. Bir parçam, onun bu yönüne tanık olmak için orada olmayı diliyordu.

Kafamda bir sorun olmalıydı.

“Ayrıca,” diye devam etti Maksim. “Patron, bir adamı arkasında bırakacak tipte biri değil. Seni geri almak için bundan daha fazla zahmete girmesi gerekseydi, eminim yine de yapardı.”

Bu kesinlikle doğruydı.

O özel operasyon görevi sırasında vurulduğumda o kadar yakın değildik ama yine de beni güvenli bir yere taşımıştı. Bir adamı geride bırakmak Kirill’in tarzı değildi.

“Bir daha başını belaya sokma.” Maksim elinin tersiyle yanağımı hafifçe tokatladı. Şakacı, hatta neredeyse sevgi dolu bir şekilde yapmıştı.

Yuri’nin yüzü sertleşti. Bir anda bileğini tutup kolunu arkaya doğru bükte ve tuhaf bir gerginlikle ona baktı. Aslında bunu ilk kez yapmıyordu. Maks ne zaman yakın çevresindekilere fazla samimi davranmaya, kendisi gibi olmaya başlasa, Yuri şaşırtıcı bir şekilde şiddete başvuruyordu. Daha önce pek düşünmemiştim ama sanırım, bu sadece Yuri’nin Maksim’i dizginlemek için kullandığı yöntemlerden biri değildi.

Sanki... daha fazlasıydı.

“Ne halt ediyorsun?” Maksim Yuri’ye karşı mücadele etti. “Bırak beni.”

Yuri, yapmaması gereken bir şey yapmış olabileceğini yeni fark etmiş gibi bir silkinmeyle onu serbest bıraktı.

Maksim kaşlarını çatarak bileğini döndürdü. “Bu kadar güçlü olabileceğini bilmiyordum.”

“Aptalca davranıyordun.” Yuri’nin bilge maskesi tekrar yerine otururken beni arabaya doğru itti. “Hadi seni eve götürelim, Sasha.”

Eve.

Kulağa hoş geliyordu.

Bugün yaşadığım onca cehennemden sonra, geri dönebileceğim bir evim olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Bir de o yeri evim olarak görmemin sebebi olan Kirill, bana neden bu kadar kızgın olduğunu söyleseydi, harika olurdu.

Neyse ki ilacın kalıcı bir etkisi yoktu, hatta eve geldikten bir saat sonra neredeyse tamamen etkisini yitirmişti.

Uzuvlarımı kendi isteğimle hareket ettirebiliyordum ve gücüm yavaş yavaş normal seviyesine dönüyordu. Kolumdaki yara yüzeyseldi, dikiş atılmasına bile gerek yoktu. Yine de bir yara izi daha kalacaktı.

Bir savaş izi daha, Sasha.

Özellikle ordudayken aldığım tüm yaraları saymayı bırakmıştım. Korunan bir genç kadın olmayı resmen o zaman bırakmıştım.

Doktor kolumu sarmayı bitirdikten sonra Anna bana bir tepsi yemek getirip ben bitirene kadar orada bir heykel gibi durdu.

Tek kelime etmesine gerek yoktu. Sessiz varlığı bana emir vermeye yetiyordu. Bazen, Kirill'in iyiliğini koruma ve sağlama konusundaki dar bakış açısıyla Viktor'un kadın versiyonu gibi hissettiriyordu.

Sanırım son zamanlarda ben de onun bir başka versiyonuna dönüşüyordum. Kirill'i korumak Rusya'dan beri en önemli önceliğim hâline gelmişti.

Ben bitirdikten sonra tepsiyi aldı. "Başını belaya sokmayı bırak, genç adam."

Ardından gitti.

Bugünün sonunda bitmesine hazırdım. Ne yazık ki, Karina ve Konstantin içeri daldılar. Benim bakıcım rolünü oynayan Yuri ve Maksim, onlara yer açmak için kenara çekilmek zorunda kalmışlardı.

“Aman Tanrım, aman Tanrım...” Karina sağlam kolumu sıkıca kavrarken gözlerinde yaşlar birikmişti. “Sen iyi misin? Şu kana bak!”

Gömleğime bulaşan kanı işaret ederken yüz ifadesi daha da düşmüştü. Üzerinde genellikle odasının dışında giymediği tüylü pijaması vardı.

“Ben iyiyim. Sadece küçük bir sıyrık. Önemli bir şey değil.”

“Ama vurulmuşsun!”

“Kurşun falan yok. Dikiş bile gerekmedi.”

“Yemin eder misin?”

“Yemin ederim.”

“İyi olmana sevindim.” Konstantin beni inceliyordu. “Kahrolası abim nerede benim? Ziyarete gelmesi gerekmiyor mu?”

Bir gülümsemeyi bastırdım. Konstantin, Kirill’in iyi olup olmadığını sormak istiyordu ama bunu yüksek sesle söylemeyi şiddetle reddettiği için orta yol olarak bu yolu seçmişti.

“Pakhan tarafından çağırıldı.”

“O iyi mi?” Karina açık açık sordu, kesinlikle kardeşi kadar itibarını koruma kaygısı taşııyordu.

“Evet, merak etme.”

O ve Konstantin bir nefes verdi ve ben her ikisiyle de baktım. Karina boğazını temizledi. “Onu benden başka kim senin öldürmesini istemiyorum, anlıyorsun değil mi?”

“Kesinlikle anlıyorum.”

“Ben sadece soruyorum çünkü eğer o ölürse, sen kolayca benim korumam olabilirsin,” dedi Konstantin.

“Hayal kurmaya devam et.”

Yeni gelen kişinin sesiyle tüm oda sessizleşti.

Tüm çabalarımın rağmen kalbimin hafifçe teklemesini ya da vücut ısıımın yükselmesini engelleyememiştim.

Kirill Morozov’un sadece varlığıyla bile dünyamı altüst etmeyeceği bir gün olacak mıydı?

İçeri girdiğinde bir parmağı geniş omzuna attığı ceketine asılı, diğer eli cebindeydi. Zahmetsizce gördüğüm en karizmatik ve güzel adam olması haksızlıktı, buna aktörlerle modeller de dahildi. Tek fark, onlarda Kirill’in nefes kesici yoğunluğunun hiçbiri yoktu.

“Kirill!” Karina ona doğru koştu, sonra önünde kısa bir süre durup elini kalçasına götürdü.

“Sasha’yı koruyamayacağın belli olduğuna göre, onu bana vermelisin.”

“Pekâlâ, sen onu tam olarak nasıl koruyacaksın?”

“Başka korumalar tutacağım!”

“Bu bugün duyduğum en mantıksız şey. Planlama aşamasına geri dön ve gerçekten uygulanabilir, pragmatik bir planın olduğunda bana haber ver.” Erkek kardeşine döndü. “Ve sen. Lipovsky’den koruman olmasını istemeyi bırak.”

“Seninle harcanıyor.”

İrkilerek yataktan aşağı atladım. Ne yapmam gerektiğinden, hatta iki kardeş arasındaki gerilimi yok etmek için bir şey yapıp yapamayacağımdan bile emin değildim. Yine de gelişmeleri izleyip sonra pişman olmaktansa harekete geçmeyi tercih ederdim.

Maksim ile Yuri, Viktor'a katılmak için sessizce odadan çıktılar. *Hainler*.

Böylece, sadece ben ve tamamen farklı kişiliklere sahip kardeşler kalmıştık. Neredeyse zıt kutuplar olarak kabul edilebilirlerdi.

"Az önce ne dedin sen?" Kirill kardeşine ters ters bakarken o da ona ters ters bakıyordu.

Birbirlerinin tam karşısında duruyorlardı ve bazı benzerlikleri vardı. Ancak Karina'nın ilk bakışta Kirill'e ne kadar benzediği kadar bariz değildi.

"Beni duydun." Konstantin daha sakin bir tonda konuştu. "Eninde sonunda onu geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükleyeceksin. Senin yöntemin bu, etrafındaki herkesi yok etmek, değil mi?"

"Yemin ederim, Konstantin, eğer konuşmayı kesmezsen, senin ve sevgili annenin inşa ettiği her şeyi aktif olarak yok etmeyi kendime görev cđineceğim."

Konstantin kıpırdamadığında, Kirill'in dudaklarında zalim bir sırıtma oluştu. "Siz ikinizin arkamdan neler çevirdiğinizi bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Bana yardım etmeyi seçen Yulia'nın aile üyelerini kovmak adına bir darbe planlamanın bana zarar vereceğini düşünüyorsanız, bir daha düşünün. İşinizi yapmanıza izin veriyor olmam, her şeyden habersiz olduğum anlamına gelmiyor. Seni yok etmeden önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek için bekliyorum. Sonuçta, ne kadar yükselirsen o kadar dik düşersin. Eğer istersem, ikinizin de sonunu getirebilirim." Parmaklarını Konstantin'in gözlerinin önünde şıklattı. "Tam olarak böyle."

Küçük kardeşin yüzü gerilirken kıpkırmızı oldu. Öne doğru hamle yaptı fakat ben bir adım atarak yolunu kesip başımı iki yana salladım.

Eğer fiziksel müdahalede bulunursa, Kirill'e aradığı teşviki vermiş olacaktı.

Sorun Konstantin'in kolay kıskırılan biri olması değildi, Kirill'in onu herkesten daha çok kızdırması ve söz konusu o olduğunda duygularını kontrol etmekte zorlanmasıydı.

Kirill kapıya doğru ilerleyip arkasına bakmadan, "Gidiyoruz, Lipovsky," diye emretti.

Konstantin'e güven verici bir baş selamı verdim, ardından tüm bu konuşma boyunca kıpırdanıp duran Karina'ya gülümsedim. O da tereddütle gülümsedikten sonra Kirill'e yetişmek için topallayarak ilerledim.

Uzun bacakları, bahçeyi olağanüstü bir hızla geçerken ona ulaşmamı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu.

En sonunda ona yetiştiğimde nefesimi salıverdim. "Az önce bunu söylemene gerek yoktu."

"Ailemle nasıl başa çıktığım seni zerre kadar ilgilendirmez."

Sert sözlerinin ağırlığı göğsüme çarpınca metaforik yumruğun etkisinden kurtulmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım.

"Herkes kendi fikrini yüksek sesle söylemekten korktuğu için ben kendi fikrimi söylüyorum."

Bana dik dik baktı. "Neymiş o fikir?"

"Az önce tam bir pisliktin. Konstantin'in söylediği hiçbir şey böyle davranmanı gerektirmiyordu."

"İşte burada yanılıyorsun. Konstantin seni beceriksiz aptallar çetesine katmak isteyip duruyor ve o buna bir son vermezse, ondan geriye tanınacak bir şey kalmayana kadar onu ezmeye devam edeceğim."

"Böyle bir şey olmayacak, o yüzden sorun görmüyorum."

“Yanıldığın nokta da bu zaten. Birden fazla sorun var, tek bir sorun değil. Şimdi, kes şunu.”

“Ama...”

“Dedim ki. Kes. Şunu.”

İçten içe öfkelenmeme rağmen dudaklarımı birbirine kenetledim. Bazen bu adamı neden bu kadar çok sevdiğimi gerçekten merak ediyordum, öyle ki onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı vermeye hazırdım.

O tam bir pislikti ve pislikler benim tipim bile değillerdi. Neden o istisna olmak zorundaydı ki?

Beni kurtarmış olması da yardımcı olmuyordu. *Yine*. Bu noktada, o beni benim onu koruduğumdan daha çok korumuştı ve korumanın ben olduğumu düşünürsek bu çok ters bir durumdu.

Bir sorun daha vardı. Bu hızla devam edersek, muhtemelen ona borcumu asla ödeyemeyecek ve ömür boyu ona borçlu kalacaktım.

Sessizce odasına doğru yürüdük. İçeri girdiğimizde banyoyu işaret etti. “Duş al.”

“Önce sen.”

Kurnazca beni itti. “Senden bunu çıkarmanın alışılmışın dışında bir yolunu bulmadan önce kurban rolünü bırakmalısın.”

“Sadece kibarlık yapıyordum...” Bana ters ters bakınca sözümü kestim. “Ne?”

“Hareket etmiyorsun.”

“Tamam. Gidiyorum, gidiyorum.” Tanrım, yoğunluğu bir çentik falan azaltabilir miydi? Çok çalışan kalbim için iyi değildi.

Banyo kapısını kapatıp nefes almak için kapıya yaslandım. Ceketimi ve gömleğimi çıkarırken yarama her rahatsızlık verdiğimde yüzümü buruşturdum.

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirirken ellerim titriyordu.

Beni soyan o adamların görüntüleri aklıma geldi. O aletin iğrenç kalınlığını neredeyse ağzımda hissedebiliyordum. Alkol, sigara ve iğrenç erkek kokusunun güçlü kokusu... Tenim isyan ederken ağzımın arkasında zımpara kağıdına benzer bir his belirdi.

Mide bulantısı boğazımı doldurdu ve neredeyse öğürecektim. Dengemi sağlamak için duvara tutunmak zorunda kaldım, yoksa yere yığılacaktım.

Bu olaydan etkilenmeyecek kadar güçlü bir zihne sahip olduğumdan emindim ama belli ki kendimi gözümde fazla büyütmüştüm.

Güçsüz olma ve ilerlemelerini durduramama hissi tenimin altında dolaşıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Tamamen çıplak bir hâlde yere kayıp dizlerimi göğsüme çektim.

Nefes al.

Nefes almalısın.

Her şey bitmişti, bunu biliyordum ama beynim bunu yakalayamamış gibi görünüyordu. Bir parçam o kirli bodrumda kapana kısılmış, onlar beni alt ederken, beni soyarken ve...

“Sasha?”

Kirill’in kapıdan gelen sesiyle irkilmeme rağmen hareket edemedim. “E-evet?”

“Neler oluyor?”

“Hi-hiçbir şey.”

“İki kere kekeledin. Sen kekelemezsin.”

“Ben iyiyim. Sadece... biraz zamana ihtiyacım var.”

“Sikerler.” Kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Kirill yerde çırılçıplak yatan ve muhtemelen iğrenç görünen beni görmek için kısa bir süre durdu. Yine de sanki bu normal bir olaymış gibi ifadesi nötrdü. Her zaman kıskandığım güçlü bir zihniyete sahip olmuştu. Hayatı boyunca yanında olan erkeklerin kaybı, babasının ölümü ya da annesinin ona karşı duyduğu mantıksız nefret bile onu etkilemiyordu.

Bazen, sanki erkek kılığına girmiş bir robota bakıyormuşum gibi hissediyordum.

Benim kaotik hâlimi izlerken birkaç saniye geçti ve sonra önümde çömeldi. “Sorun nedir?”

Başımı iki yana salladım.

“Yemin ederim, eğer konuşmaya başlamazsan...” Sözüünü kesip sesini yumuşattı ya da yapabildiği kadar yumuşattı. “Bana anlatabilirsin, Sasha.”

“Ben...” Kendi kelimelerimde boğuluyordum, onları ağızımdan kaçırmak zorunda kaldım. “O adamlar beni soydular ve kadın olduğumu anladılar, bu yüzden beni yere yatırdılar ve bana... tecavüz etmeye... çalıştılar.”

Yüzü gerginleşse de ifadesi aynı kaldı. “Ettiler mi?”

“Hayır... Kesinlikle saldırıya uğrayacağımı düşünmüştüm fakat sonra Rai bana yardım etti ve sen geldin ve... bu çok aptalca. Bu şekilde etkilenmemeliydim.”

“Aptalca değil,” dedi aldatıcı bir sakinlikle. “Ne yapmamı istiyorsun? Nasıl yardımcı olabilirim?”

Soruyordu.

Vay canına. Kirill nasıl yardım edebileceğini soruyordu.

Bir gülümsemeyi bastırdım. Onun başkalarını rahatlatan bir tip olmadığını ve bu kavramın ona yabancı olduğunu biliyordum.

Bu yüzden bunu yapıyor olması büyük bir olaydı ve bunu kesinlikle hafife alamazdım.

“Yanımda... kalabilir misin?”

Fayansların üzerine, yanıma oturdu ve sırtını duvara dayayarak uzun bacaklarını önüne doğru uzattı. “Bu kadar mı?”

“Sana sarılabilir miyim?”

“Ne zamandan beri bunun için izin istiyorsun?”

Kendimi kollarına attığımda az önceki tüm titreme ve korku onun kucaklamasıyla kayboldu.

Ve işte böylece, her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Düzenleme

Ny.özlem

BÖLÜM ON ALTI

Kirill

Bugünün tam anlamıyla bir cehennem olduğunu söylemek hafif kalırdı.

Tam her şeyin sona erdiğini düşünürken, aslında öyle olmadığı ortaya çıkmıştı. Biraz bile sona ermemişti.

Yakınından bile geçmiyordu.

Kolları belimi sıkıca sararken ve tırnakları sırtıma batar-ken Sasha kucağında titriyordu.

Burnunu çekerken banyodaki sessizlik yumuşak sesini daha da belirginleştiriyordu. Avucumu sırtının ortasına koyduğumda burnunu daha yüksek sesle çekti. Ses kulak zarımı yırtan sürekli bir cızırtı gibiydi.

Çıplak bedeni kollarımda çok küçük, çok zayıf ve savunmasız hissettiriyordu. Tamamen giyinik olan bedenimle arasındaki tezat gözümünden kaçmazken, kendime onun zor durumda olduğunu ve aletimin şu anda önerdiği hiçbir şeye kalkışamayacağımı hatırlatmak zorunda kaldım.

“Sana bir şey oldu sandım,” diye mırıldandı burnunu çekerken. “O bodrumda uyandığımda seni hayal kırıklığına

uğrattığımı düşündüm. Sözümü tutmadığımı, beni kaçırdıklarını ve sonra da seni öldürdüklerini. Bu beni delirtti.”

“Bana bu kadar az mı güveniyorsun?” Ortamı yumuşatmaya çalışırken daha sakın bir tonda konuştum.

“Hayır ama... ama seni ömür boyu koruyacağıma dair bir söz verip ilk sınavda sözümü tutmadım.”

“Elinden gelen her şeyi yaptın.”

“Yaptım mı gerçekten?” Başını kaldırıp toprağın rengini yansıtan sulu gözleriyle bana baktı.

“Cevabını bildiğin hâlde bu soruyu neden soruyorsun?”

“Sadece söyle.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Onayımı mı istiyorsun, Sasha?”

Bir kez başını salladı ve bu anı hain amaçlar için kullanmamak adına tüm gücümü ortaya koymam gerekti. Onu oracıkta yiyip bitirmek ya da buna benzer uygunsuz bir şey yapmak gibi mesela.

“Elinden geleni yaptın. Hatta elinden gelenin de kahrolası şekilde ötesine geçtin.”

“O zaman... neden bana kızgınsın?”

“Öyle olduğumu düşündüren ne?”

“Daha önce Arnavutların yerinden ayrıldığımızda bana ters ters bakmıştın.”

“Bunu gereksiz yere Rai ile konuştuğun için yapmış olabilirim.”

“Sadece o yüzden olsaydı, o zamandan beri mesafeli ve soğuk olmazdın.”

“Ben her zaman mesafeli ve soğuk biriyim.”

“Şu anda değilsin.” Küçük pislik, sanki gurur duyulacak bir şey söylemiş gibi biraz gülümsedi. “Mesele şu ki, başka bir şey var.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Biliyorum işte. Ayrıca, şu anda açıkça sorudan kaçıyor-
sun.”

“Belki de sadece durumu daha iyi anlamaya çalışıyorum-
dur.”

“Ah, belli ki daha fazlası var. Sadece kendi şartların ol-
madığı sürece bunu açıklamayacaksın.”

Kısa bir süre önce boynunu kırmak istememe rağmen du-
daklarım seğirdi. Bir gün birinin benim çalışma şeklimi de-
rinlemesine anlayacağını hiç düşünmemiştim. Adamlarım,
özellikle de Viktor, temel bir anlayışa sahipti ve bir şeylerin
yolunda gitmediğini hissettiklerinde ne zaman geri çekile-
ceklerini bilirlerdi.

Beni her zaman dikkatle inceleyen tek kişi Sasha’ydı. Ne
kadar gözlemci olursa olsun, bazen eli boş dönüyordu ama
diğer zamanlarda, şimdi olduğu gibi tam on ikiden vuruyor-
du.

Benim hakkımda bu kadar çok şey bildiği için bile kızgın
olmalıydım ancak garip bir şekilde değildim.

Hem de hiç.

“Eğer bunu biliyorsan...” Parmaklarımı sırtında gezdir-
dim, teninde oluşan titremelerin ve dudaklarının hafifçe ara-
lanmasının tadını çıkardım. “Neden hâlâ soruyorsun?”

“Bana söylemezsen anlamayacağım. Bir şey mi yaptım?”

“Ne düşünüyorsun?”

“Sanırım öyle. Sadece ne yaptığımı bilmiyorum. Olayları
kafamda kaç kez canlandırırsam canlandırayım, bir şey bu-
lamıyorum. Ayrıca, yapabileceğim her şeyi yaptığımı söyle-
din, dolayısıyla kaybolmuş durumdayım.”

“Dedim ya. Kahrolası şekilde ötesine geçtin.”

Gözleri büyüdü ve tam o anda tüm durumu anladığını gördüm. “Ah.”

Kahrolası ah.

Elim sırtından kayıp boğazına dolandı ve parmaklarımın altında çılgınca atan nabzını hissettim. “Kurban olmak hakkında ne demiştin, Sasha?”

“Değildim... Viktor ve Vladislav’ın yanındaydım...”

“Ne halt demiştin ben?”

“Öyle olmamam gerektiğini ama değildim. Ben sadece senin koruman olarak görevimi yapıyordum.”

“Sikerim böyle saçmalığı. Bu tür görevler konusunda bu kadar ciddi olsaydın, sana yanımda kalmanı emrettiğimde beni dinlerdin.”

“Ama seni korumak zorundaydım!”

“Bunu Viktor yaptı.”

“Viktor’un benden ne farkı var? O hayatını bir kenara atabiliyor da ben atamıyor muyum? Aynı pozisyonu paylaşıyoruz, bu yüzden onunla aynı eylemleri gerçekleştirdiğim için eleştirilmemeliyim. Şu anda mantıksız davranıyorsun.”

“Ben mi mantıksızım? Peki ya Rai’nin önünde gerçek cinsiyetin ortaya çıktıktan sonra kaçırılmak, saldırıya uğramak ve neredeyse tecavüze uğramak? Bunlar son derece mantıklı mı?”

“Onun anladığını... nereden biliyordun?”

“Siz konuşurken ve birbirinize iğrenç bir şekilde gülümserken şüphelenmiştim fakat az önce sana yardım ettiğinden bahsettiğinde doğruladım. Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve senin soyulmana tanık olduğunu söyleyeceğim.”

Yutkundu. “Sonrasında bana Aleksander dedi. Sanırım bu sırrı saklayacak.”

“Rai’nin bu bilgiyi bize karşı kullanmayacağını düşünüyorsan fena hâlde yanıliyorsun.”

Başını iki yana salladı ve işin üzücü tarafı Rai’ye gerçekten inanıyor gibi görünüyor olmasıydı. Belki de her halükârda ona bir suikast planlamalıydim. Beni tehdit edebileceği pek çok unsur vardı, bu benim için bir dezavantaj olsa da onun hayatı için saatli bir bombaydı.

Düşersen, aşağı inerken onu da kendimle birlikte sürüklerdim.

Organizasyondan saklamaya çalıştığı sırla başlardım.

Bunun için sert önlemler almak zorunda kalabilirdim. Tüm bunların sebebi lanet olası Sasha’nın eylemin ön safalarında yer almaya ve kendini kaçırtmaya karar vermesiydi.

“Orada birbirimize yardım ettik,” diye diretti. “Başta düşündüğümüz kadar kötü değil...”

“Ne pahasına olursa olsun zirveye çıkmak istiyor ve bu ikimizi de ifşa etmek anlamına geliyorsa, bunu yapacaktır. Şimdi ya da ileride, fark etmez.”

“Ama...”

“Şşt.” Parmağımı ağzına koyduğumda dudakları titredi. “Bir daha asla ama asla kurban olmayacağına söz vermedikçe konuşma.”

Aramızda bir anlık sessizlik olduğunda kendimi onun yüzünü incelerken buldum. Yüzünü boyayan kurumuş göz yaşlarına rağmen yanaklarına renk gelmişti. Kolundaki bandajı saymazsak. En azından fiziksel olarak iyi durumdaydı.

O saldırı sırasında üzgün olduğunu fısıldadığında, bunun onu son görüşüm olduğunu düşünmüştüm. O kurşun yağmurunun ortasında ona ulaşmak için koşarken bunu hiç düşünmemiştim.

Yetiştirilme tarzım nedeniyle, herhangi bir eyleme geçmeden önce her zaman bir A, B, C ve bazen de D planım vardı. Sasha'ya doğru koşarken ilk kez plansız hareket etmiştim.

Bu durum en hafif tabirle rahatsız ediciydi. İstemedim ikimizin de ölümüne neden olabilirdim.

Sasha parmağımı yavaşça ağzından çekti. “Buna söz veremem çünkü bizim kurban tanımlarımız farklı. Eğer seni korumam gerekirse, beni durdurmaya çalışsan bile tereddüt etmem.”

“Sasha...”

“Bunu değiştiremezsin. Maalesef son sözüm bu.”

Bu küçük lanet pislik.

Elimi iki elinin arasında tuttu. “Karşılığında, daha dikkatli olacağıma söz veriyorum. Ölürsem seni tam olarak koruyamam. İnfaz yöntemi konusunda anlaşılamayacağımızı kabul ediyoruz.”

“Hayır, anlaşılmayacağız. Ben senin patronun olduğuma göre, emirlerime uymakla yükümlüsün.”

“İşler böyle yürümüyor.”

“Tam olarak böyle yürüyor. Diğer adamlarımdan herhangi birinin emirlerime karşı geldiğini gördün mü?”

“Hayır ama bazen sahte korumalar oluyorlar. Yulia ne zaman bir sürtük gibi davranıp seni tokatlamaya kalksa müdahale etmediklerine inanamıyorum.”

“Çünkü onlara yapmamalarını emrettim. Az önce anneme sürtük mü dedin sen?”

“Evet, öyle.” Yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim, bunu senin önünde söylememeliydim. Bu tamamen haddimi aşmaktı.”

Sesi içtenlikle özür diliyor gibi geldi ve dudaklarımın kenarlarındaki gülümsemeye engel olamadım.

Sasha göğsüme vurdu. “Gördün mü? Sen de onun bir sürük olduğunu düşünüyorsun.”

“Hayır, düşünmüyorum. O kadın her şeyiyle alçak ve ruhsuz. Ona sürük demek hafif kalır.”

Vücudunun sıcaklığı benimkiyle karışsın diye biraz daha yaklaştı. “Onunla hep böyle gergin bir ilişkiniz mi vardı?”

“En başından beri benden nefret ediyor. Ben daha bebekken bana bakmayı reddetmiş ve birkaç kez beni öldürmeye kalkışmış. Başarılı olamamasının tek nedeni fırsat bulamamış olmasıydı. Babam sanki niyetini tam olarak biliyormuş gibi onu izledi. Ayrıca sanırım biliyordu. Bir keresinde bana kızdığında, beni hayatta tuttuğu için ona minnettar olmam gerektiğini söylemişti. Görünüşe göre, kendini merdivenlerden aşağı atıp karnını ve geçmişe bakılırsa beni bıçaklamaya teşebbüs ettikten sonra, bana hamileliğinin büyük bölümünde babam onu kilitleyip bağlamış. Doğumdan sonra bile beni öldürme çabalarını sürdürünce babam beni bir dadıyla üç korumaya emanet etti, onlara Yulia’yı ve onun katil pisliğini bana yaklaştırmamaları emredildi.”

Ürperdi, gözlerinde yeni yaşlar birikmişti. Ben kendim için hiç ağlamazken o neden benim için ağlıyordu ki?

“Hiç kimse annesi tarafından böyle bir muameleye maruz bırakılmamalı. Çok üzgünüm.”

“Üzülme. Bana karşı bir çeşit kini olduğu gerçeğini kabul ettim.”

“Ne olduğunu biliyor musun?”

“Bilmiyorum, umurumda da değil.”

“Üzgünüm,” diye tekrarladı. “Seni koşulsuz sevmesi gereken kadının şefkati olmadan büyürken neler hissettiğini biliyormuş gibi davranmayacağım.”

“Bu, şefkatli bir annen olduğu anlamına mı geliyor?”

Bir süre tereddüt edip sonra başını salladı. “Çok nazik ve saftı, ayrıca her zaman meşguldü.”

“Bu özelliğini nereden aldığını şimdi anlıyorum.”

“Ben her zaman meşgul değilim.”

“Kesinlikle öylesin. Ayrıca emirlere uymayan meraklı bir işgüzarsın.”

“Mantıksız otoriteye saygı duymam, tamam mı? Annem bana böyle öğretti. Bir yandan evle ilgilenirken, bir yandan da bana özel ders verecek ve eğitimimdeki ilerlememi kontrol edecek zamanı vardı. Yemin ederim, benim bir ayda yaptığımdan fazlasını bir günde yapardı. Yardımcıları olmasına rağmen yerinde duramazdı.” Dudaklarını nostaljik bir gülümseme kapladı. “Maskaralıklarımla onu çıldırtırdım. Kuzenlerimle futbol oynadığım için ana eve kirli bir elbise, saç ve ayakkabılarla dönerdim, o da ‘Mayshka! Elbiselerini kirletme konusunda ne demiştin? Bu gidişle asla bir hanımefendi olamayacaksın!’ derdi. Keşke bu sözün ne kadar doğru olduğunu bilseydi.”

İlginçti. Birçok nedenden dolayı.

Birincisi, beni fazla zorlamadan hayatının bilmediğim bir bölümünden bahsetmeyi seçmişti.

İkincisi, sadece zengin bir genç kadın değildi. Aynı zamanda büyük bir aile malikânesinde yaşıyordu çünkü evinden ana ev olarak bahsediyordu ve yardımcıları vardı.

Üçüncüsü, annesi ölmüştü çünkü ondan geçmiş zamanda bahsediyordu.

Aslında şimdiye kadar hiçbir aile üyesinden bahsetmemişti. Rusya’da mı yaşıyorlardı? Neden hiç aramıyor ya da ziyaret etmiyordu?

“Madem erkek olmaktan nefret ediyorsun, neden kadınlığa dönmüyorsun?” diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı. “Ve koruman olarak mı kalayım?”

“Bu muhtemelen mümkün olmaz ama sana başka bir pozisyon bulacağım.”

Mesela benim kadınımla olabilir.

Duraksadım. Bu lanet düşünce de neyin nesiydi? Az önce Sasha’yı kadınımla olarak mı düşünmüştüm? Evet. Evet, kahrolası şekilde öyle düşünmüştüm.

Etrafında ölümcül bir mayın tarlası gibi gömülü olan tüm soru işaretlerine rağmen.

“Yapamam,” diye küçük bir iç geçirdi. “Asıl cinsiyetim olmak tehlikeli çünkü... şey, hedef olurum.”

“Kimin için?”

Başını iki yana salladı. “Artık bilmiyorum bile.”

Öyleyse açıklayacağı şeylerin kapsamı bu kadardı.

Şimdilik.

Bir gün, onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenecektim.

Elimi yavaşça onunkinden çekip ayağa kalktım. “Eğer daha iyiysen, duş al.”

Hazırlıksız yakalanmıştı ve aslında tamamen çıplak olduğunu yeni fark ediyor gibiydi.

Ayağa kalkmak için duvarı kullanırken yüzü kıpkırmızı oldu.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum.

“Ne? Hayır, hayır, neden yardım isteyeyim ki?”

Orada öylece durup muhtemelen gitmemi bekliyordu. Ancak bunun gerçek bir zayıflık değil de utançtan kaynaklandığından emin olduktan sonra banyodan çıktım.

Üstelik bu yaptığım, bayanlar baylar, yapmak zorunda kaldığım en zor beş şey listesinde, bir hafta önce yatağımda çırilçıplak uzanırken onu becermemenin hemen altında yer alıyordu.

Duş almasına yardım etmekten daha çok istediğim bir şey yoktu ama bu ona dokunmak anlamına geliyordu. Onun yakınlığı, kokusu ve tüm dünyayı gölgede bırakan varlığıyla sarhoş olmak anlamına geliyordu.

Eğer bunu yaparsam, yenik düşüp hiç düşünmeden onu becerirdim.

Bugünün tüm karmaşık duygularını, hayal kırıklıklarıyla başarısızlıklarını onun bedeninden çıkarırdım. Ne yazık ki neredeyse saldırıya uğradığı için travma yaşarken bunu yapamazdım.

O yüzden bunun yerine o kısımla ilgilenmeyi seçtim.

Viktor'a beni aşağıda Yuri ve Maksim'le birlikte beklemesi için mesaj attıktan sonra yeni bir takım elbise giydim. Sasha'nın gerçekten duş aldığından emin olduktan sonra odadan çıkıp kapıyı usulca arkamdan kapattım.

En iyi üç adamımı evin önünde buldum.

"N'aber, patron?" Maksim esneyerek sordu. "Hepimizin bugünün bitmesi için dua ettiğimizi sanıyordum."

Viktor yüzüne bile bakmadan kafasına vurdu.

Maksim olduğu yere yapışarak, "Bu kahrolası şey de ne içindi?" diye bağırdı.

"Küstahlığın."

"Ben sadece herkesin düşündüğü şeyi dile getiriyorum. Bu da ne sikimdi?"

“Bütün Arnavutların yuvalarını yaktıktan sonra işimiz bitecek.”

Yuri’nin dudakları alışılmadık bir sırtışıla kalktı. “Diğer kollarının peşinden mi gidiyoruz?”

“Evet, gidiyoruz.”

Viktor’un kaşları çatıldı. “Pakhan onların icabına kendi zamanımızda bakmamızı söyledi.”

“Bu gece her zamanki gibi iyi bir zaman.” Arabaya doğru yöneldiğimde Viktor bana yol açtı. Önünde durup omzunu tuttum. “Sana daha önce yumruk atmamalıyım.”

“Bunu unutmuştum.”

“Ben unutmadım.” Bazen benimkileri yansıtan soğukkanlı gözleriyle karşılaştım. Viktor benden daha duygusuzdu ve sadece bana duyduğu sadakati itici güç olarak kullanarak, zaman zaman bunun tüm kişiliğini etkilemesine izin verebiliyordu.

Roman’ın güvenlik şefi olarak çalışan ve Viktor on iki yaşlarındayken bir görev sırasında ölen bekâr bir baba tarafından büyütülmüştü. Başka bir ailesi yoktu, her zaman başkalarının eksikliklerini göstermeyi seven huysuz bir pislik olduğu için kimse onu sevmezdi.

Yemek sırasında onun yanında oturan, onunla dövüş sanatları çalışan tek kişi bendim. Bunu yapardım çünkü onun sessiz arkadaşlığıyla pragmatik kişiliğini severdim. Zaman geçtikçe gölgem hâline gelmiş, en sadık adamım olmuştu.

Omzunu sıktım. “Fakat seni uyarıyorum, Viktor. Bir daha sakın yoluma çıkma.”

İfadesi değişmedi, robotik sesiyle, “Çıkmam. Senin güvenliğin söz konusu olmadığı sürece.”

Tıpkı Sasha gibi konuşuyordu. Bunlar ne sikimdi böyle? Telepatik falanlar mıydı?

“Söylemem gerek.” Maksim yolcu kapısını açtı. “Onlardan sonsuza dek kurtulma fikrine bayılıyorum. Bunun için uykuyu feda edebilirim.”

Yuri onu itip avucuyla ağzını kapattı.

Evet, gün çoktan bitmiş olmalıydı ama Sasha’nın saldırıganlarının her biri bedelini ödeyene kadar bitmeyecekti.

Bunun olmasını engellemek için orada olmayabilirdim fakat icabına bakacaktım.

Sasha’ya zarar vermeye çalışan herkesi yok edecektim.

Sıra dışı biri olabilirdi veya geçmişi hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyor olabilirdim ama o benimdi.

Ve kimse benim olana dokunamazdı.

BÖLÜM ON YEDİ

Sasha

Duş almam normalden daha uzun sürmüştü.

Her santimimi kıpkırmızı olana kadar keselemekle kalmamış, aynı zamanda akan suyun altında yirmi dakika boyunca durmuştum. Bu şekilde o şerefsizlerin pis dokunuşlarını temizleyebilmiştim.

Pek faydası dokunmamıştı. Kendimi ne kadar temizlersem temizleyeyim, içimde ulaşamadığım kirli bir şeyler varmış gibi hissediyordum.

Neden kadınlar olarak gittiğimiz her yerde bununla uğraşmak zorundaydık? “Ne giydiğinle” ilgili olan tüm o modası geçmiş mağdur suçlayıcı konuşma bu durumda kulağa gülünç geliyordu. Lanet bir erkek gibi giyinmiştim ancak bu bile onları durdurmamıştı.

Tüm bu temizlik ve kendimden nefret etme süreci boyunca, Kirill’in ya kapıya vurmasını ya da neden bu kadar uzun sürdüğünü incelemek için içeri girmesini veya her ikisini birden yapmasını beklemiştim.

Şaşırtıcı bir şekilde, kırk dakikadan uzun süredir duşta olmama rağmen yukarıdakilerin hiçbirisi gerçekleşmemişti.

Kirill rahatlamak için bana eşlik etmiş olsa da sabırlı bir adam değildi, duygu patlamalarına kesinlikle iyi tepki vermiyordu.

Daha öncesinde yanıma oturmakla kalmayıp ona sarılmama, bir bebek gibi göğsünde ağlamama izin vermesine şaşırmıştım.

Benim tanıdığım Kirill bu değildi, bu da jestin daha etkili olmasını sağlıyordu. Başka birinin beni sakinleştirebileceğinden ya da kendime zarar veren düşüncelerden uzaklaştırabileceğinden emin değildim.

Beni tamamen saran ve ayak bileklerimin hemen üzerinde duran bornozu üzerime geçirip kemerini belime sardığımın emin oldum.

Tamamen çıplakken kendimi Kirill'in kollarına attığıma hâlâ inanamıyordum. Utanç vericiydi.

Gerçek şu ki, erkek kılığına girmek zorunda kalmadan önce bile çıplak olmaktan hoşlanan bir tip değildim.

Ordudan beri kimliğimi korumak için bu konuda çok dikkatli olmaya başlamıştım. Bu yüzden az önce olanların normal olduğunu söylemek kocaman bir yalan olurdu. Geçen gün gördüğüm kâbustan sonrası da öyleydi. Kendi isteğimle battaniyeyi açıp çıplak hâldeyken ona sarılmıştım.

Sadece Kirill olduğu için böyle olduğuna neredeyse emindim. Başka biri olsaydı aynı tepkiyi vereceğimi sanmıyordum. Onun pek çok konuda ilkim olması -ilk aşk, ilk seks, ilk kalp kırıklığı ve şimdi de katliamdan bu yana varlığında kendimi rahat, hatta güvende hissettiğim ilk ve tek kişi- hem büyüleyici hem de ürkütücüydü.

Yavaş fakat emin adımlarla hayatımda çok fazla yer kaplıyordu, eğer bir şekilde hayatımdan çıkarsa aradaki boşluk kontrol edemeyeceğim kadar büyük olacaktı.

Bu düşünceleri kovmak için içimden başımı iki yana salladım.

Dışarı çıkarken banyo aynasında yansımamı görüp donakaldım. Yanaklarım kızarmış, dudaklarım şişmiş, gözlerim alışılmadık bir ışıkla parıldıyordu. Sanki ıslıl ıslıl görünüyordum.

Neler oluyordu?

Bu düşünceleri inkâr ederek kimsenin göremeyeceği bir yere itmek istesem de dışarı adımımı attığımda kalbim daha yüksek sesle, daha sert ve o kadar yoğun bir şekilde çarpıyordu ki bayılacağımı sandım.

Mantıksız tepkimi kontrol etmeye çalışıp başaramadıktan sonra yatağın karşısındaki oturma alanına yöneldim.

Ondan hiçbir iz bulamayınca omuzlarım çöktü.

Ofise mi gitmişti? Ancak geç olmuştu, onun bile işe dönmenden önce biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğuna emindim.

Bazen onun bir makine olup olmadığını merak ediyordum. Sanki her zaman dikkatinin ve enerjisinin yüzde ikisini vermek üzere eğitilmiş gibi geliyordu. Eğer daha azını verirse, bu onun zekâsıyla yeteneklerine hakaret olurdu.

Ancak bu ritmin uzun vadede ne kadar zarar verebileceğinin de elbette farkındaydı. Yine de umursadığını sanmıyordum. Umursayan tek kişi bendim.

Komodinden telefonumu alıp mesajlarımı kontrol ettim. Bildirimlerimin en üstünde onun adını görünce kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kirill: Bir iş için dışarıdayım. Biraz dinlen. Yarın izinlisin.

Kendimi yatağa bırakıp hayal kırıklığının ağırlığıyla göğsümün şişmesine izin verdim.

Akşamın bu saatinde ne tür bir işi olabilirdi ki? Pakhan'la görüşmesini zaten yapmıştı, peki bu neydi ve en önemlisi, neden ben bunun bir parçası değildim?

Bir saat kadar odanın içinde volta attıktan sonra yarım saat kadar da pencereden dışarı, ana girişe baktım. Araba gelmeyince Maksim'le Yuri'ye mesaj attım ama cevap alamadım.

Bu, her ne işiyse hâlâ onun üzerinde oldukları anlamına mı geliyordu?

Telefona ters ters baktım. Neden onlar bu işe katılıyordu da ben katılamıyordum? Ayrıca, Kirill bugünkü belalardan zar zor kurtulduktan sonra kendini nasıl tekrar tehlikeye atabilirdi?

O lanet bodrumda uyandığımda yaşadığım korku her yönden içime işliyordu. Eğer Kirill yaralanırsa ve ben onu korumak için orada olmazsam, kendimi asla affedemezdim.

Yatağa uzanıp bu düşünceleri kovmaya çalıştım ama korkunç görüntüler şeklinde beni rahatsız etmeye devam ettiler.

Silahlı saldırılar. Bombalar. Keskin nişancılar.

Kes şunu.

Ayağa kalkıp yüzden fazla sınav çektim. Sonra tekrar duş aldım ama bu sefer soğuk suyun tenimi morartmasına izin verdim. İçimdeki ateşi söndürmeye yetmemişti.

Ayrıca Kirill hâlâ gelmemişti.

Dikkatim kapı, yeni mesaj gelmeyen telefonum ve sabahın ikisini geçen duvardaki saat arasında bölünmüş durumdaydı.

Tam delirdiğimi düşündüğüm anda kapı usulca açıldı. Kirill'in içeri girmesiyle aynı anda ayağa fırladım.

Gömleğine, boynuna ve yüzüne sıçrayan kanı gördüğümde içimden kısık bir nefes kaçtı. Bir kısmı gözlüklerinin üzerinde bulanık kırmızı bir leke oluşturuyordu, muhtemelen onları silerken olmuştu.

Her zamanki rahatlığıyla içeri girerken, gecenin teması olan kana aldırış bile etmiyordu.

Beni görünce duraksayıp gözlerini hafifçe kıstı. Ona doğru koştum fakat ona sarılmadan ya da aynı derecede aptalca bir şey yapmadan önce kendimi durmaya zorladım.

“Ne... ne oldu?” Gözlerimi kandan ayıramıyordum. Bu lanet şeyden gerçekten ama *gerçekten* nefret ediyordum. Bana batıl inançlı diyebilirdiniz fakat ne zaman görsem içimde korkunç bir his oluşuyordu.

Muhtemelen orduda ya da mafyada olmamalıydım. Geriye dönüp baktığımda, bu ikisi berbat kariyer seçimleriydi. Ancak yine de sadece değer verdiğim kişiler, özellikle de Kirill yaralandığında bu kadar telaşlanıyordum.

“Pek bir şey yok.” Ceketini gelişigüzel çıkarıp yakındaki bir sandalyenin üzerine attı. “Sadece yarım kalmış bazı işleri hallettim.”

“Hangi yarım kalmış işler?”

“Arnavutların inlerinden geriye ne kaldıysa. Ayakta ne yapıyorsun? Sana özellikle dinlenmeni söylemiştim.”

“Sanki sen gecenin bir yarısı ortadan kaybolduğunda bunu yapabilirmişim gibi. Ayrıca konuyu değiştirme. Geri kalan Arnavutların peşinden tek başına mı gittin?”

“Tam olarak öyle dedim. Tabii, yalnız değildim. Viktor, Yuri ve Maksim de geldiler. Damien’ı da davet ettim. Her ne kadar tüm bu süre boyunca manyak gibi güldüğüne şahit olmak can sıkıcı olsa da bu onu bana borçlu kıldı. Saklandıkları yeri havaya uçurup ölmeyenleri öldürdük.”

“Ama bunu neden yaptınız ki? Diğer kolları peşinizden gelebilir.”

“Bırak gelsinler. Onlar da aynı kaderi paylaşacak.”

“Bu işler böyle yürümez, Kirill! Sen sebepsiz yere savaş başlatan tiplerden değilsin.”

“İşte burada yanıyorsun. Benim gayet sağlam bir nedenim var.”

“Neymiş o sebep, merak ediyorum?”

“Seni incittiler ve bu savaş için yeterli bir sebep. Onları durdurmak için orada değildim. Ancak her birinin işini bitirebilirim.”

Sanırım kalbim patlamak üzereydi. Ya da kontrol edilmesi gereken bir tür kalp sorunu yaşıyordum.

Birkaç kelimeyle nasıl oluyor da beni nutkum tutulur hâle getirebiliyordu? Küçücük bir cümleyle bana nasıl bu kadar değer verildiğimi hissettirebiliyordu?

Sesim yumuşadı. “Bunun için minnettarım ama daha önce de söylediğim gibi, sorunlarının nedeni olmak bana keyif vermiyor. Sırf benim yüzümden düşman biriktirmeni istemiyorum.”

“Sadece minnettar olduğumu duyuyorum. Geri kalan her şey lüzumsuz.”

“Ama...”

İşaret parmağını ağzıma dayayarak itirazımın ortasında susmama neden oldu.

“Söyleyeceğin şeyleri duymak istemiyorum çünkü bu sadece beni kızdıracak. Sistemimdeki öfke miktarı ya da adrenalini düşünüldüğünde, buna karşı sert bir tepki verebilirim.” Sert bir nefes verip parmağını çekti. “Bugün çok uzun bir gün oldu, neden uyumuyorsun?”

“Ya sen?” diye fısıldadım.

“Birkaç raporu gözden geçireceğim.”

“Sen de dinlenmelisin.”

Gözleri göğsüme düşerken kararıp yavaşça tekrar yüzüme yöneldi. “Sadece git.”

Aşağı baktığımda bornozun açıklığının göğüslerimin bir kısmını gösterdiğini fark ettim.

Gözlerinin kararmasına, tavrının sertleşmesine neden olan şey bu muydu? Cevabımı tam olarak alamam da garip bir dürtü, yanaklarım alev alev yanarken bile beni ona bakmaya teşvik ediyordu. “Yorgun değilim.”

“Sasha...” Derin ve kasvetli ses tonundaki uyarı iliklerime kadar işledi. “Eğer hemen gitmezsen, yapacağım şey için sadece kendini suçlayabilirsin.”

Uzuvlarım titreyerek vücudumun her yerinde karıncalanmalar oluşturunuyordu ama hareket etmeyi reddediyordum. Olunabilecek en iyi yer burasıymış gibi geliyordu.

Bir saniye geçti.

İki saniye.

Üçüncüsünde, Kirill beni boynumdan kavrayarak parmaklarını tenime geçirdi ve bedenimi onunkine çarptı.

Tam o anda, aç dudakları aklıktan ölmek üzere olan dudaklarımı yakaladı.

Rahatlama hissi veren uzun bir nefes verdim. Uzun zamandır açlık çekiyordum ve şimdi onun yoğun dokunuşuna yeniden sahip olduğum için sanki yıldırım çarpmış gibi hissediyordum.

Vücudunun sert kasları yumuşak yapıma baskın çıkarken parmaklarını saçlarıma geçirdi. Ne kadar antrenman yaparsam yapayım, onun bir silah gibi inşa edilmiş vücuduyla asla boy ölçüşemezdim.

“Bil diye söylüyorum...” Dudaklarını benimkilerden ayırıp gömleğini çekip çıkardı.

Kana bulanmış kumaş yere düşmeden önce düğmeler etrafa saçıldı. Taş gibi sert karın kasları ve göğsüne yayılmış güzel dövmelelerinin görüntüsüyle ödüllendirildim.

Elleri aşağı inip kemerini çözdü. “Seni becereceğim, Sasha. Üstelik bunu o kadar sert ve hızlı yapacağım ki canın yanacak.”

Elektrik tüm bedenimi kasıp kavursa da hareket etmeyi reddediyordum. Aslında vücudum eriyerek onun dokunuşunu bekliyordu. Bornozumun kemerini bile çözmüştüm.

Sadece bana güvenmeyen değil, aynı zamanda ailemin ölümüne de karışmış olabilecek birini arzulamam rahatsız edici olmalıydı.

Ancak mesele de buydu. Onun böyle biri olduğunu sanmıyordum.

Kirill bir canavardı ama o tip bir canavar değildi.

Kemerini çıkarıp pantolonuyla iç çamaşırını indirirken bakışlarından şehvet dolu bir ifade geçti. Hayvani gözleri tüm bu süre boyunca benden hiç ayrılmamıştı. Onu izlememi izlemek istiyordu.

Bu küçük bir ayrıntıydı ama seks sırasında daima göz temasını sürdürmekte ısrar etmesi, aramızda her zaman sadece fiziksel bir bağdan daha fazlası olduğunu hissetmemin nedenlerinden biriydi.

Bu harekette bir samimiyet vardı ve bir an için sadece ikimiz vardık.

Onun çıplak vücudunun sonsuz güzelliğinde kayboldum. Ayrıca kalçasında birkaç ay önce yaptırdığı bazı yeni dövmeleleri vardı. Kasıklarına doğru uçan kuzgunlar resmedil-

mişti. Bunu ilk kez yaptırırken görmüştüm ve orada durup tahrik olmamak için kendimi zor tutmuştum.

Ancak benim kişisel favorim, bir ay önce sağ baldırına yaptırdığı en yenisiydi. Güzel bir güneşle çevrili şeytani bir kafatası.

Kirill gözlüklerini bir kenara fırlatıp, kemerini boğazıma dolayarak beni kendine doğru çekmek için kullandı. Nefesim kesildi fakat dudakları tekrar dudaklarımı yuttuğunda bu bir iniltiye dönüştü. Daha önce de keskin bir şekilde öpüyordu ama şimdi daha yoğun, sanki içimdeki hayatı emiyordu.

Kirill filtre olmaksızın öpüyordu. Cilveli ya da nazik değildi ve kesinlikle beni tavlamaya çalışmıyordu.

Hayır.

O sadece beni fethediyordu.

Ancak tutkuluydu, tüm enerjisini buna harcıyor ve hayatının diğer tüm alanlarında olduğu gibi yüzde iki yüzünü veriyordu. Taş gibi sertleşen meme uçlarım, göğsündeki sert çıkıntılara değerek acı verici bir sürtünmeye neden oluyordu.

Ne var ki bunların hiçbir önemi yoktu.

Aklımda tek bir şey vardı, Kirill bana tekrar dokunuyordu. Aylarca süren en kötü işkence şekillerinin ardından nihayet, o bakmadığı zamanlarda ona baktığım gibi bana bakıyordu.

Göğsümün içinde yanan çarpık arzu onun kutup kurdu gözlerine yansıyor.

Bornozumu çıkardığında aramızda hiçbir şey kalmadı. Öyle ki kalp atışlarımız bile birbirine karışmıştı. Gerçi benimki, onun kalbiyle kıyaslandığında çılgınca atıyordu. Bu

adama karşı hissettiğim duyguları kontrol edebilecek zihinsel yeteneğe sahip olmayı isterdim.

Boynumdaki kemerle beni tutmaya devam ederken, bacağımı beline doğru kaldırdı ve ardından itti. Sırtım yatağa çarptığında sendeledim.

Dudakları benimkilerden ayrıldı ama tedirginliği hâlâ gergin çenesiyle sert kaslarında pusuda bekliyordu. Konuştuğunda sözleri derin, güçlü ve sürdürmekte çok başarılı olduğu kontrolüne neredeyse tamamen aykırıydı. “Bu gece seni yalnız bırakma konusunda ciddiydim, gerçekten bırakacaktım. Ama sen benim sikim için açgözlü küçük bir fahişesin, değil mi, Solnyshka?”

Kalbim yerinden çıkacaktı.

Bana bu lakapla seslendiği sürece her şeyi kabul ederdim.

Kesinlikle *her şeyi*.

Dürüst olmak gerekirse, bu lakabı bir daha asla kullanmayacağını düşünmüştüm. Neredeyse onun güneşi olarak adlandırılmanın ne kadar ruhani bir his olduğunu unutuyordum.

Dünya güneşin etrafında dönerdi. Ancak benim dünyam, onun etrafında dönmeye başlamıştı ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

“Sen bana aitsin,” dedi kulağıma yüksek sesle, ardından sertçe ısırıldı. Kemerini bırakıp, üç parmağını birden tek seferde ağızdan ölmek üzere olan kadınlığıma soktu.

Sırtım geriye doğru eğilirken her şey infilak etti. Tutku, özlem ve... hatta minnettarlık.

O anda anladım. Zihnimin kontrolünü ele geçirmişti, hatta kalbimi de ele geçirmişti çünkü deli gibi atıyordu.

“Amcığın benim, istediğimi yaparım. Zevk alıp almayacağını kontrol edebilecek tek kişi benim. Bu kahrolası benim.”

Parmaklarını çıldırtıcı bir ritimle itiyor, kıvrıp makas gibi açıp kapatıyordu. Yataktan yükselerek kıvranıyor, daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle inliyordum.

Birkaç gün öncesinin aksine, Kirill beni cezalandırmıyor ya da işkence etmiyordu.

Yakınından bile geçmiyordu.

Beni mümkün olan en kısa sürede uçurumun kenarına itmek amacıyla bana dokunuyordu.

Cinsel iştahım üzerinde bu kadar kontrol sahibi olan tek kişinin kendisi olduğunu kanıtlıyordu. Dokunuşuyla beni bu derece vahşi yapabilen tek kişi olduğunu.

Elbette, birkaç darbe sonra çığlık atıyordum. Dalgalar beni içine çekip yutuyordu. Boşalmam o kadar yoğundu ki birkaç dakikalığına nefes almayı bırakmıştım.

Parmaklarını içimden çıkarıp yerine aletini yerleştirirken, “Seninle ilgili her şey benim,” dedi karanlık kelimelerle.

O kadar büyük ve sertti ki kısa süreli bir şoka girmiştim ama nedense bacaklarımın arası daha fazla ıslanmıştı. İç duvarlarım, onun çevresiyle uzunluğu etrafında sıkılaşıp içimde daha da fazlasını talep ediyordu.

Kirill ayakta dururken beni yatağın kenarına sürükledi. İçime girmek için kalçalarının gücünü kullanırken bacaklarım onun biçimli belinin iki yanında bükülüyordu.

O saf bir güçtü. Bu hâliyle kesinlikle çıldırtıcıydı ve gücüne ayak uydurmak imkânsızdı.

Yine de avuçlarımı güçlü karın kaslarına yerleştirdim. Bağ kurmaya, tenini tenimde hissetmeye, bana tekrar dokunduğunu hatırlamaya ihtiyacım vardı.

Beni tekrar istiyordu.

Onu istemekten asla vazgeçmemiştim, bu duygunun sonunda karşılık bulması bulutların üzerinde süzölmek gibi bir şeydi.

Bu yüzden her hamlede acıması umurumda değildi. Yarın muhtemelen komik bir şekilde yürüyecektim.

Ona bu şekilde sahip olduğum sürece umurumda değildi.

“Amin bile bana ait olduğunu biliyor. Sikimi nasıl karşıladığını hissediyor musun?”

Başım la onayladım.

“Benden başka kimse sana dokunmayacak, sahip olmayacak, seni incitmeyecek. Kahrolası hiç kimse.” Eğildi, hâlâ boğazımda olan kemerin uçlarından tutup ters yöne doğru çekti. “Sen kahrolası benimsin, Solnyshka.”

Nefes alamıyordum.

Ah, lanet olsun. Nefes *alamıyordum*.

Ancak bunu düşünürken bile orgazmın beni yuttuğunu hissedebiliyordum. Sıcaklık içimi doldururken dudaklarım sözsüz bir çığlıkla aralandı.

Kirill geri çekilip boynumdaki kemeri gevşetti. Beni oturur pozisyona getirip yarı sert aletini ağzıma soktu ve boşalmasını boğazımdan aşağı doğru bitirdi.

“İyi bir kız gibi her damlasını yutmanı istiyorum.”

Öksürdüm ama onun aletini emmek için dilimi dudaklarımın arasından çıkardım. Tüm bu süre boyunca gözlerimi ondan ayırmadım, sadece beni izleyerek nasıl karardıklarının tadını çıkarıyordum.

Ve böylece, bugünkü kötü olayı tamamen unuttum.

Kirill haklıydı.

Ben sadece ona aittim.

BÖLÜM ON SEKİZ

Kirill

Kontrolümü yitiriyordum.

Tenimin altına sızdığını, kemiklerime işlediğini ve yıllar boyunca muhafaza ettiğim disiplinin her parçasını yok ettiğini hissedebiliyordum.

Bu denli büyük bir değişimin tek nedeni, onu daha fazla dayanamayana kadar becermemden sonra kollarımda uyan kadınla başlayıp bitiyordu.

Ağlayana, hıçkırana ve sonunda beni kahreden o yumuşak sesiyle yalvarana kadar. “Gerçekten uyumaya ihtiyacım var, senin de öyle. Lütfen?”

Ben kesinlikle uyuyamıyordum.

Birincisi, uykusunda bana sarılması ve hatta bir tür sahiplenme duygusuyla bacağını benimkinin üzerine atması dikkatimi dağıtıyordu.

Sasha’m nahif görünebilirdi ama hepimizin içinde olduğu gibi onun içinde de bir hayvan vardı. O hayvanın da bir hak iddia etmeye ihtiyacı vardı.

Tenini kırmızıya boyamış, göğüslerinde, karnıyla bacaklarının iç kısımlarında çürükler ve morluklar

bırakmış olabilirdim fakat o da kendi izlerini bırakmıştı. Görünmüyorlardı, tenimin altında gizleniyorlardı ama yumuşak oldukları kadar da güçlüydüler, çok... rahatsız edici şekilde ısrarcıydılar.

Sasha geçtiğimiz aylarda beni fiziksel olarak durdurma zahmetine girmemişti ama aletim hâlâ ondan başka bir kadına dokunmayı reddediyordu.

Muhtemelen bu yüzden az daha onu mahvediyordum. Dün kaçırıldığını ve neredeyse tecavüze uğradığını kendime hatırlatmak zorunda kalmıştım. Aletimin canavar tarafıyla pazarlık becerilerim, ona verdiğim her şeye boyun eğdiğinde şaşırtıcı bir şekilde durmuştu.

Onu geri çekilmeyeceğim konusunda uyarmama rağmen orada durmuş, cesaretimi kıran aynı arzuyla bana bakmıştı.

Ondan ne kadar uzak durmaya çalışırsam çalışayım, bana o bakışı attığında tüm kararlılığım yok olup gidiyordu.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, ardından duraksadım.

Ne halt ediyorum ben?

Seks sırasında ya da dışında ona her zaman dokunma ihtiyacı duyuyordum ve ben duygusal şeyler yapan bir tip değildim. Sadece fiziksel bir ihtiyacı karşılamak adına sevişirdim. Kadınlara kur yapmaktan ya da tavlamaktan hoşlanmıyordum. Ancak bu kendine özgü kadın hayatıma girdiğinden beri tüm bu prensipler büyük ölçüde değişmişti.

Onu sadece elimde tutmak istemiyordum, aynı zamanda peşinden gitme isteği de duyuyordum.

Bunun kahrolası anlamını bile bilmiyordum.

Bizim dünyamızda kadınlara kur yapmak yoktu. Evliliklerimizin çoğu bir anlaşma ya da stratejik bir şey için ayarlanır, birlikteliğin bizzat Pakhan tarafından onaylanması gerekirdi.

Asıl soru şuydu: Sasha'ya zaten sahipken neden peşinden gitmek istiyordum?

Senin olmadığı ve gidebileceği gerçeği yüzünden.

Kafamdaki o lanet şeytan haklıydı.

Evet, Sasha uykuya dalmam için bana sarılmış, dudakları küçük bir gülümsemeye aralanmıştı. Beni bırakmaktan korkuyormuş gibi kollarıyla bacakları beni sarmıştı ama aynı zamanda tamamen burada değildi.

Kökleri başka bir yerdeydi ve onları tamamen ayıklamadığım sürece asla benim olmayacaktı.

Saçlarını bırakıp koluyla bacağını etrafımdan sıyırdım. Sasha yüzünü göğsüme gömerek uykusunda bile beni bırakmayı reddetti ama yastığa uzanana kadar onu nazikçe ittim.

Onu becermek, aletimin hâlâ çözülmeyen sorunları için en mantıklı -ya da mantıksız- çözümdü. Ancak en iyi çözüm değildi.

Özellikle de Pakhan'la yaptığım özel görüşmelerin ardından. Juan'ın sevkıyatıyla ilgili yaşadığımız sorunları ve büyük ihtimalle Vladimir'den gelen istihbarat nedeniyle gerçekleşen saldırıyı biliyordu. Sorunu çözmek ya da failin kellesini barış teklifi olarak Juan'a sunmak konusunda bir ilerleme kaydedemediğimden, Pakhan duruma el koymuştu. Juan'la iki lider olarak yalnız konuşacaktı.

Bu fikir hoşuma gitmemişti. Hatta Adrian'ı bu meseleye dahil etmeyi düşünecek kadar hoşuma gitmemişti ama kısa süre sonra buna karşı oy kullandım. Ona sadece bana karşı koz vermekle kalmaz, aynı zamanda tahta giden yolda beni güçlü tutan tek şeyi de kaybedebilirdim.

Üstelik bir gün oraya ulaşacaktım.

Sergei gittiğinde, bir sonraki Pakhan ben olacaktım. Buna hiç şüphe yoktu. Sadece artık Rai bunu bildiğinden,

Sasha'nın kimliğini feda etmeden bunu yapmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Banyoda elimi yüzümü yıkadım. İşim bittiğinde acil eylem planıma karar verdim. Viktor'a, Bratva'nın toplantısına giderken ne yapmam gerektiğine dair talimatlar içeren bir mesaj gönderdim.

Ondan onay aldıktan sonra giyinme odasına girip takım elbisemi giydim. Tam manşetlerimi kapatmakla meşgulken kulağıma yumuşak bir inilti geldi.

Yatağa doğru ilerlerken önümdeki manzara karşısında duraksadım. Sasha'nın yüzünde derin bir kırıksıklık, üst dudayıyla alnında boncuk boncuk terler vardı. Zarif yüz hatları, yaşadığı acının yarattığı uyumla kıvranıyordu. Bacakları battaniyeyi üzerinden tekmelerken tırnakları çarşafı tırmaladı. Duştan sonra giydiği tişört -benim tişörtümdü- buruşup kalçalarına kadar yukarı çıkmıştı.

Rusça anlaşılır kelimeler fısıldıyordu, bu yüzden sessizce biraz daha yaklaştım. Duygusal biri değildim fakat Sasha'yı acı içinde görmek vurulmaktan farksızdı. Ben de daha önce vurulmuştum, çok acıtıyordu.

Yaklaştığımda onu uyandırmamayı tercih ettim.

Hayatı hakkında ne kadar ketum olduğunu göz önüne aldığımda, daha fazlasını öğrenmenin tek yolu bu olabilirdi. Bu yüzden başının yanına çömelerek dikkatle dinledim.

“Anne... lütfen... baba... hayır... değil... Mishka... yapmamam... Babushka, lütfen... hayır... hayır... ölmek istemiyorum... hayır... anne! Anton... Anton... Seni... özledim... lütfen geri dön...”

Farkında olmadan elim çoktan yumruk olmuştu, pişman olacağım bir şey yapmadan önce elimi gevşetmeliydim.

Siktiğimin Anton'u da kimdi ve neden onu özlüyordu?

Annesi, babası, büyükannesi ve bir de Mishka'sı vardı, ona küçük ayı lakabını taktığı için kardeşi olduğunu varsayıyordum.

Ayrıca kahrolası Anton.

O gün uçurumda yanında olan o muydu? Onu bulamam için telefona ateş ettiği sevgilisi miydi?

Tüm kanıtlar bunu gösteriyordu.

Hâlâ elimde bir soyadı yoktu ama bir isim başlangıç için yeterliydi. Tüm gezegende Anton adındaki herkesi araştırmam gerekiyorsa, lanet olsun ki öyle olacaktı.

Kelimeleri anlaşılabilir hâle gelmeye başladı. Artık kelime bile değillerdi, daha çok acı ve keder çığlıkları gibiydiler.

Onu boğazından tutup sıktım ama nefes almasını engelleyecek kadar şiddetli değildi. Sasha'nın vücudu sarsılırken gözlerini açtı.

Gözleri başta yeşilden çok kahverengiydi, odaklanmamış ve cansızdılar. Ancak hızla yükselen enerjisi kısa sürede paniğe dönüşerek oturma pozisyonuna geçti. Elimi ona izin verecek kadar gevşettim ama onu bırakmadım.

“Ne... neler oluyor? Saldırı altında mıyız?”

“Değiliz. Nefes al.” Biraz daha sıktığımda ancak o zaman gevşedi.

Böylece elimi boynundan indirdim çünkü asla olmadığım sevecen bir pislik gibi yanağını okşamayı düşünüyordum.

“Bir kâbus gördün,” dedim ve açık açık sordum. “Ne hakkındaydı?”

Dişlerini şişmiş alt dudağına geçirdiğinde gözlerim hareketi takip etti. Kendi dişlerimi orada hayal ettim. Tıpkı dün gece ya da daha doğrusu bu sabah erken saatlerde onu yiyip bitirdiğim şekilde.

Sasha yavaşça dudaklarını bırakıp boğazını temizledi. “Hatırlamıyorum. Sıradan bir şeydi sanırım.”

Yalancı.

Sıradan bir şey ailesini ya da şu Anton’u kapsamazdı.

Ancak onu bu konuda zorlarsam, sadece savunmaya geçerdi. Şu anda hiçbir şey duymadığımı düşünmesi daha iyiydi.

“Ben... bir şey mi söyledim?” Gözlerimi dikkatli, korkulu ve tetikte bir şekilde tarttı.

Hayatıyla ilgili her şeyi bana anlatacağı bir gün gelecekti. Bundan emin olacaktım.

“Hayır ama çırpınıyordun.”

“Özür dilerim. Umarım seni uyandırmamışımdır.”

“Uyandırmadın.” En başından beri uyumuyordum.

Ayağa kalktım, gününe devam etmeye hazırdım. Ancak Sasha dizlerinin üzerine geçip beni kolumdan yakaladı. “Lütfen bana uyuduğunu söyle.”

Cevap vermeyince yutkundu. “Azıcık bile mi?”

“Uyku abartılıyor.”

“Bu doğru değil. Durum ciddileşiyor ve bu hızla devam edersen sağlığın üzerinde büyük bir etkisi olacak, Kirill. İzin verirsen yardım edebilirim.”

“İkimiz olduğumuzda bana başka bir isimle hitap etmelisin.”

Duraksadı, ifadesi bir saniye kadar donup kalmıştı. Hazırlıksız yakalandığında yüzündeki ifadeye bayılıyordum ama daha çok sevdiğim şey, konuşmayı onaylamadığı bir yöne çektiğimi fark ettiğinde gözlerinin hafifçe kısılmasıydı.

Sasha son derece zeki bir kızdı ve benim hızlı zihnime ayak uydurabilen tek kişiydi.

“Konuyu değiştirmiyorsun, Kirill.”

“Dediğim gibi, bana başka bir şey demen gerekiyor.”

“Kirill’in nesi var?”

“Çok samimiyetsiz.”

“Bu senin adın.”

“Yine de samimi değil. Rusya’da doğup büyüdüğüne göre, tanıdık bir ismin önemini en iyi senin bilmen gerekir.”

Dudakları aralandı. “Ben... ismine küçültme eki ekleyerek sana hitap edemem. Benden tam sekiz yaş büyüksün.”

“Bunu ben de istemiyorum. İsimlerin küçültülmüş şekilleri fazlasıyla garip. Ancak benim istediğim, sana verdiğim gibi bir takma isim.”

“Ama neden?”

“Sadece bir tane istiyorum.”

Duraksadı, boğazını temizlemeden önce bir kez yutkundu. Ardından tekrar yutkundu ve yanakları kırmızının derin bir tonuna dönüştü. Gömleğimin içinde utangaç ve kesinlikle becerilesi görünen bu görüntüsü, hayatım boyunca zihnime kazınam gereken bir imgeydi.

Yeni kararım, ona gömleklerimi daha sık giydirmektir.

“Solnste?” diye fısıldarken renkli gözleri kahverengiden çok yeşile kayıyordu.

“Bu biraz üşenmek gibi oldu. Sana verdiğim takma adın eril hâlini öylece seçemezsin.”

“Pekâlâ, aklıma gelen ilk şey buydu.”

“O zaman daha iyi düşün ve biraz çaba göster.”

“Sanki Solnyshka için çaba sarf etmişsin gibi,” diye neredeyse kendi kendine mırıldandı.

“Gösterdiğimi bilmeni isterim.”

“Ne tür bir çaba bu? O zamanlar aklına gelen ilk şeyi seçtin.”

“Doğru değil ama şu anda tartışma konumuz bu değil.”

“Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bunu daha önce hiç yapmadım, tamam mı?”

Yani sevgilisine takma isim vermemiş miydi? *Bir sıfır, orospu çocuğu.*

“Gün sonuna kadar vaktin var.”

“Vay canına, birine baskı yapmanın yolu,” diye mırıldandı yine kısık sesle.

“O neydi?”

“Hiçbir şey, hiçbir şey.” Tatlı tatlı gülümserken, bu kadına birden fazla sebepten dolayı neden kızmam gerektiğini tamamen unutuverdim. “Nereye gidiyorsun?”

“Pakhan’ın evindeki bir toplantıya.”

Yataktan tökezleyerek kalktı. “Beni daha erken uyandırmalıydın. Bir dakika içinde hazır olurum.”

Bu kez banyoya ulaşmadan önce onu bileğinden yakalayan bendim. Sasha etrafında dönüp kucağıma doğru sendeledi. “Dün gece sana mesajda ne dediğimi unuttun mu? Bir gün izinlisin.”

“Şimdi iyiyim. İzin istemiyorum.”

“Yine de kullanacaksın.”

“Ama...”

“Bu bir emirdir, Sasha.”

“Ben de seninle geliyorum, Kirill.”

“Hayır, gelmiyorsun.”

“Ya aynı arabada sana eşlik ederim ya da ayrı bir araçla takip ederim. Yöntemi sen seç.”

“Bana ültimatolara vermeye nasıl cüret edersin?” Sesim kızgın çıksa da aslında bu küçük pislikle gurur duyuyordum. Esnek olmayan, zayıf bir askerken bu güçlü, iddialı korumaya dönüşmek için uzun bir yol kat etmişti.

“Sadece eylemlerim hakkında sizi bilgilendiriyorum, efendim.” Bana doğru sırtını dikleştirdi ve bu sadece sert meme uçlarının her ikimizin de gömleğine sürtünmesine neden oldu.

Lanet olası küçük oyuncu.

“Gelebilirsin.” Bileğini sıktım. “Ama yemin ederim, eğer kural dışı bir şey yaparsan, seni bağlar ve göz açıp kapayıncaya kadar buraya geri gönderirim.”

Sırıttı. “Emredersiniz, efendim.”

Ardından banyoya koştu.

Yaklaşık iki saat sonra kardeşlik toplantısını bitirmiştik ve benim planımın zamanı gelmişti. Tüm toplantı boyunca Sasha'ya gülümsediği için Rai'yi vurmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kalmıştım.

En kötü kısmı ne miydi? Sadece bana sadık olduğunu iddia eden lanet hain de ona gülümsemişti.

Dünkü fiyaskodan sonra Rai toparlanmıştı. Yüzündeki izleri bile makyajla gizlemiş, bir tür politikacı gibi görünüyordu. Şu dakikada telefonunu bir manyak gibi kontrol ederken kendi düşünceleri arasında kaybolmuş duruyordu. Kocasını ortalıklarda olmadığı için tedirgin olduğunu varsayıyordum.

İyi. Umarım kocası ölür, o da dul kalıp rahibe olmaya karar verir.

Ancak bu seçenek şimdilik gündemde olmadığından önce sert mizaçlı korumasına, ardından da Sasha'ya baktım. “Bizi yalnız bırakın. Rai ile konuşmam gerek.”

Başını telefondan kaldırıp itaatkâr bir şekilde odadan ayrılan korumasına başıyla selam verdi. Sasha ise gerilmiş vücuduyla yanıma yaklaşmıştı. Bir gecede *Rai Takımı*'na geçmesi umurumda bile değildi. Karşımda oturan bu kadın, bir an önce halledilmesi gereken bir tehditti.

Sasha'nın dudakları aralandı. "Patron..."

"*Yalnız bırakın*'ın neresini anlamıyorsun?" Bu sert cümlele ona bakmamama rağmen geri çekildiğini hissedebiliyordum.

Arkamda kaskatı kesilmişti ve tedirginliği dalga dalga yayılıyordu. Gözlerimizi buluşturduğumda bana selam verdi, diğer korumayı takip etmeden önce Rai'ye bakmayı ihmal etmedi.

Bu bakışı, sanki onu uyarmak istiyor gibiydi.

Sasha'nın kafasına net bir sadakat tanımıyla vurulması ve bu konuda Viktor'dan özel ders alması gerekiyordu.

"Kahvaltıdan sonra oturup kahve içecek kadar samimi olduğumuzu fark etmemiştim, Kirill." Rai kahvesini yudumlarken bana ters ters baktı.

"Değiliz. Neyse ki."

"Neyse ki. Peki bu onur verici sohbeti neye borçluyum?"

"Merak ediyorum."

"Neyi?"

"Sergei ve diğerlerine gördüklerini ne zaman anlatacaksın?"

"Ne gördüm ki?"

"Kulüpte gördüklerinden bahsediyorum. Artık hatırlıyorsun, değil mi?"

"Cinsel tercihlerinden mi bahsediyorsun? Sana söyledim, beni zorlamadığın sürece bunu sana karşı kullanmak istemiyorum."

“Öyleyse seni buna zorluyorum.” Orta parmağımla gözlüğümü düzelttim. “Söyle onlara.”

Kaşları net bir şaşkınlıkla çatıldı. “Neden onlara söylememi istiyorsun?”

“Beni yok etmek istemiyor musun? Bir şansın var, onu değerlendir.”

“Hayır,” dedi sertçe.

Bir yandan bu güçlü muhalefeti, Rai’nin muhtemelen bu bilgiyi hiçbir zaman kullanmak istemeyişine ve sadece bir cephane olarak elinde tutmak isteyişinin göstergesi olarak algılıyordum.

Diğer yandan eşcinsel olduğunun ortaya çıkması, Sasha’nın gerçek cinsiyetini korumanın tek yolu olabilirdi. Kadın olduğu ortaya çıkarsa sırf Pakhan’a yalan söyleme cüretini gösterdiği için öldürülebilirdi.

Sasha’nın karakterini bildiğimden, büyük ihtimalle benim bilmediğimi söylerdi ve ben de zarar görmeden bu olaydan sıyrılırdım. Ancak kendisi rahatça açıklayabilene dek ordu-daki cinsiyetini korumak için kendime bir söz vermiştim.

Rai’ye tersçe baktım. “Söyle. Onlara. Dedim.”

“Hayır, Kirill. Senin derdin ne?”

“Eğer söylemezsen kız kardeşini öldürürüm.”

Donup kaldı, yutkundu fakat kısa sürede kendini toparladı. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Reina Ellis. Gerçi artık Reina Carson, değil mi?”

Yudumladığı kahve boğazında düğümlenirken masaya sıçradı. “Nasıl...”

“Sen elinde bana karşı bir koz tutarken gerçekten öğrenmeyeceğimi mi sandın? Onu iyi saklamışsın ama benim de kendi yöntemlerim var.”

“Kirill,” diyerek uyardı.

“Çocukluk aşkıyla yedi yıldır evli, değil mi? Adam bir avukat ve babasının şirketinde çalışıyor. Ayrıca babanızın adını verdikleri küçük, güzel bir oğulları var. Önce çocuktan mı başlamalıyım? Bu seni yeterince teşvik eder mi?”

Ayağa fırlayıp çantasından silahını çıkardı ve alnıma doğrulttu. “Beynini şimdi ve burada dağıtacağım.”

Şah mat.

Rai beni Sasha ile yakaladığından beri nereye giderse gitsin onu takip ettirmeyi kendime görev edinmiştim. Mafya işlerimize bulaştırmak istemediği için çok seyrek görüştüğü bir ikiz kardeşi olduğunu da böylece öğrenmiştim.

Bu sırrı uzun süre kendime saklamıştım ancak bugün kullanacaktım.

“Beni öldürürsen, talihsiz bir gaz kazası evlerini havaya uçurur. Üstelik hafta sonu olduğu için bugün hepsi evde. Bu trajik olayla ilgili yazılacak manşetleri hayal edebiliyor musun?”

Silahı zar zor tutarken elleri titriyordu. “Ne halt istiyorsun?”

“Kardeşliğe benden bahsedersen Reina’nın varlığı hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaparım.”

“Neden kendin açıklamıyorsun?”

“Bu seni hiç ilgilendirmez. Sadece söyleneni yap.” Ayağa kalkıp ceketimi ilikledim. “Ben bombayı patlatmadan önce bir günün var.”

Viktor’un ne kadar hızlı çalıştığına bağlı olarak daha az da olabilirdi.

Onu ve silahı görmezden gelerek odadan çıktım. Bir heykel gibi donuk vaziyette kapıyı izleyen Sasha yanıma geldi. “Orada ne oldu?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Ben senin kıdemli korumanım. Seni ilgilendiren her şey beni ilgilendirir.”

“Açıkça Rai’nin hayranına dönüştüğün için bu özel konu seni ilgilendirmiyor. Ayrıca tarafsız olacağına inanmıyorum.”

“O kadar da kötü biri değil.” Eğilip sadece benim duyacağım şekilde fısıldadı. “Senin sözde eşcinselliğini kendine saklayacağına söz verdi.”

“Bundan şüpheliyim.”

“Ciddiyim, Kirill.” Aniden önüme geçerek beni durmaya zorladı. “Bazen insanları biraz rahat bırakmalısın.”

“Ben hiç rahat bırakılmadım, bu durumda neden başkaları bundan faydalansın?”

Yüz ifadesi yumuşarken omuzları düştü. “Hayatımda çok ama çok şey kaybettim. Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin. Ama benim hiçbir şeyim yok diye başkasının da olmaması gerektiğini hiç düşünmedim.”

“Sen kendinle ilgilen. Ben de kendimle.” Duraksadım. “Bu kulağa seksi geliyor. Bunu yapmak ister misin?”

Gülümsemesini bastırıyordu. “Neyi yapmak ister miyim?”

“Sen seninle ilgileniyorsun ve ben benimle, tercihen birbirimizin önünde ve muhtemelen enerjiyi korumak için aynı anda. Ya da daha iyisi, mesela ben seninle ilgilenebilirim.”

“Benim seninle ilgilenmeme ne dersin?”

“En çılgın rüyalarında bile göremezsin.” Duraksadım. “Beni becermek mi istiyorsun? Bu bir fantezi mi?”

“Hayır.” Boğazını temizledi. “Aslında hayatımda en azından bir şey hakkında düşünmek zorunda kalmamak hoşuma gidiyor.”

“Sadece uzan ve bir prenses ol.” Ters ters baktı.

“Ben prenses değilim.”

“Sen prensesin tanımısın.”

“Hayır, değilim.”

“Anlaşamadığımızı kabul edelim.”

“Sadece diyorum ki...”

Bir parmağımı dudaklarına koyduğum an, yarı halka açık bir yerde olduğumuzu fark ederek elimi yanıma bıraktım.

Siktir. Yakınımızdan biri geçse, bu sahneyle ilgili bir şeyler düşünürdü.

Ona her zaman dokunma ihtiyacımı daha iyi kontrol etmeliydim.

“O güzel kafanı bu konuda yorma ve şu takma isim hakkında düşünmeye başla.”

“Ben zaten bir tane buldum.”

Doğrudum. “Öyle mi?”

“Evet. Luchik.”

“Güneşin başka bir versiyonu. Biraz bile olsa çaba sarf ediyor musun?”

“Gerçekten çabaladım ve bu seferki farklı. Güneş ışını anlamına geliyor. Karanlıktaki tek ışık huzmesi gibi.”

“Ben senin karanlıktaki ışık huzmen miyim? *Gerçekten mi?*”

“Bilmiyorum. Ben senin güneşin miyim?”

Öylesin.

Bunu neredeyse yüksek sesle söyleyecektim.

En kötüsü de buna tamamıyla inanıyor olmamdı.

Lanet olsun. Gerçekten ve geri dönülemez bir şekilde lanetlenmişim.

BÖLÜM ON DOKUZ

Sasha

Bugün Kirill'in doğum günüydü. Biliyordum çünkü Karina beni bir çeşit sürpriz doğum günü partisi planlamak için kandırmıştı. Benim yapmam gereken, Kirill'i makul bir saatte eve geri getirmektir. Böylece Karina'nın bir ay önce sipariş ettiği pastadan en azından bir dilim yiyebilecekti.

Bu teoride kolay gibi görünse de gerçekte daha zordu. Kirill genellikle gecenin büyük bir kısmını kulüpte geçiriyor, sabaha karşı uygunsuz saatlerde dönüyordu.

Onun doğum günüyle ilgili en tuhaf şey, benimkinden bir gün önce olmasıydı. *Sadece bir gün.* Tabii, sekiz yıl araylaydı ama olsun...

Bunu bilmiyordu çünkü ordu kayıtlarındaki doğum günü tarihim sahteydi. Geçen yıl, doğum günüm için izin isteyip istemediğimi sormuştu ve ona doğum günü tarihinin sahte olduğunu söylemiştim. Gerçek doğum günümü sorduğunda ise kutlamadığımı, bu yüzden gerek olmadığını söyleyerek geçiştirmiştim.

Ayrıca gerçekten kutlamıyordum, en azından ailemi kaybettiğimden beri.

Parti, hediyeler, akşam yemeği ve kuzenlerimle oynadığımız oyunlar olmadan kutlama yapma düşüncesi midemi bulandırıyor. Hayatımın o kısmının çoktan sona erdiğini düşünmek daha iyiydi.

Yeni benliğimin bir doğum günü yoktu, sadece görevleri vardı.

Bununla birlikte, tıpkı Karina gibi ben de Kirill'in doğum gününü özel kılmak istiyordum. Kirill her zaman bir plan yapıyor ya da planı uyguluyordu. Kendisine veya ailesine neredeyse hiç zaman ayırmıyordu, zaten buna değer verdiği de söylenemezdi. Önemseydiği tek şey, Karina'nın iyiliğiydi.

Sorun onu eve getirmektir. Viktor işbirliği yapmayı reddetmişti, sadece Kirill'in ondan yapmasını istediği şeyleri yapıyordu. Yuri, Kirill'i herhangi bir şey için ikna etmeye gücü olmadığını söylemişti. Maksim ise *"Doğum gününü kutlamaktan hoşlanmaz, böyle bir şeyin varlığından bile haberi var mı ki?"* demişti.

Annesiyle olan gergin ilişkisi düşünüldüğünde, haberinin olmamasına şaşırırmazdım. Kız kardeşi doğduğu günle ilgili ona her zaman farklı anılar yaşatmak istediğini ama bunu nasıl yapacağını bilmediğini söylemişti. Bu noktada devreye ben giriyordum.

İki ay önce Arnavutlar tarafından kaçırılma olayı yaşandığından beri, ilişkimiz yavaş yavaş gelişmişti.

Başta İrlandalılarla çıkan bir savaş ve Rai'nin hayatındaki pek çok sorun olmak üzere, sayısız olay yaşanmıştı. Ancak sonunda, organizasyon dikkatli bir duraksama dönemine girmişti.

Bu durum adamların sıkılmış yüzlerinde görülebiliyor, huzursuzlukları açıkça hissedilebiliyordu. Üstelik bu sade-

ce bizim adamlarımız için değil, kardeşlikteki her asker için geçerliydi.

Bu adamlar şiddete ve savaşa o kadar alışmışlardı ki huzur onları rahatsız ediyordu. Bir bakıma ben de öyleydim, rahatsız olmamamın tek nedeni Kirill'in beni her gece yormasıydı. Ya beni bağlıyor ya boğazımın etrafına bir deri doluyor ya da bir hayvan gibi becerebilmek için beni en yakın yüzeye doğru eğiyordu.

İhtiyaç duyduğum cinsel heyecanı bana veren de tam olarak onun bu hayvani yanıydı. Ayrıca onun da buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordum çünkü gece aktivitelerimiz her geçen gün daha da yoğunlaşıyordu. Bazen zevkten öleceğimi zannediyordum. Diğer zamanlarda ise ikimiz de bitkin düşene ve tatmin olana dek darbelerine darbeye karşılık veriyor, ona ayak uyduruyordum.

Ancak çoğunlukla, daha *fazlası* için içimde sapkın bir ihtiyaç duyuyordum. Vahşiliği, hâkimiyeti, ısırmaları ve tenimi morartması için yanıp tutuşuyordum. Kendini kısıtlamıyor ya da bana narin bir çiçekmişim gibi davranmıyordu. Aksine, durum çok farklıydı.

Kirill tam anlamıyla ihtiyacım olanı bana sunuyor, karşılığında ne isterse alıyordu.

Ona dokunamadığım için gündüz saatlerinden nefret etmeye başlamıştım. En azından herkes etraftayken bunu yapamıyordum.

Her ne kadar kabul etmekten nefret ediyorsa da Kirill'in iradesi benimkinden daha iyiydi. Kendimi sık sık ona bakarken ve bir gece önce bedenime yaptığı her ne saçmalık varsa onları hatırlarken buluyordum. Kirill ise genellikle bana dikkat etmiyor, profesyonelce hareket ediyordu.

Bunun için minnettardım çünkü liderlik etmem gereken adamların, patronlarıyla seks yaptığımı düşünmeleri en son ihtiyacım olan şeydi.

Yine de bazen, durduk yere seksi mesajlar gönderiyor ve beni azdırıyordu. Bunun en kötü yanı, mesajların genellikle etrafımız başkalarıyla çevriliyken geliyor olmasıydı.

Mesajlar şöyle şeyler oluyordu:

Gergin görünüyorsun. Seni sikimle rahatlatmamı ister misin?

Hâlâ açgözlü küçük amcığının tadını dilimde hissedebiliyorum. Daha fazlası için bu gece geri geleceğim.

Yorgun olmasan iyi olur çünkü menilerim ağzından taşana kadar sana uyku yok.

On dakika içinde odamda ol. Çırılçıplak. Sirtüstü yat, bacaklarını ayır. İçeri girdiğimde amcığımı net olarak göremezsem, cezalandırılırsın.

Bu mesajları aldığımda onun gibi etkilenmeden kalmak çok zordu. Üstelik pislik herif, sanki üzerimdeki etkisini iyi biliyormuş gibi bana sırtıyordu.

Kirill ve benim rutin içinde olmamızdan dolayı rahatlama hissi duymaktan kendimi alamıyordum. Henüz bana tamamen güvendiğini düşünmüyordum ama bunu yapmasını zaten hiçbir zaman beklememiştim. En önemli kısmı da bana asla doyamıyormuş gibi bakmasıydı. Sanki herkesi kovup beni tamamen kendine saklamak için sabırsızlanıyormuş gibiydi.

Bu konuda da tam bir şerefsiz olabiliyordu, kendisine büyük saygı duyan adamlara dostça yaklaşma zahmetine girmiyordu.

Fakat bu garip istikrarla birlikte, işlerin yeniden sarpa sarmasının an meselesi olduğu korkusu da geliyordu.

Üstelik bahsettiğim şey Bratva savaşları ya da kartellerle olan çalkantılı ilişki değildi. Silahlı çatışmalarla ve kaosla başa çıkabilirdim.

Baş a çıkamayacağım şey, ailemin bu iş e dahil olma ihtimali ve Kirill'in, şimdiye kadar içimde itinayla sakladığım her şeyi öğrenmesiydi.

Rusya olayının üzerinden aylar geçmiş, o zamandan beri başka hiçbir şey yaşanmamıştı. Amcam benimle iletişime geçmemişti ve Kirill'in hayatına yönelik net bir saldırı olmamıştı, o uyuşturucu sevkiyatı olayını saymazsak. Ya da... geçen ay bazı İrlandalı askerlerin onu özellikle hedef aldığı zamanı. Veya birkaç hafta önce, kulüpten çıkarken birinin onu öldürmeye kalkıştığı zamanı.

Ama... bunlar normaldi, değil mi? İlk iki olay çete savaşlarıydı, üçüncüsü ise birini gücendirdiği için olmuş olabilir. Üstelik bu nadir bir durum değildi, aksine oldukça sık yaşanıyordu.

En azından ben yaşananlar için böyle düşünmeyi tercih ediyordum. Albert amcamın veya Babushka'nın bu özel görevler için buraya adamlar gönderdiğine inanmıyordum. Eğer bunu yapacak olsalardı, Kirill'in gemisini terk etmem için amcam beni uyarırdı.

Elbette onu dinlemezdim.

Sık sık onların nasıl olduğunu, Mike'ın onu son gördüğüm den bu yana ne kadar büyüdüğünü merak ediyordum. Onu özlediğimde Albert amcamı arıyordum ama hiçbir zaman ulaşamıyordum. Bazen onları ziyaret etmeyi düşünsem de Kirill'in oradayken başına gelenler gözümün önüne geliyor ve bu düşünceyi aklımdan hızla siliyordu. Bunun yanı sıra, beni reddetmişlerdi. Başıma ne geldiğini umursadıklarını sanmıyordum.

Yakın gelecekte bir felaket olabileceğine dair sürekli bu kıyamet hissine kapılmam da pek işe yaramıyordu. Son zamanlarda fazlasıyla gergindim ve dokunmak bir yana, Kirill'e yaklaştırmaya çalışan herkese karşı fazla sert, hatta saldırgan davranmış olabiliyordum.

Belki de bu durumu fazla abartıyordum ya da tamamen sebepsiz yere paranoyak davranıyordum.

Ancak sorun da buydu, böyle olmamın bir sebebi vardı. İçten içe, er ya da geç bir şeyler olacağını biliyordum. Belki de bu yüzden sinirlerim gergindi.

"Rahatlaman gerek," diye derin bir ses kulağıma fısıldadı.

Bu sadece daha fazla gerilmeme neden oldu. Birincisi, tamamen beklenmedikti. İkincisi ise Kirill'in sıcak nefesini kulağımda hissetmek ürpermeme neden oluyor ve bedenlerimiz birbirine karışmışken, tenime fısıldanan boğuk kelimelerin erotik görüntülerini hatırlatıyordu.

Uzun süren bir öğleden sonra toplantısının ardından Pakhan'ın evinden ayrılıyorduk. Hava çoktan kararmış olduğundan şimdi kulübe gidecekti. Benim ise onu eve götürmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Adamlarımızın arabaya doğru gidişini izlerken, "Rahattım," diye mırıldandım kısık bir sesle.

Viktor bana anlamlı bir bakış attı. Artık sürekli Kirill'in yanında olmak için ısrar etmiyordu. Emin değildim ama sanırım kaçırılmamın ardından biraz yumuşamıştı. Hâlâ inatçı, sarsılmaz bir dağ gibiydi ancak artık sırf eğlence olsun diye pislik gibi davranmayı bırakmıştı.

"Beni kandırabilirdin." Kirill'in dudakları hafifçe yukarı kıvrılırken, kalbimin yerinden çıkacakmış gibi olduğuna

yemin edebilirdim. Ne kadar çarpık olursa olsun, Kirill'in çekiciliğine nasıl direnebilirdim? Cevap, direnemiyordum. Üstelik denemediğimden değildi.

Son aylarda bana daha yakın olması da işimi kolaylaştırmıyordu. Birbirimizi tam olarak kullandığımızın açıkça ortada olduğu geçmişin aksine, artık yanımda yatıyor ve bazen beni kucağına çekerek uyuyakalıyordu.

Günün en sevdiğim zamanı kollarında uyuyakalmak, kalp atışlarını dinleyip sıcaklığıyla kuşatılmaktı. Belki de çok düşünüyordum ama aramızda artık daha fazlasının olduğuna inanmak istiyordum.

Ona bir takma isim vermemi bile istemişti ki çok ender kullanıyordum çünkü fazlasıyla utanç vericiydi.

Bu yüzden artık benimle alay ettiğinde ya da sıradan davrandığında, kendimi benden beklenmeyecek duygusal tepkiler verirken buluyordum.

“Gerçekten rahatım,” dedim kendimi savunur gibi.

“Hayatın buna bağlı olsa bile rahatlayamazsın.” Omzuma hafifçe vurdu ve başkasına yapacağı basit, masum bir hareket olmasına rağmen, bedenimde yükselen sıcaklığa engel olamadım.

“Bu doğru değil.”

“Ordunun dışında bile hâlâ bir asker gibi davranıyorsun, Sasha. Belki de daha sonra saunaya gitmeli ve o *kasları* rahatlatmalıyız.”

“Kaslar” kelimesini özellikle vurguladığının farkındaydım. O saunada bana ilk kez dokunduğu ve beni resmen canlı canlı yiyerek bayılana kadar tükettiğini düşünmekten kendimi alamadım.

“Kes şunu,” dedim kısık bir sesle.

“Ne? Biraz gevşemeye ihtiyacın var.”

“Korkarım, senin yöntemlerin yalnızca daha fazla gerginlik katıyor.”

Bir adım daha yanıma yaklaştığında, sedir ağacı kokusunu içime çektim. Kısık ve karanlık bir sesle konuşurken tüm bedenim titriyordu. “Bu yüzden mi dün gece sikimin üzerinde zıplarken daha fazlasını istiyordun?”

“Kirill!”

Geri çekilirken ifadesi tamamen umursamazdı, ne yazık ki aynısı kızarmış yanaklarım için söylenemezdi. “Ne?”

O sırada Rai, iki koruması eşliğinde evden çıktı ve ikimizin arasına girerek elini beline koydu. “Sen bir pisliksin, mesele bu. Sasha’yı rahat bırak.”

Boğazımı temizleyerek ensemini ovuşturdum. Birlikte kaçırıldığımız günden beri Rai, beni Kirill’i bırakıp onun koruması olmam için ikna etmeye çalışıyordu. Ona göre Kirill beni hak etmiyor ve bana nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu.

Aynı zamanda Kirill’in, kız kardeşiyle ne yapacağını planladığını bana anlatan da oydu. Tanrıya şükür, cinsel eğilimi hakkında onu tehdit etmeyeceğine, cinsiyetimi açıklamayacağına söz vermişti ve tüm mesele kapanıp gitmişti. Ya da en azından ben öyle olduğunu umuyordum.

“Adı Aleksander,” dedi Kirill sert bir tonda, tüm neşesi bir anda kaybolmuştu. “Ve senin, bana ait olanla ne yapacağımı söyleme hakkın yok.”

“Sasha da bir insan, ona öyle davransan iyi edersin, yoksa gözlerini oyarım.”

“Denediğini görmek isterim.”

“Şaka yapmıyorum, Kirill.”

“Ben de öyle. Şimdi, beynini dağıtmadan önce benden uzaklaş.”

“Hayır dersem ne olur?”

“Hanımefendi,” diye gülümseyerek Rai’nin önüne geçtim. “Bir şey yok, gerçekten.”

Yumuşak bir ifadeyle bana baktı. Kadın olduğumu öğrendiğinden beri Rai bana karşı kesinlikle farklı bir tutum sergiliyordu. Ancak diğer yandan, erkek odaklı bu organizasyonda her zaman kadınların savunucusuydu.

“Nasıl bir şey yok? Az önce yüzün kıpkırmızıydı. Yoksa seni azarlıyor muydu? Zorluk mu çıkarıyordu?”

Kahretsin. “Hayır, hayır, öyle değil...”

“Öyleyse ne olacak?” diye sözümü kesti Kirill. Duygusuz bir tonla konuşuyordu. “Seni uyarıyorum, Rai. Benim ve Aleksander’ın işine burnunu sokmayı bırak, yoksa pişman olursun.”

“Elinden geleni ardına koyma. Eğer bir daha seni Sasha’yı suistimal ederken yakalarsam, seninle bizzat ben ilgilenirim.” Ardından saçlarını tam bir diva edasıyla savurdu ve topuklu ayakkabılarının sesi arkasında yankılanırken uzaklaştı.

“Onu öldüreceğim,” dedi Kirill rahat bir tavırla.

“Lütfen yapma.”

“Onu savunuyor musun?”

“Hayır, sadece... niyetinin iyi olduğunu söylüyorum.”

“Boş ver onu,” dedi arabaya doğru ilerleyerek. “Kulübe gidiyoruz.”

Ah, kahretsin.

Şimdi onu eve gitmeye nasıl ikna edecektim? Telefonumu kontrol ettiğimde, Karina’dan on cevapsız aramayla on beş

mesaj görünce yüzümü buruşturdum. Üstelik Anna'dan gelen ve kendi dekore ettiği yemek odasının resmini içeren bir mesaj bile vardı.

Tamam, sanırım çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler gerektiriyordu.

Kirill'in olduğu tarafa doğru koşarken, bir çılgılık atarak daire şeklindeki araba yoluna inen merdivenlerden kendimi aşağı bıraktım. Birkaç basamak yuvarlandığım sırada başımı korumak için ellerimi kullandım. Düşüş beklediğimden çok daha sert olmuştu ve kendimi en alt basamakta, yan tarafıma yatmış hâlde bulmuştum.

Maksim bana doğru koştu. "Siktir, Sasha! İyi misin?"

Oturmama yardım ettiği sırada Kirill onu itmeye yeltendi ancak hızla kendini durdurdu. Yuri, Viktor ile bizim adamlar ve Pakhan'ın birkaç adamı olan biteni izliyordu.

Çenesinde bir kas gerilse de ellerini ceplerine soktu. "Ne halt oldu burada?"

"Ben... merdivenlerden düştüm," dedim. Dişlerimi sıkıyordum çünkü vücudumun yan tarafıyla kalçamın arkası çok fena acıyordu.

"Kim itti seni?"

"Hiç kimse."

Kirill, hatta Viktor bile gözlerini kısarak baktılar. Kahretsin. *Kahretsin.*

"Nereye gittiğime bakmıyordum," dedim hemen. Maksim'in yardımıyla güçlükle ayakta durmaya çalışıyordum. "İyiyim."

"Saçmalık," dedi Kirill, birkaç sessiz saniye boyunca beni izledi. "Eve gidiyoruz."

Planımı mahvetmekle tehdit eder gibi, "Buradan kulübe gitmiyor muyduk?" diye sordu Viktor.

Kirill cevap vermek yerine arabaya yöneldi ve bu da eve gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

İşte bu.

Peşinden gitmeye başladığım sırada sendeledim. Son anda kolumdan tutup yakalayan Yuri'nin, ifadesi normale dönmeden önce bir an bana sertçe baktığına yemin edebildim.

Yoksa bunu hayal mi etmiştim?

“Bayan Karina’ya onu eve getireceğin konusunda söz verdiğini biliyorum. Ancak sence de biraz aşırıya kaçmadın mı?” diye sorarken sesi her zamanki bilgece tonundaydı.

Arabaya doğru aksayarak yürürken bile sırtıyordum. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bilmediğin konuda oldukça mutlu görünüyorsun.”

“Kim? Ben mi?” Yani, evet. Belki de biraz fazla sevinmişim çünkü sadece yaralandım diye Kirill kulübe gitmeyi tamamen iptal etmişti.

Bunu yapması çok düşük bir ihtimaldi, gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim. Fakat diğer yandan, kendisi kulübe giderken beni Maksim veya Yuri ile eve göndermek onun sahiplenici doğasına aykırıydı.

O yüzden biraz mutlu olduğum söylenebilirdi.

Ya da aptal gibi sırtıtmaya devam ettiğim düşünülürse, *çok mutluydum*. Ancak arabanın arkasında Kirill’in yanına oturduğumda, iyi ruh hâlim yavaşça kayboldu. Hareket etmeye başladığımız anda aradaki bölmeyi indirerek bizi Yuri ve Viktor’dan ayırdı.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun?” Derin sesi havada şaklayan bir kırbaç gibiydi.

Sırtım dikleşti. “H-Hiç, sadece takıldım.”

“Bu saçmalığa inanmamı mı bekliyorsun? Orduda ilk tanıştığımız zaman olsaydı bunu kabul edebilirdim ama şimdi, neredeyse herkesten daha iyi bir denge var. O yüzden bu aptalca numarayı yapmanın gerçek nedenini söyle bana.”

Pekâlâ, onu kandırmak oldukça zor bir işti.

“Sadece eve gitmek istemiştin.”

“Bunu siktiğimin normal insanları gibi basitçe sorabilirsin.”

“Ve sen de bunu kabul eder miydin?”

“Neden etmeyeyim?”

“Bilmem, her şeye güvenmediğin için olabilir mi?”

“O kahrolası ses tonuna dikkat et. Ayrıca, eğer her neyin peşindeysen bu gösteriyle ona güvenmemi sağlayacağını zannediyorsan öyleyse gerçeklerle yüzleşmeye hazır ol.” Bana doğru uzandığında kıpırdamadan durdum.

Kirill iyi günlerinde bile yoğun biriydi. Kötü günlerinde ise hafife alınmaması gereken bir adamdı.

Onun hâkimiyeti altında merhametsizce ezildiğimi hissediyordum. Yok olabilir veya bir kenara atılabilirdim. Ya da her ikisi birden olabilirdi.

Kirill yan tarafımı tuttuğunda acıyla yüzümü buruşturdum.

Gömleğimi kaldırıp morarmaya başlayan tenimdeki çürüğü inceledi.

“Lanet olası, sen...” Duraksayıp derin bir nefes aldı. “Sebebi her ne olursa olsun, eğer bir daha kendine zarar verirsen, yemin ederim ki Sasha...”

“Vermeyeceğim.”

Neredeyse kafamı kesmek istiyormuş gibi beni yakından, dikkatle izlerken gözleri hafifçe kısıldı. Ardından başını

salladı ve canımı acıtmaktan kaçınarak gömleğimi nazikçe pantolonumun içine yerleştirmeye başladı.

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Ona doğru atıldığımda hâlâ gömleğimi dikkatlice yerleştirmekle uğraşıyordu.

“Ne sikim yaptığını sanıyor...” Dudaklarımı onunkilere bastırdığımda sözleri yarım kaldı.

Onun için hissettiğim duyguların büyüklüğü karşısında kendime hiç güvenemediğimden, hiçbir zaman Kirill’le öpüşmeyi ilk başlatan ben olmamış, asla bunu yapacak cesareti kendimde bulamamıştım.

Orduda başlamış, hiç azalmamıştı. Tam tersine, artık kontrol edemeyeceğim duruma gelene kadar daha güçlü ve tehlikeli bir hâl almıştı.

Fakat ondan ne kadar hoşlandığımı bilmesi artık umurunda değildi. Hayır, hoşlanmak oldukça yavan bir kelimeydi, kalbimde ona karşı duyduğum ezici yoğunluğu tanımlamaya yetmiyordu.

Dudaklarım onunkileri bulduğu anda bunu fark etmiştim. Muhtemelen o pisliği seviyordum.

Kirill yalnızca bir anlığına afalladı, ardından parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp beni tüketirken tutabildiği kadarını yumruğuna doladı. Benim öpücüğüm çekimser, duygusal ve kırılgandı. Onunki ise yıkımın ta kendisiydi.

Ayrıca ne vardı biliyor musunuz? Her şeye rağmen bunu sorun etmeyebilirdim.

Canavar yanı, onun benliğinin bir parçasıydı ve farklı olmasını istemezdim.

Araba durduğunda birbirimizden uzaklaştık. Ya da ben uzaklaştım.

Kirill hâlâ elini yumruk hâlinde saçlarıma dolamış durumdaydı ve dikkatimi tekrar ona vermem için beni zorla-

mak amacıyla bunu kullanıyordu. “Bunun ne için olduğunu açıklamak ister misin?”

“Eve geldik,” diye fısıldadım.

“Sorumun cevabı bu değil.”

Yüzü çok yakındı. Gözlüklerinin ardındaki açık renk gözlerindeki küçük, siyah benekleri sayabileceğim kadar yakındı. Öyle ki, daha önce içmiş olduğu içkiden nefesine sinmiş viskinin kokusunu alabiliyordum.

Dilimdeki tadını da alabiliyordum, çok güçlü ve baştan çıkarıcıydı.

Boğazımı temizledim. “Beni sürekli öpüyorsun ama sana nedenini sorduğumu hiç görmedin.”

“Ben öptüğümde durum farklı. Amacım seni sahiplenmek. Seninki ne?”

Çenemi kaldırdım. “Belki benim amacım da seni sahiplenmektir.”

Dudakları yavaşça, geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. O kadar muhteşemdi ki bir fotoğrafını çekebilmeyi istedim, böylece canım ne zaman istese bakabilirdim.

Viktor cama vurduğunda, Kirill en sonunda beni bırakarak arabadan inmeden önce bana tuhaf bir bakış attı.

Topallamam geçmemişti ama buna rağmen bacağım daha iyiydi. Eve adım attığımız anda devasa bir konfeti bombası patlarken Karina, “Mutlu yıllar, Kirya!” diye bağırdı.

Viktor, Yuri, Maksim ve Kirill durmuşlardı. Yuri’yle Maksim işin içindeydiler, Karina’yla bana hazırlıklarda yardım etmişlerdi. Ancak yine de Kirill’in korumasıydılar, onun en küçük bir hoşnutsuzluk belirtisi göstermesi durumunda hemen taraf değiştirirlerdi.

Evin reisi, şenlik havasındaki masaya ve duvarlarla tavanda, hatta yerdeki süslemelere baktı. Birkaç gün boyunca

tüm evi doyurabilecek kadar yemek hazırlayan Anna, elinden geleni yapmıştı. Tekerlekli bir servis arabasının üzerindeki üstünde Kirill'in adı yazan devasa bir doğum günü pastası, ziyafet masasının hemen yanında duruyordu.

Kirill'in durumu onaylayıp onaylamadığına dair bir tepki vermemesi üzerine Karina, "Özel olarak yaptırdım," diye hızla konuşmaya başladı. "Neredeyse buraya getirirken mahvediyorlardı ama son dakikada kurtarıldı! Anna bir sürü yemek yaptı ve eğer istersen herkesi davet edebiliriz. Tabii Yulia hariç, biliyorsun..."

Topallayarak yanına gidip omzuna sarıldığında sesi yavaşça azalarak sustu. Tül detaylı, sevimli bir pembe elbise giymişti. Aynı renk ojeleri ve topuklu ayakkabılarıyla uyum içindeydi. Sanki kendi doğum günü partisiymiş gibi saçlarını bile yaptırmıştı.

"Karina bunun için çok uğraştı," dedim temkinli bir ses tonuyla. Kirill biraz hoşnutsuz görünüyordu ve kız kardeşinin kalbini kırmasına izin veremezdim.

"Sasha da öyle," dedi Karina. "Bir de Anna. Sana sürpriz yapmak istedik."

Salona bir anlık sessizliğin çökmesinin ardından, Kirill kız kardeşine doğru yürüdü. Karina bir an için irkilmişti ama Kirill kardeşinin başına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Kara."

Yüzünde şapşal bir sırıtışla, "Rica ederim!" dedi Karina.

Teşekkür etmek amacıyla Anna'ya yandan sarıldığında, Anna gururlu bir anne gibi gülümsedi. Kirill masanın başına doğru ilerlerken belli belirsiz omzumu okşadı ve eğilerek, "Demek eve gelme sebebin buydu," diye fısıldadı.

Başımı sallayarak onayladım.

“Dediğim gibi, bunu bana söyleyebilirdin.”

Söyleyebilir miydim?

Hiç aynada kendine bakıyor muydu? Doğum günü gibi önemsiz bir konuda Majestelerini rahatsız etmeye kim cüret edebilirdi ki?

Sandalyesini çekerken hiçbir şey söylemedim. Geri kalanımız da oturduk ve Kirill’in izin vermesinin ardından Maksim diğer adamları da çağırdı.

Kirill neredeyse hiç konuşmuyor, sadece sağında oturan Viktor onunla muhatap olduğunda bir şeyler söylüyordu. Ancak yine de masanın etrafından sohbet ve kahkaha sesleri yükseliyordu.

Karina abisinin solunda oturuyordu. Ben de onun yanında oturmuş, çok heyecanlı olduğu için dün gece uyuyamadığını anlatmasını dinliyordum.

Tüm bu süre boyunca Kirill’e kaçamak bakışlar atıyordum. Bu durumdan memnun muydu, yoksa Karina ve Anna’nın hatırına sadece rol mü yapıyordu, bilmiyordum.

Salondaki kahkahalarla tabak şingirtıları, Yulia ile Konstantin partiye habersiz dahil olduklarında kesiliverdi. Sanki bir cenaze töreni varmış gibi giyinen Yulia, yemek masasındaki korumaları görmesiyle ayağını yere vurdu.

“Bu da ne demek oluyor?”

Karina boğazını temizleyerek ona döndü. “Bu... şey... görüyorsunuz... bugün... şey, Kirill’in... doğum...”

“Aklını başına topla, seni aptal. Cümle kurmayı bilmiyor musun?”

Karina’nın gözlerinde biriken yaşlar, narin yüzünden aşağı süzölmeye başladı. Dudakları sıkıca kapanmış ve tüm o tasasız enerjisi kaybolmuştu.

“Anne, hayır,” diye başını iki yana salladı Konstantin.

“Ne var? Bir aptal gibi *konusuyordu*.”

“Onu bu hâle getiren sensin,” dedi Kirill ve ayağa kalkarak Karina’nın omzunu tuttu. “Bir daha onunla bu şekilde konuşacak olursan seni bu evden defederim.”

“Sen az önce bana ne dedin?”

“Burası tamamen bana ait. Burada yaşayan insanlara saygı göstermezsen kendini anında dışarıda bulursun ve her bir tasarımların çantaları yakıp kül etmeyi kendime iş edinirim.” Bakışlarını kardeşine çevirdi. “Götür onu buradan. Yüzünü görmek istemiyorum.”

Konstantin’in çenesi kasıldı ama öfkeden deliye dönen Yulia’yı sürükleyerek götürmeye başladı. Annesinin Karina’yla konuşma şeklinden onun da fazlasıyla rahatsızlık duyduğu anlaşıyordu.

“Beni kovmaya nasıl cürret edersin? Seni ben doğurdum, küstah pislik parçası...”

Kapı arkalarından kapandığında Kirill gülümseyerek Karina’ya baktı. “O kadının söylediği hiçbir şeye inanma. Sadece bizi doğurdu diye bu onu anne yapmaz, tamam mı?”

Karina gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek iki kez başını salladı, hatta ona sarıldı.

Ardından geri çekilip odanın diğer tarafına koştu ve beyaz kurdelelerle sarılı devasa, siyah bir kutu getirdi. Kirill’in hediyesi, özel dikim bir smokin ve onunla uyumlu ayakkabılarla bir gömlekten oluşuyordu.

Bunun için bir servet harcamış mıydı? Kesinlikle harcamıştı.

Anna da ona hediyesini, kendi ördüğü bir atkıyı verdi. Adamları ise ona, sanki bunu zaten talep edemezmiş gibi,

izin günlerinde kendilerinden isteyebileceği hizmetlerin yazılı olduğu kartlar sundular.

Kirill buna gülümsedi ancak yığının içinde benzer bir kartın benden de geldiğini görünce gülümsemesi kayboldu.

Bir şekilde göze batmamak için ben de diğerleriyle aynı şeyi yapmak zorunda kalmıştım. Sonuç olarak sadece Karina'yla Anna ona kişisel hediyeler vermişti.

Ayrıca üçüncü bir hediye daha vardı. Lüks bir saatti ve Karina onu almadığına dair yemin ediyordu. Ancak bu evde böyle bir saati alabilecek kadar zengin olan tek kişi oydu.

Maksim'in Karina'ya mütevazı demesinin ardından Viktor ona vurmuş ve Yuri de Maksim'i azarlamıştı. Onlar saat hakkında tartışmakla meşgulken, ben de yüzümde kocaman bir gülümsemeyle sessizce yemek odasından sıvışarak banyoya ilerledim.

Kötü şans getirsin istemiyordum ama bence bu doğum günü başarılı geçmişti.

İşimi bitirdikten sonra ellerimi yıkarken, aynada Kirill'in yansımasını görmemle donup kaldım. Bacaklarını çaprazlamış ve kapının pervazına yaslanmıştı. Diğer korumalarla birlikte ona verdiğim kartla oynuyordu.

“Demek katılmam için neredeyse bacağını kıracağın kadar uğraştığın büyük doğum günü partisi için sadece bunu alıyorum, öyle mi?”

Ellerimdeki suyun bir dakika kadar lavaboya damlamasına izin verdikten sonra havluyla kurularken ona döndüm. “O kart birçok anlama gelebilir. Akıllıca kullan.”

“Bir sürü kartım oldu. Ya bu özel doğum günü hediyesini kaybedersem ne olacak?”

Sırıttım. “Pislik gibi davranmayı bırak. Aslında sana başka bir hediye aldım fakat herkesin önünde gösteremezdim.”

Tek kaşını kaldırarak, “Başka bir hediye mi? Nerede?” diye sordu.

Alt dudağımı ısırdım, ardından pantolonumun kemerini çözdüm. Giysilerin hışırtısı sessizlikte o kadar yüksek çıkıyordu ki neredeyse korkup vazgeçecektim.

Bir seferde *boxer*’ımı indirdim. Böylece kadınlığımın üzerindeki kırmızılıkla çevrelenmiş siyah mürekkebi görebilecekti.

Doğrulup bana doğru yürürken Kirill’in yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşmüştü. Kalçamdan tutarak parmaklarını Rusça kelimenin üzerinde nazıkçe gezdirdi.

Luchik’in.

“Siktir,” dedi hayranlık dolu bir sesle. “Bunu ne zaman yaptırdın?”

“Bu sabah.”

“Karina’yla birlikte olman gereken zamanda mı?”

Başımı sallayarak onayladım.

Gözlerini kısarak kalçamı sıkıca kavradığında parmakları tenime gömüldü. “Adamın biri tenine dövme mi yaptı, Sasha? Bir erkeğin kahrolası benimkine bakmasına izin mi verdin?”

“Hayır, seni mağara adamı. Bir kadındı.”

“İsim? Kimlik bilgileri? Konum?”

“Ona sorun çıkarman için mi? Hayatta olmaz. Her neyse. Ne düşündüğünü bana söylemeyecek misin? Sen... beğendin mi?”

“Bayıldım. Adımı üzerine çok daha önce kazımalıydım ama bu bir bıçakla ve özensizce yapılmış olurdu.”

Gözlerimi devirdim. “Ne kadar da romantiksin.”

“Biliyorum.”

“Bu bir ironiydi.”

“Biliyorum.” Parmaklarıyla üzerinde gidip gelirken bakışları hâlâ dövmede takılı kalmıştı.

Tam bir korkaktım. Kızın dövme yapmasına izin verebilmek için üç güçlü ağrı kesici almak zorunda kalmıştım. Bir daha asla dövme yaptırmayacaktım. Kirill ve diğerlerinin vücutlarına nasıl haritalar çizdirdiklerini anlayamıyordum.

“Şimdi, seni deli gibi becerirken bunu yakından ve bizzat görmek istiyorum.” Kolumu kavradı. “Gidelim.”

“Hayır.” Elimi kurtarmaya çalışsam da başaramadım. “Yapamayız.”

“Neden?”

“Senin için bir parti var, hatırladın mı?”

“Öyleyse parti bitti.”

“Hayır, Kirill. Herkes çok üzülür.”

“Beni ilgilendirmiyor.”

“Tamam, bekle. Bekle! En azından iki saat daha kalırsan, sana gerçek doğum günü tarihim söyleyeceğim.”

Kaşını kaldırdı. “Bir saat.”

“Bir buçuk saat.”

“Anlaştık.” Duraksadı. “Doğum günün ne zaman?”

“Yarın.”

“Gerçekten mi?”

Başımı sallayarak onayladım.

Ceketinin içine uzandı, ardından elimi tutup bileğime paslanmaz çelikten bir bileklik taktı.

“Nasıl...” Devam edemedim.

“Bunu geçen yıldan beri saklıyordum. Sadece gerçek doğum gününü söylediğinde sana verecektim.”

“Onu... tüm bu zaman boyunca yanında mı taşıyordun?”

“Olabilir.”

Ah, vay canına. Sanırım biz konuşurken kalbim ayaklarının dibinde eriyip gidiyordu.

“Üzerinde keskin nişancı tüfeği var,” dedim işlenmiş resme dokunarak. Ardından Rusça yazıyı görünce şaşkınlıktan nefesim kesildi. “Ve Sasha yazıyor!”

“Ayrıca uniseks.”

Ona sarıldım. “Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!”

“Doğum günün kutlu olsun, Solnyshka,” dedi kolunu belime dolayarak.

Gözlerim doldu. Bir daha asla doğum günümü kutlamayacağımı düşünmüştüm ama Kirill bu konuda tamamen yanıldığımı kanıtlamıştı.

Sonraki tüm doğum günlerimi onun yanında kutlamak istiyordum.

BÖLÜM YİRMİ

Kirill

Dünyayı ele geçirme planımda bir aksama vardı.

Küçük ya da ihmal edilebilir bir durum değildi, üstelik kesinlikle göz ardı edilemezdi. Ayrıca buradaki asıl sorun, bu sıkıntının üstesinden gelmek için kullanacağım yöntemdi.

Uyuşturucu sevkiyatından hemen önce uğradığım saldırının üzerinden altı ay geçmiş, o zamandan beri de Juan bana asla tam olarak güvenmemişti. Hatta irtibat için Bratva'dan başka birini talep etmiş, Pakhan da bu iş için Igor'u görevlendirmişti.

Kartellerle kurduğum ve beni zirveye taşıyacak olan bağlantımın, Sergei'nin en eski, en bilge arkadaşı olduğu için Igor'la paylaşılması gerekiyordu.

Igor'un Bratva'yla olan geçmişi en iyi ihtimalle ender rastlanan bir durumdu. Evet, yaşlıydı ama onu aynı şekilde seven ve takdir eden iki farklı Pakhan'a hizmet etmişti.

Üstelik her ikisinin de kişisel zamanlarını birlikte geçirmekten hoşlandıkları kişi de oydu. Bu durumdan kendisiyle ekibine daha fazla güç kazanmak için yararlandığına emindim.

Kardeşinin ölümünden sonra Sergei'nin Pakhan olmasının başlıca nedenlerinden birinin o olduğu sır değildi. Eğer istemiş olsaydı kendisini bu konuma getirebilirdi, babamla diğerleri ona bu konuda onay verirdi. Ancak Igor uzun vadeli bir oyun oynuyordu.

Bu pozisyona başka bir Sokolov'u aday gösterdiğinde organizasyonun çıkarlarını düşünmüştü, bunun sonucunda da başka güçlü bir aracı, Sergei'yi güvence altına almıştı.

Pakhan gitgide yaşılanıyordu, artık gençliğindeki kadar zeki değildi. Peki karar vermeden önce kime danışıyordu dersiniz? Igor'a.

Bu her geçen gün büyüyen yumuşak bir güçtü*.

Buna rağmen Igor'un, Pakhan olmayı gerçekten istemediğine neredeyse emindim. Nikolay'ın ölümünden sonra pozisyonla ilgilenmediğini ve bunun yerine destek vermeyi tercih ettiğini açıklamıştı.

Şimdi aynı Igor, işime fazlasıyla karışıyordu. Aslında, New York'tan döndüğümünden beri işime karışıyordu.

Bunun nedeni iki gün önce kendi evinde düzenlediği toplantıdan sonra belli olmuştu. Sadece o ve ben vardık, içeriye hiçbir koruma alınmamıştı. Daha sonrasında Pakhan'ın kendisi de katılmıştı.

Üçümüz orada saatlerce oturmuştuk. Onlar kendi şartlarını ortaya koyarken ben de kendi şartlarımı öne sürmüştüm.

Bu sadece sözlü bir anlaşma değildi. Sözleşmeyi kanla imzalamak zorunda kalmıştık. Böylece eğer içimizden biri geri adım atarsa, tüm organizasyonun önünde sözünde durmayan bir korkak olarak ifşa edilecekti.

* "Soft Power" ifadesi akademik yazılarda, medya içeriklerinde ve uluslararası ilişkilerle ilgili konuşmalarda yaygın olarak kullanılan bir terimdir. Yaptırım kullanmadan, ilham verme yöntemiyle etkileme yeteneğidir. -e.n.

Açıkçası bu kariyer intiharı olurdu. Sergei ile Igor yaşlı olabilirlerdi ama onlarca yıl geçirdikleri Bratva'nın değerlerini kutsal kabul ediyorlardı.

Ben mi? Zirvede olmak istiyordum. Her ne pahasına olursa olsun.

Bunun anlamı ruhumu şeytana satmak olsa bile istiyordum. Eğer zirvede olursam, o şeytana önümde diz çöktürebilirdim. Her ne halt istersem yapabilirdim ve kimse bana yakın olanlara zarar vermeye cüret edemezdi.

Kulüpteki masamın arkasında oturmuş, son bir saat içindeki onuncu kağıt evini inşa ediyordum.

Dizlerinin üzerindeki laptopla karşımdaki koltukta oturan Viktor, büyük ihtimalle güvenlik kamerası görüntüleri izliyordu. Korumalara küçük kesitler izletmeyi ve onlara ne kadar dikkatsiz olduklarını hatırlatmayı seviyordu.

Korumaların, Sasha'yı ona tercih ettikleri sır değildi. Sasha merhametliydi, ihtiyaçlarına onlardan daha duyarlıydı. Kendilerini iyi hissetmediklerinde onların işini yapmak için sık sık fazladan çaba harcıyordu.

Birkaç ay önceki doğum günü partisinden beri, evdeki ortam daha huzurlu bir hâl almıştı. Bunun nedeni, tamamen Sasha'nın çabalaması ve diğerlerini de kibar bir şekilde ayısını yapmaya teşvik etmesiydi.

Karina'yı tam on beş dakikalığına yakındaki parka bile götürmüştü. Sersemletici bir panik atak geçirdiğinde onu geri getirmişti. Ancak buna rağmen, kız kardeşim kısa süre içinde gülümsemiş ve bana parktaki havayı, arıları, hatta orada gördüğü çocukları anlatmıştı.

Sasha'nın, Konstantin'e yakın olmasından hâlâ haz etmiyordum. Kardeşim onu bana karşı kullanabilecek bir şe-

refsizdi. Ancak inatçı küçük pislik, olayın böyle olduğunu düşünüyor gibi görünmüyor ve saçma sapan şeyler söylüyordu.

“Bence o son derece yanlış anlaşıyor.”

“Yulia tarafından yozlaştırılmış olabileceğini hiç düşündün mü? Ya da buradan gittiğinde sadece Karina’yı değil, Konstantin’i de terk etmiş olduğunu?”

“Ona bir şans daha vermeyi ya da en azından söyleceklerini dinlemeyi düşünemez misin?”

“Bu aşamada onu her gördüğünde tehdit edip düşmanca davranmak yarardan çok zarara neden oluyor. Onu gördüğün anda boğazına sarılmamayı deneyebilir misin?”

Son söylediğine, Konstantin’i görünmezmiş gibi düşünüp bir daha asla onunla konuşmaması şartıyla “Evet” dedim. Bunun üzerine bana sert bir şekilde bakarak, “Hayır” dedi.

Bunu yaptığı her seferinde, sık sık boğazından tutup onu en yakın karanlık köşeye sürüklenme arzusu duyuyordum. Cüretkâr tavrı gerçekten çok tahrik edici olabiliyordu.

Her hâliyle öyleydi. Nedenini bilmiyordum ama gitgide daha da güzel olmaya başlamıştı. Artık onu kimsenin göremeyeceği bir yere kilitlemek gibi karanlık düşüncelere kapıldığım bir boyuta varmıştı.

Burada olmadığında diken üstünde olduğum bir boyuta.

Tıpkı şu anda olduğum gibi.

O ve diğerleri alt katta devriye geziyorlardı ama buna ilgi gösterecek durumda değildim. Pakhan, bu gece nedenini kimsenin bilmediği bir parti veriyordu.

Ailelerimiz de dahil olmak üzere herkesin partiye katılması bekleniyordu, eğer biri bile gelmezse bunun sonuçları olacaktı.

Dolayısıyla gerçekten de Yulia'nın varlığına katlanmak zorundaydım. Yine de her şey yerli yerine oturduktan sonra yüzündeki ifadeyi görmek, buna değebilirdi.

“Patron?” Bakışlarını bana diken Viktor'un sesi sessizliği bozdu.

“Hımm?”

“İki gece önce Igor ve Pakhan'la o odada neler olduğunu bize hâlâ anlatmayacak mısın?”

“Hayır.”

“Ne zamandan beri benden bir şeyler saklıyorsun?”

“Son baktığımda karım değildin.”

“Bu saçmalık. Karına her şeyi anlatmak zorunda değilsin ama bana anlatmak zorundasın.”

Gülümsedim fakat hiçbir şey söylemedim.

“Patron?”

“Şimdi ne var?”

“Lipovksy'nin erkeklerden hoşlandığını söylediğin zamanı hatırlıyor musun?”

Elimdeki kart havada asılı kalırken başımı kaldırıp Viktor'a baktım. “Hatırlıyorum, ne var bunda?”

“Bence hoşlandığı adam sensin.”

Dudaklarımın alaycı bir sırıtışla kıvrılmasını engellemek ve bunun yerine doğal bir ses tonuyla konuşmak için insanüstü bir çaba sarf etmem gerekti. “Ah, peki bu sonuca nasıl ulaştın?”

“Sürekli seni izliyor.”

“Sen de sürekli beni izliyorsun. Bu senin de benden hoşlandığın anlamına mı geliyor, Viktor?”

Ağırbaşlı ifadesi değişmedi. “Bu farklı. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bakıyor ve bunu, dikkatini ona vermediğin zamanlarda yapıyor.”

İlginç.

“Eminim önemli bir şey değildir.” İki kartı birleştirdim.

“Belki de önemlidir ve dikkatli olman gerekiyordur.”

“Benim? Lipovsky’ye karşı dikkatli olmam mı gerekiyor?”

“Evet, ne de olsa gece bekçisi. Belki de şimdilik bu görevi ben devralmalıyım.”

“Saçmalık,” diyerek elimle onu savuşturdum.

Tam o anda kapı açıldı, iki yanında Yuri ve Maksim’le birlikte Sasha içeri girdi.

Bu ikisini önümüzdeki iki yıl için tatile göndermek mümkün müydü?

Hatta bunu on yıl da yapabilirdik.

“Bu geceki partiye hazırlanman için eve dönmeliyiz,” diye konuştu sakın, “erkeksi” sesiyle.

Saçları yine uzamıştı ve kulaklarının altına kadar iniyordu. Sanki kendini yeniden bir kadın gibi hissetmek için bunu bilerek yapıyordu. Ancak sonra çok kadınsı görünmeye başlayınca kesiyordu.

“Lipovsky dışında herkes dışarı.”

Yuri’yle Maksim, başlarını sallayarak dışarı çıktılar. Viktor ise gözlerini kısarak baktıktan sonra aynı şeyi yaptı.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Sasha derin bir nefes verdi. “Bunu yapmayı gerçekten bırakman gerek, yoksa bir şeyler olduğundan şüphelenecekler.”

“Ne düşündükleri sikimde bile değil.” Önümdeki masaya hafifçe vurdum. “Buraya gel.”

İçini çekti ve dönüp kapıyı kilitledikten sonra bana doğru yürümeye başladı. Rai bizi yakaladığından beri riske girmiyordu.

Dokunma mesafesine geldiği anda bileğinden kavrayıp, sırtı masama dayanacak şekilde çekerek bacaklarımın arasına hapsettim.

Elleri kendiliğinden omuzlarıma düşerken derin derin soluyordu. Her utandığında ya da azdığında, boynunun hafif bir kırmızı tonuna bürünmesini seviyordum. Şu an ikincisi yüzünden kızardığına son derece emindim.

Pantolonunu yavaşça çıkarmaya başladığımda daha sıkı sarıldı. Onu kışkırtıyor ama ağırdan alıyordum ve Sasha bunu sevdiği kadar nefret de ediyordu.

Elimi bacağına iç kısmından yukarı kaydırıp tam göbeğinin üzerinde durdum. “Ayrıca Viktor zaten senden şüpheleniyor,” diye fısıldadım.

Yüzü asıldı ve birden kasıldı. “N-ne?”

“Bana bir tuhaf baktığını söyledi. Eşcinsel olduğunu bildiği için benden hoşlandığını düşünüyor.”

“Bekle. Benim eşcinsel olduğum fikrine nasıl kapıldı?”

“Geçen yıl, bana Karina için bir tehdit olabileceğini söylediğinde ona bunu söylemiştim.”

“Ona eşcinsel olduğumu mu söyledin?”

“Ona erkeklerden hoşlandığını söyledim ve bu doğru. Kalanını kendi kendine çözdü.”

Pantolonuyla *boxer* şortunu çıkarır çıkarmaz onu masanın üzerine oturması için kaldırdım. Ardından bacaklarını omuzlarıma aldım.

“Kirill! Böyle bir durumla karşı karşıyayken nasıl seksi düşünebiliyorsun?”

“Önemli bir şey değil.”

“Ama...”

“O Viktor. Yani önemli bir şey değil diyorsam, değildir.” Kurtulmak için kıpırdanmaya başladığında bacağının iç tarafına bir tokat attım. “Şimdi, kıpırdamadan dur ki yemeğimi yiyebileyim.”

Tüm bedeni gerilmişti ama parmaklarımı kadınlığının kıvrımlarıyla klitorisinde gezdirdiğimde çok geçmeden rahatladı. “Çok ıslak ve benim için hazır, Solnyshka. Amcığın beni eve nasıl davet edeceğini iyi biliyor.”

Ardından içine daldım. Onu sevdiği şekilde, hızlı ve sert biçimde dilimle beceriyordum.

İnlemeleri yankılanmaya başladığında, bir elini ağzına kapatırken diğeriyle kendini masanın üzerinde sabit tutuyordu. Ara sıra durup başımı kaldırarak ona bakıyordum. Yıkılmış iskambil evinin ortasında başını geriye atmış, bacakları titreyen ve dudakları aralanmış hâldeki büyüleyici manzarasını izliyordum.

Bu görüntünün sembolizmi gözümünden kaçmamıştı. Sasha planlarımı altüst ediyordu ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Biraz bile yoktu.

Yakınından dahi geçmiyordu.

Fakat belki de en sonunda bu durumu kabulleniyordum.

Parmaklarım onu olduğu yerde tutmak için kalçalarına gömüldüğünde, *Luchik*’in tam üzerindeki kıvrımını ısır-dım ve dövmeden beri orada bıraktığım morluklarla ısırik izlerine bir yenisini daha ekledim.

Doğum günümü hiç sevmiyordum. Bana her zaman Yulia’nın beni nasıl öldürmeye çalıştığını, sanki doğumunun yasını tutuyormuş gibi özellikle o gün giydiği siyah elbiseleri hatırlatıyordu.

Ancak bu lanet kadın, doğum günümü benimle birlikte kutlamadan önce böyleydi.

Amcığı dilimin üzerinde kasılırken parmakları saçlarımı kavradı ve ardından yüzümün her yerine boşaldı.

Siktir.

Şimdiye kadar tadına baktığım en güzel şeydi.

Geri çekilip dövmesini tekrar ısırduğımda nefesi kesildi ama yüzü inkâr edilemez bir şehvet şaheseri idi.

Kendi şaheserim.

İki elinin üzerine yaslanmıştı, gömleği buruşmuştu ve bacakları hâlâ orgazmın etkisiyle titriyordu. Yine de bacaklarını omuzlarımdan indirip, ayağa kalkarak pantolonumun kemerini çözdüğümde her hareketimi izliyordu.

Çoktan sertleşmiş aletimi iki kez sıvazlarken dudakları aralandı, yeşil gözlerinde şehvet ve arzu parlıyordu.

Bunu ilk kez yapmıyordu. Sasha kendime dokunmamı seviyordu. Sadece o bakışa neden olmak için bunu düzenli olarak yapmaya başlamış olabilirdim.

“Çok uslu bir kız gibi sikimi alacaksın, değil mi?”

Başını sallayarak onaylarken göğsü çılgın bir ritimle inip kalkıyordu. Bacaklarını biraz daha ayırdım, parmaklarım uyluklarının hassas tenine gömüldü ve ardından bir seferde içine girdim.

“Ah, siktir,” diye inledi Sasha.

“Beni tekrar eve davet ediyorsun, Solnyshka. İşte bu. Sikimi çok iyi yutuyorsun.”

Kemere çok fazla baskı uygulamıyor olmama rağmen, yüzü kızarmıştı.

“Daha fazla,” diye hafifçe inledi. “Daha fazla, Kirill.”

“Kirill’i değil, diğer adımı söyle.”

Alt dudağını ısırarak, “Beni daha sert becer, Luchik,” diye en erotik sesiyle fısıldadı.

Bana böyle seslendiğinde kendimi tutmama imkân yoktu.

Kemeri bir kenara fırlatıp, hâlâ içindeyken onu kollarımın arasına alarak duvara çarptım.

Onu sanki onsuz ölecekmişim gibi beceriyordum. İnmeleri ve zevk çığlıklarıyla aynı tempoda daha sert, daha hızlı beceriyordum. Ardından bir avucumu ağzıyla burnuna kapattım. “Şşt, çok gürültülüsün.”

Nefesini kesercesine onu boğarken bile tutuşuma karşı inliyordu. Mesele şu ki, nefes oyunundan hoşlanan tek kişi ben değildim. Oksijenini ne kadar çok kesersem, kadınlığı aletimin etrafını daha sert kavırıyordu.

Ancak en sevdiğim kısmı ne miydi?

Onu gerçekten öldürmeyeceğime güvenerek bakışlarının bana odaklanma şekliydi.

Kadınlığı kasılarak orgazmım için beni sağarken, gözleri odağını kaybetmeye başladı. Avucumu ağzından çekip, iki elimle yüzünü kavrayarak gözlerinin benimkilere bakması için zorladım. Kahverengiden daha çok yeşildi ve gözyaşlarıyla parlıyorlardı.

Bunlar onun, “Bana daha fazlasını ver,” diyen zevk gözyaşlarıydı. O yaşları sonsuza dek yüzünde görmek istiyordum.

İçine daha sert girip çıkmaya başladım. “Benim olduğun söyle, Sasha.”

“Ben... seninim.”

“Ne olursa olsun mu?”

Titriyordu, hayatı pahasına bana tutunurken topukları kırıma saplanıyordu. “Ne olursa olsun.”

“Sonrasında fikrini değiştiremezsin. Bu sözleri geri alamaz ve hangi lanet koşulda olursa olsun, beni kesinlikle terk edemezsin. Anlıyor musun?”

Birkaç kez başını salladı. “Terk etmeyeceğim... Ah tanrım!”

Baş ı omzuma düştü ve orgazmımı tetikleyen erotik bir iniltiyle boşaldığı sırada dişlerini omuzlarıma geçirdi.

Tüm menimi içine boşaltıncaya kadar onu becermeye devam ettim. O kadar uzun sürdü ki tamamen tükenmiştim.

Birbirimizin boynuna doğru sert nefesler alırken birkaç dakikalığına bu şekilde kaldık.

Sasha geri çekildiğinde, iri gözleri bana... korkuyla bakıyordu.

Bu da ne sikimdi?

“Seni seviyorum,” diye fısıldarken sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duyamayacaktım.

Fakat duymuştum.

Sanki göğsüm kanatlanmış da şu an düşmüş meleklerin arasında uçuyormuş gibi hissediyordum.

“Bunu da geri alamazsın,” dedim olması gerekenden daha otoriter bir sesle.

Hafifçe gülümsedi. “Almayacağım.”

“Ciddiyim, Sasha. Bana karşı hislerinin değişmesi söz konusu dahi olmaz. Biraz bile. Hatta hiç. Herhangi bir sebeple değişeceklerini düşünüyorsan, hemen şimdi sözlerini geri al.”

“Hayır, geri almayacağım.” Saçlarımı, yanaklarımı ve dudaklarımı okşadı. “Ne olursa olsun.”

Dudaklarım onunkileri bulduğunda, onu çılgınca öperken inliyordu.

Hislerinin değişmesi söz konusu bile değildi.

Ne olursa olsun.

Özellikle de bize doğru yaklaşan fırtınadan sonra.

.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Sasha

Bratva'nın ana malikânesindeki parti tüm hızıyla devam ediyordu.

Herkes buradaydı ve herkes derken, diğer organizasyonlardaki müttefiklerimiz de dahil olmak üzere herkesi kastediyordum. Yakuza, Triadlar ve İtalyanlar.

Juan, Igor önerdikten sonra oğlunu bile göndermişti. Yaşlı adama, Kirill'e güvendiğinden daha fazla güvendiğini düşünmüyordum ama Igor oyuna dahil olduğundan beri daha rahatlamış görünüyordu. Belki de bunun sebebi aynı yaşlarda ve oldukça ketum olmalarıydı.

Farklı grupların yanı sıra, liderlerin aileleri de bu gece onlara eşlik ediyordu ancak çocuklara izin verilmemişti.

Çocuklarını getireceklerinden değildi. Mesela Adrian'ın böyle bir etkinliğe oğlunu getireceğini hayal bile edemiyordum.

Bu toplantıların riskleri devasa boyutlardaydı. Eğer saldırıya uğrarsak herkesin, özellikle de Kirill'in güvence altına almak için büyük çaba sarf ettiği değerli müttefiklerimizi kaybedeceğimiz kesindi.

Bunun korumalar için tam anlamıyla bir güvenlik kâbusu olduğunu söylemeye gerek yoktu. Çok fazla korumayla iş birliği yapmak zorunda kalmıştık ve patronlarını korumak söz konusu olduğunda, bazıları aşırı fanatikti. Neredeyse Viktor, Vladislav ve Adrian'ın kıdemli koruması olan Kolya kadar fevri insanlardı.

Pekâlâ, bir de ben vardım.

Kirill'in güvenliği, benim için tartışmaya kapalı bir kavramdı. Geçen gün, yoluna çıkmaya cüret eden bir kızı boğuyordum ve onu öldürmeden önce bırakmam için geri çekilmemi emretmek zorunda kalmıştı.

Aniden ortaya çıkan koruyucu ataklarıma bazen gülümseyerek tepki veriyordu. Bazen de sadece içini çekiyor ve sanki bir aslanı evcilleştirmekte daha başarılı olacağını düşünüyormuş gibi başını iki yana sallıyordu.

Bu üzerinde çalıştığım bir sorundu. Bu şekilde davranmamam gerektiğinin tamamen farkındaydım. Ancak o tepede kanlar içindeki hâli, sonrasında tüm bedeni bandajlarla kaplıyken bir hastane yatağında cansız gözlerle yattığı görüntüler yüzünden hâlâ dehşete kapılıyordum.

Böyle bir şeyin tekrar olmasına asla izin vermeyecektim.
Asla.

Bu konuda biraz fazla çılgınca davranıyorsam ne olmuştu ki? Viktor her zaman böyle davranıyordu ve yine de anormal olarak görülüyordu... En azından pek fazla değildi.

Her hâlükârda, bence son derece makul davranıyordum ve hiç kimse, Kirill bile beni aksine ikna edemezdi.

Biraz önce, ofisinde beni deli gibi becerdikten ve ben bir aptal gibi onu sevdiğimi ağzımdan kaçırdıktan sonra bana bu partiye gelmememi söylemişti.

Karina'ya eşlik etmek, geceyi izinli geçirmekle ilgili bir şeyler söylemişti. Şaka yaptığını sanmışım ama fazlasıyla ciddiye.

“Bu gece sana eşlik etmeme ihtimalim, Konstantin’le vakit geçirmeme izin verme ihtimalinle aynı seviyede,” diye cevap vermişim.

Beraber gitme kararımdan memnun görünmüyordu.

Bu şekilde düşünmesi biraz canımı yakmıştı. Belki ona olan hislerimi kötü karşılamıştı. Belki de onları dile getirerek korkunç bir hata yapmışım. Seks sırasında veya sonrasında duyguları ifade etmemek gerektiğine dair bir kural yok muydu?

Tam da o anda kendimi tamamen savunmasız hissetmiş, bu yüzden o yoğun duyguları ya da hissettiklerimi ona söyleme ihtiyacımı kontrol edememişim. Şimdiyse... Şey, şimdi de yanlış bir şey yaptığıma dair bu korkunç hisle boğuşuyordum.

Kirill duygusal bir adam değildi ve böyle bir çıkış geri tepebilirdi. Bunun farkında olmama rağmen, aptalca bir şekilde aramızdaki her neyse onunla ilgili duyguları dile getirmişim.

Ondan daha fazlasını istemem yanlış mıydı? Üstelik vücudundan ya da yoğun hâkimiyetinden bahsetmiyordum. Koruyuculuğunu ve ilgisini de kastetmiyordum. Daha derin bir şeye... ihtiyaç duyuyordum.

Sabah uyandığımda, hayatımın geri kalanında yanımda olacağını bilmek istiyordum. Bunun er ya da geç sona erecek bir dönem olduğunu düşünmek istemiyordum.

Şu anda tam bir duygusal aptal gibi davranıyordum ve Kirill hiçbir şekilde bu düşüncelerimi öğrenmemeliydi. Aksi takdirde benden uzaklaşabilirdi.

Bu kadar mı çaresizsin, Sasha?

Bu düşünceyle yüzümü buruşturduğum sırada Damien elleri ceplerinde yanımdaki duvara yaslanınca doğruldum. Takım elbise giymiş olması gerekiyordu ama az önce kravatını çıkarıp attığını ve ceketini yere fırlattığını görmüştüm. O yüzden şu an üzerinde sadece ilk iki düğmesi açılmış buruşuk gömleğiyle şaşırtıcı şekilde ütülü duran pantolonu vardı. Saçları her zamanki gibi bir felaket olmasa da kesinlikle parmaklarını birkaç kez arasından geçirmişti.

Ondan daha şık giyinmiştim ama buradaki herkesten çok daha kötü giyinmiş olmasına rağmen yine de harika görünüyordu. Kirill ve onun gibi üstün genlere sahip insanlar, ne giyerlerse giysinler süper modeller kadar iyi görünmeyi başarıyorlardı.

“Senin diğerleriyle kaynaşıyor olman gerekmiyor mu?” diye sordum. “Burası korumaların alanı.”

“Kaynaşmayı sikeyim,” dedi kalabalığa ters ters bakarak. “Şu ihtiyar Yakuza, bir içki için beni sıkıştırmaya çalışıyor, üstelik en kötüsü de votka bile içmiyor.”

Gülümsedim. Bir Yakuza prensesiyle evlenmesi ayarlandığından beri Damien, özellikle de bu işin olmasına yardım eden Rai ve Kirill’e karşı hiç olmadığı kadar huysuzdu.

Onların düşüncelerine göre bu çok basitti. Japonlarla güçlü bir ittifaka ihtiyaçları vardı ve bunu başarmak için bir evlilik yapılması gerekiyordu.

Bu durum mafya dünyasında o kadar yaygındı ki artık normal kabul ediliyordu. Yine de bu düşünceyi biraz rahatsız edici buluyordum. Bunun başlıca sebebi, konu üzerinde kadınların söz hakkı olmamasıydı. Sadece erkekler arasında hisse senedi gibi alınıp satılıyorlardı.

“Ne sikime gülüyorsun, güzel çocuk?” dedi gözlerini kı-sarak. “Bu durumu eğlenceli falan mı buluyorsun?”

Duruşumu dikleştirirken yüz ifadem yeniden ciddileşti. “Hayır, efendim.”

“Belli ki buluyorsun. Sessiz olanların en korkutucu ol-duğunu boşuna söylemiyorlar. Sen sikik bir sadistsin, değil mi?”

Tam tersini dene.

Az önceki erotik görüntüler aklıma doluştuğunda yanak-larım ısınmaya başladı. Görüntüleri zihnimden yok etmem birkaç dakikamı aldı.

Boğazımı temizledim. “Bu evliliğe karşıysan neden geri çekilmiyorsun? Ne de olsa bunu yapmak için gücün var.”

Tamam, zavallı Japon kızını Damien’dan kurtarmaya ça-lışıyor olabilirdim.

Dudakları bir sırtışla kıvrıldı. “Karşı olduğumu da kim söyledi?”

“Yani sen... evlenmek istiyor musun?”

“Başta öyle düşünüyordum ama şimdi istediğime emi-nim.”

Vay canına. Kız adına daha fazla üzülüyordum. Damien gibi dengesiz birinin ilgisine maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

Kirill’le dövüşmek için akla gelen her şeyi yapıyordu ve öyle uzun süredir başarısız oluyordu ki onun yerinde bir baş-kası olsa çoktan pes ederdi.

Ancak Damien pes etmiyordu.

“Gerçi babası tam bir baş belası.” Dilini şaklattı. “Sana bir soru. Babası bir şekilde yanından... diyelim ki kalıcı ola-rak ortadan kaldırılrsa, sence yine de benimle evlenir mi?”

“Yakuza’nın lideri olan gelecekteki eşinin babasını öldüremezsın, Damien... Yani, efendim.”

“Onu öldürmeyeceğim, sadece bir süreliğine ortadan kaldıracağım.”

“Yine de bu kabul edilemez.”

“Bir aylığına bile olmaz mı?”

“Hayır.”

“Pekâlâ. Ben de evlendikten sonra yaparım.”

“Bunu da yapamazsın...”

“Siktir git, Sasha. Onu yapamazsın, bunu yapamazsın. Nesin sen? Annem mi?”

Damien’in sözleri, Rai ayakkabısının ucuyla kaval kemiğine tekme attığında bir haykırıyla kesildi. Bacağını tutarken ona saldıran kişiyi yumruklamak için elini kaldırdı ancak Rai’nin yüzünü gördüğünde durdu.

“Bu da ne sikimdi?”

Rai hamile karnını tutarak ona dik dik baktı. “Bir daha sakın Sasha’yla o şekilde konuşma, yoksa gelecek sefere bacağını kırarım.”

“O şekilde derken ne demek istiyorsun? Sadece ona tavsiye verme konusunda berbat olduğumu söylüyordum. Bana sürekli öldüremeyeceğimi ve buna benzer sıkıcı saçmalıklar söyleyip duruyordu.”

“Başının belaya girmesini istemiyor da ondan. Tavsiyesini beğenmediysen bir daha sorma.” Rai kolumu sıvazladı. “İyi misin, Sash?”

Ensemi ovuşturarak başımı salladım. *Tanrım*. O kaçırılma olayından beri Rai’den böyle bir samimiyet görmem inanılır gibi değildi.

Dışarıdakilere ve hatta içeridekilerden bazılarına karşı sert olsa da altın gibi bir kalbi vardı. Onun önemseydiği insanlardan biri olduğum için onur duyuyordum.

Aramıza girmeye çalışarak, “Ne sikime bir kere de benim nasıl olduğumu sormuyorsun? Seni güzel çocuk Sasha’dan daha uzun zamandır tanıyorum,” dedi Damien ama Rai onu eliyle uzaklaştırdı.

“Üzgünüm ama bu öyle herkese verilebilecek bir konum değil.”

“Bu da ne demek? Bunu doğru bulmuyorum.”

Uzun boylu, ince yapılı ve tehlikeli derecede yakışıklı bir adam Rai’nin yanına gelerek elini sahiplenici bir tavırla beline koydu. Kyle, Rai’nin kocasıydı.

Hiç kimse onun yakışıklılığına aldanmamalıydı. Bu adam organizasyondaki en iyi keskin nişancıydı, hatta benden bile iyiydi. Eski bir kiralık katildi, dolayısıyla yeteneklerinin farklı bir seviyede olması kulağa mantıklı geliyordu.

Ona büyük bir aşkla bakan Rai’nin gözleri ıslık ıslık parlar-ken, bu görüntü kalbim sıkışmasına neden oldu. Ya eskiden bir ölüm makinası olan Kyle? Rai’ye sanki nefes almasının nedeni oymuş gibi bakıyordu.

Elini karnına koyarak Rai’yi daha sıkı tuttu. Ne zaman bu tür sahiplenme hissi veren hareketleri toplum içinde yapsa, onları izlemekten kendimi alamıyordum. Hatta karısından nefret ettiği söylentilerine rağmen, Adrian bile az önce Li-a’yı sahiplenircesine tutuyordu.

Neden kalbim bu görüntüler karşısında acıyordu?

Çünkü onları asla deneyimleyemeyeceksin.

Erkek olmayı bırakmadığım sürece Kirill ve ben ilişkimizi açıkça ortaya koyamazdık. Üstelik bunu şimdi yapacak

olsam bile, cinsiyetimi saklamış olduğum gerçeği yüzünden çok daha fazla tepki oluşurdu.

Bunu istediğimden falan değildi.

İmkânsız olduğunu, bu durumla ilgili değiştirilebilecek bir şey olmadığını biliyordum.

Belirgin bir İngiliz aksanıyla, “Siktir git, Damien,” dedi Kyle.

“Sen siktir git.” Damien Rai’ye bakarak gülümsedi. “Şu kaçamak için ne zaman istersen hazırım.”

“Hemen şimdi ve burada beynini dağıtırim,” dedi Kyle sözünü sakınmadan.

Damien sırtıttı. “Denediğini görmeyi çok isterim.”

Rai avucunu Kyle’ın göğsüne koydu. “Onu umursama. Sadece canı sıkıldığı için düşmanca davranıyor. Evliliğinin gündeme getirilmesini talep ederken neden bir kaçamak ilişkisi düşünsün ki?”

“Bu...” İlk kez söyleyecek bir şey bulamıyormuş gibi Damien’in sesi kesildi. “...stratejik bir hamleydi. Ne anlama geldiğini bilmiyor olman benim suçum değil.”

“Yani sen gerçekten ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye onunla alay etti Kyle. “Yoksa havalı olduğunu düşünüdüğün için mi kullandın?”

“Siktir git, seni lanet olası sikik herif. Ayrıca Kirill’in dediği gibi, görücü usulü evlilikler güç içindir ve sadece aptallar bundan yararlanmaz. Asıl mesele şu ki, ben aptal değilim.”

Rai ve Kyle, sadece biraz fazla çaresiz olduğunu söyleyerek onu kışkırttılar.

Bununla birlikte ben, adının öylesine anılmasıyla bile Kirill’i düşünmeye başladım. Kendimi içgüdüsel olarak kalabalıkta onu ararken buldum.

Salon insanlar, sohbet ve birinci sınıf alkolle karışan pahalı parfümlerin kokusuyla dolup taşıyordu. Erkekler en şık takımlarını ve kadınlar da en güzel kokteyl elbiselerini giymişlerdi. Buna tüm akşam boyunca Konstantin'in koluna tutunan Yulia da dahildi.

Bir dörtlü tarafından köşede klasik müzik çalınıyor, melodiler neredeyse sohbet ve arasında kayboluyordu.

Ancak Kirill, hiçbir yerde görünmüyordu.

Bugün onu her yerde takip etmesi için Viktor'u görevlendirmişti, bu durum beni biraz hayal kırıklığına uğratmış olsa da tam olarak itiraz edememiştim. Günlük olarak anlaşıştık ve bugün Viktor'un günüydü.

Yine de Kirill'in, benimle Damien ve Rai arasına girmemiş olması garipti. Rai beni kendi tarafına çekmeye çalıştığından ve Damien da sık sık bilgi almak için beni sorgulama girişiminde bulunduğundan, ne zaman benimle konuştuklarını görse sinirleniyordu.

Büyük ihtimalle Pakhan'la görüşüyordu. Bu duruma şahit olmamasının tek nedeni bu olabilirdi. Aksi hâlde, Rai ve Damien'a adımın Sasha değil, Aleksander olduğunu açık bir şekilde söylemek için burada olurdu.

Rai, Kyle ve Damien'in atışmalarını dinliyor, arada birkaç kez gülümseyerek başımı sallıyordum. Kirill'le konuşurken aklımdan geçenleri söylüyor olmama rağmen, diğerleriyle o derece konuşkan değildim.

Sanırım, sahip olduğum en iyi ve en kötü yanlarımı ortaya çıkarabilen tek kişi oydu.

Üstelik çoğunlukla insanı çileden çıkaran biriydi. Bu nedenle onunla hemfikir olmamak ve madalyonun diğer yüzünü göstermek için uğraşmak gerekmiyordu.

Müziğin durmasının ardından salonda bir şampanya kadehine vurulma sesi yankılandı. Yanımdaki üç kişi de dahil olmak üzere herkes sessizliğe gömüldü.

Pakhan, iki yanında Igor ve Mikhail'le birlikte sahnede duruyordu.

Adrian ve Vladimir de yakındaydı. Eskiden Pakhan tarafından oldukça takdir edilen Adrian'ın, son birkaç ayda Pakhan'ın onaylamadığı bazı davranış sorunları yüzünden popülaritesiyle konumu ciddi anlamda zarar görmüştü.

Onu bir şekilde yeniden gözde konumuna getiren kişi Kirill'den başkası değildi. Er veya geç bundan faydalanacaktı. Yine de bu durum, Adrian'ın lehine yaptığı bir jestti ve olmak için iyi bir konumdu.

Sergei, birkaç saniye bekledikten sonra sakin ve bilge bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bu toplantıya katıldığınız ve sevdiklerinizi de getirdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bu organizasyonda aile değerlerine ve ömür boyu sürecek refaha inanıyoruz. Müttefiklerimizle el sıkışmaya, onları masamıza davet etmeye inanıyoruz." Kadehini önce Yakuza liderine, ardından Luciano ailesinin reisine ve sonra da Triadlara doğru kaldırdı. "Müttefiklere."

"Müttefiklere," diye herkes tekrar etti ve ardından içkilerini içtiler.

Damien, korumasının elinden bir bardak votka kaparak, neredeyse tamamını içti.

Kyle şampanyasından içerken, Rai de alkolsüz kokteyllerinden bir yudum aldı.

Tam da o anda nihayet Kirill'i fark ettim. Yulia, Konstantin, Igor'un eşi, kızı ve oğluyla birlikte ön sırada duruyordu.

Viktor karşı taraftaydı. Müdahale edebilecek kadar yakın ama onların alanlarına girmeyecek kadar uzaktaydı.

Kaşlarım çatıldı. Kirill ne zamandan beri Igor'un ailesiyle bu derece yakınlaşmıştı ki? Yani evet, Igor ve büyük oğluyla iş yapıyordu. Hatta ara sıra evlerine de gidiyorduk. Ancak bu durum, onun toplum içinde Igor'un geniş ailesiyle fazla samimi olacağı anlamına gelmiyordu, değil mi?

"Çünkü biz, aileye inanıyoruz," diye devam etti Sergei. "Aynı zamanda kardeşliğin büyüyen ve zenginleşen geleceği için bir araya gelmeye inanıyoruz. İki büyük ailemizin ve liderlerimizin, Petrovlar ve Morozovların, şimdi evlilik yoluyla birleşeceğini duyurmaktan mutluluk duyuyorum. Bu ziyafet, Kirill ve Kristina'nın nişanını kutlamak içindir." Kadehini kaldırdı. "Geleceğe."

"Geleceğe!" Kirill ve Kristina, yani Igor'un kızı da dahil olmak üzere herkes kadehlerini kaldırırken bu kelime yankılanıyordu.

Ardından Kirill, kızın elini tutarak onu sahneye yönlendirdi. Kristina zarif, siyah bir elbise giymişti ve sarı bukleleri mide bulandıracak kadar sofistike biçimde omuzlarına dökülüyordu.

Sanırım, rüya görüyordum.

Bu bir kâbus olmalıydı, değil mi?

Ancak sonra, Kirill büyüleyici bir şekilde gülümsedi ve elini kaldırarak kızın parmağındaki devasa elmas yüzüğü gösterdi.

Kızın parmağında Kirill'in yüzüğü var.

Daha iki saat önce beni kendimden geçirene kadar becermesinin ardından aşkıma itiraf ettiğim adam, başka bir kadınla nişanlanıyordu.

Güzel, zarif ve kesinlikle nefes kesici bir kadımla...

Üstelik herkes bunu kutlamak için buradaydı.

“Sasha?”

Gözlerimi kırıştıtarak bulanıklığı giderdim ve mekanik bir şekilde Rai’ye odaklandım. Koluma dokundu, ardından beni herkesten uzağa çekiştirmeye başladı.

“Ağlıyorsun,” diye fısıldadı. “Bunu kimsenin görmesini istemiyorsun, sanırım. Değil mi?”

Cevap vermedim. Veremiyordum.

Sesimi ve... bana herhangi bir anlam ifade eden her parçamı kaybetmişim.

Bütün dikkatlerden uzak bir koridora girer girmez omzundan tuttu. “İyi misin?”

Donuk bir hâlde ona baktım. “Lütfen bana biraz önce duyduğumuzun şeyin bir şaka ya da hayal gücümün oyunu ya da... ya da sadece doğru olmadığını söyle.”

Yüzünü buruşturdu. “Korkarım ki bu gerçek, Sasha. Büyük amcam az önce Kirill’le Kristina’nın nişanını duyurdu. Dürüst olmam gerekirse, Adrian’ın altı yıl önceki nişanlısını nasıl olup da kabul ettiğini ben bile anlamıyorum. Sanırım Igor, o zavallı kızı desteğine uygun gördüğü kişi için feda etmeye hazır... Ah, Tanrım. Neden ağlıyorsun? Sakın söyleme... Ah, hayır. O kurnaz tilkiden gerçekten de hoşlanıyor musun?”

“Ben...Benim gitmem gerek. Yapmak zorundayım... yapmak...”

“Sasha,” dedi yumuşak bir sesle. “O senin için iyi biri değil, hatta hiç kimse için değil. O bir fırsatçı, eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsan bunları sadece asıl hedefine ulaşmak için kullanacaktır. Kendini onun yanından uzaklaştırman için geç değil.”

Çok geçti.

Çok ama *çok* geçti.

“Gitmem gerek,” diyerek kolunu üzerimden çektim ve dışarıya koştum.

Adımı sesleniyordu ama onu duymuyordum.

Soğuk hava yüzüme çarptı, ardından yağmur. Sert ve şiddetli bir şekilde yağsa da koşarken durmadım, koşmaya devam ettim.

Saniyeler içinde sırlıslam olmuşum, yine de gözyaşlarımı sakladığı için yağmura minnettardım.

Ne yazık ki hiçbir şey, şu an parçalara ayrılan kalbimi onaramazdı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Kirill

Bu gece tahmin ettiğimden daha kötü geçiyordu.

Evet, Sasha'nın nişanımla ilgili haberdan hoşlanmayacağını biliyordum ama herkesin içinde ağlayacağını düşünmemiştim.

Eğer Rai onu alıp götürmemiş olsaydı, ne yapacağına dair en ufak bir fikrim dahi yoktu.

Herhangi bir şey *yapar mıydı*? Yoksa orada durup ağlar ve böylece istenmeyen ilgiyi çeken ben mi olurdum?

Bu noktada belirli bir plan ya da yol haritası yokken gereğinden fazla düşünüyordum.

Siktiğimin yalancısı.

Birkaç gün önce hem Igor'un hem de Pakhan'ın bana teklif ettiği anlaşmayı memnuniyetle karşılamıştım.

Igor sadece bir çeşit aile birleşmesi için kızıyla evlenmemi istemiş olsaydı, rahatlıkla hayır derdim.

Ben Adrian değildim. Daha öncesinde Kristina'yla sadece kardeşliğin en güçlü ailesiyle gizlice ittifak kurmak için nişanlanmıştı. Bense bunu çok daha yüce amaçlar için yapıyordum.

Bu anlaşmayı da o yüzden, Pakhan bana reddedemeyeceğim bir teklif sunduğu için kabul etmiştim.

Kristina, yan yana durup herkesin tebriklerini kabul ederken çekingen bir gülümsemeyle bana baktı. Bu role uygun bir kadındı. Ne karakteri ne fıkri ne de babasının kozu olmak dışında bir amacı vardı.

Cansız bir bebek... kadar güzeldi. Özel hayatında ifade-siz, toplum içinde ise tam bir aktristi.

Yulia ve Igor'un karısı Stella iki yanımızda duruyordu. şu anda bu meselenin hepsi tam bir baş belasıydı, bir kısmı dışında. Uzun vadeli bir oyun oynadığımı ve gelecekteki konumuma ulaştığımda, her ne plandıysa feci şekilde başarısız olacağını anladığı an Yulia'nın yüzünde beliren ifade.

Buna rağmen, kendini utandırmamak için herkesin önünde bir gösteri ortaya koymak zorundaydı.

Her bir ihtiyaşlı hayalini ezip geçerken, bu kadının her anını izlemesini sağlayacaktım. Umutlarını ve planlarını yerle bir edecektim. Öyle ki karşı koyacak gücüm yokken beni öldürmüş olmayı tüm kalbiyle dileyecekti.

Diğer yandan, nişan ilan edilir edilmez Konstantin'in nereye defolup gittiğini Tanrı bilirdi. Eğer kafamda kurmuyorsam, Kristina'nın da gerildiğini düşünürdüm ancak bu gece benden ve babasından başka kimseye bakmamıştı.

Bakışlarım sürekli olarak az önce Sasha'nın, Rai'yle birlikte kaybolduğu yere takılıp duruyordu. Birkaç dakika sonra Pakhan'ın torunu tek başına geri döndü.

Telefonumu çıkarıp bir mesaj yazdım.

Kirill: Lipovsky nerede?

Cevabı gelmeden önce Viktor odanın diğer ucundan bakışlarımı buldu.

Viktor: Ciddi misin? O küçük pislige odaklanacak zamanım ya da enerjim olduğunu mu sanıyorsun?”

Lanet olsun ki Viktor’u öldürecektim. Hem de çok mantıksız bir nedenden dolayı. Elbette, en büyük önceliği benim güvenliğimi sağlamaktı ve ona odaklanacak durumda değildi. Ancak bu durum, şu anda çok da önemli görünmüyordu.

Kirill: Onu bulun. Acil.

Mesajın ardından doğruldu ve başını salladıktan sonra gözden kayboldu. Viktor’un hareketlerini izlerken bir yandan da belli etmeden kalabalığı inceleyerek sayım yapıyordum. Ondan hiçbir iz yoktu.

Gitmiş miydi?

Bir eli karısının beline sarılmış hâlde Adrian önümde durdu. Kristina’ya bakarken duraksayıp kendini gülümsemeye zorladı. “Tebrikler.”

Robot olduğundan şüphelenmeye başladığım nişanlım, herkesle işini bitirdiğinde gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Bu kadın, Lia’nın önceki nişanlısını gerçekten elinden almış olduğunu umursamıyordu bile. Üstelik yalnızca bu da değildi, Adrian’ın yarım yamalak sunduğu tebriklerini de bir başka gülümsemeyle kabul ediyordu.

Lia, Adrian’a tuvalete gideceğini söylediğinde o çılgın piç gerçekten de peşinden gitmesi için korumalarından birine işaret etti. Karısı ise sadece başını iki yana sallayarak koluna hafifçe vurdu, ardından gözden kayboldu.

Adrian, karısı gözden kaybolduktan çok sonra bile karmış bakışlarıyla onu takip ediyordu. Onun gibi duygusuz bir adamın, başka birine bu derece yakınlık duymasını her zaman eğlenceli bulmuştum.

Bunu sanki aynı durumda değilmişsin gibi söylüyorsun, orospu çocuğu.

“Kirill’i bir dakikalığına ödünç alacağım,” dedi Adrian omzumdan tutarak.

Kimsenin cevap vermesini beklemeden beni sessiz bir balkona doğru itekledi. Soğuk, takım elbisemin içine işlerken çenem kasılıyordu ancak bunun sebebi sıcaklık değişiminden tamamen farklıydı.

Salonu zar zor kontrol edebiliyordum ve bu yüzden de Sasha’nın geri dönüp dönmediğini göremiyordum.

“Elini çabuk tut,” dedim dalgın bir şekilde. “Hem neden birdenbire böyle dostça davranmaya başladın? Bana çok gerekmedikçe iletişime geçmememi söyleyerek küçük, karanlık kalbimi paramparça etmemiş miydin?”

“Ne yaptığınla ilgili herhangi bir lanet fikrin var mı?” Bedeni gergindi ama sadece bir anlığına nefesini bıraktı. “Kahrolası ateşle oynuyorsun.”

“Vay canına, Adrian. Seni tanımasam benim için endişelendiğini söyledim.”

“*Odaklan,*” diyerek yumruğunu omzuma indirdi ve beni bir adım geriletti. “Bu çok tehlikeli.”

“Peki *bunun* ne olduğunu nereden biliyorsun?”

“Her zaman en yüksek pozisyonun peşinde olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok. Bence Igor seni oraya getirmeye söz verdi ve Sergei de sağlık durumu kötüleştğinde senden feragat etmeyi kabul etti.”

“Büyük sır ortaya çıktı, desene?”

“Eğer anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmezsen bu durum her an ters tepebilir.”

“Neden getirmeyeyim ki?” Omzunu tutup hafifçe sıktım. “Şimdi, ciddi konuşalım. Seçim zamanı geldiğinde bana oy vereceksin, değil mi? Bu organizasyonu kimsenin benden daha iyi yönetemeyeceğini biliyorsun.”

“Umursadığın tek şey bu mu?”

“Başka ne olabilir ki? Yoksa kendin mi aday olmak istiyorsun?”

“Senin aksine, siktiğimin beyinsizi, benim korumam gereken bir ailem var. Bunu yapmak için dikkatleri üzerime çekecek değilim. Gözlerden uzak çalışmayı tercih ederim.”

“Ve bunu yapmaya devam edeceksin. Aslında, ben Pakhan olduğumda sen de benim favorim olacaksın.”

“Zirveye çıktığında karşılaşacağın tehlikeyi gerçekten görmüyorsun, öyle değil mi?”

“Faydaları, tehlikesinden daha ağır basıyor,” diye sırtıttım. “Oraya çıktığımda kimse bana dokunamayacak.”

“Sana küçük bir tavsiyem var, Kirill. Çok geç olmadan önce buradan siktirip git.”

“Artık geri dönüş yok.”

“Doğru. Kızı bir kez daha ortada kalırsa Igor seni öldürür.”

“Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim. Yapabiliyorken bu şansı değerlendirmedığın için pişmanlık duyuyor musun? Eğer Kristina’yla evlenseydin, Igor seni zirveye taşımayı kendine görev edinirdi.”

“Hayatımda çok fazla pişmanlık var ama Lia’yla evlenmek asla bunlardan biri olmadı.” Omzuyla beni iterek yanımdan geçerken, “Çılgınlığın tadını çıkar,” diye ekledi.

O buna çılgınlık diyordu, bense güç.

Üstelik çok yakında bütün güç elimde olacaktı.

Telefonum titredi.

Viktor: Lipovsky mülkte değil. Diğer korumalardan biri, onu ayrılırken gördüğünü söyledi.

Siktir.

Elim telefonun etrafında kasılırken, sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. Onuruma verilen partiyi yarıda bırakıp, onu aramaya gitmemek için kendimi zar zor tutuyordum.

Kirill: Bul onu, Viktor. Yöntem umurumda bile değil.

Yemin ederim, eğer aptalca bir şey yaparsa...

Rai yolumu keserek beni balkona geri itmeye çalıştığında düşüncelerim dağıldı. Ona çelme takmayı düşündüm ama karnındaki bebeği öldürmeyi canım istemiyordu. Bu yüzden beni itmesine uyarak kendimi yeniden soğuğa bıraktım.

“Bu da ne böyle? Kirill’i Köşeye Sıkıştırma Günü mü?” Dudaklarım alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. “Yoksa daha fazla güç kazandığım için kızgın mısın, Rai?”

“Ah, sen de egon da siktirip gidin,” dedi tükürükler saçarak. “Sasha’ya bunu nasıl yaparsın?”

Keyfim kaçtı. “Ne yapmışım?”

“Perişan durumdaydı, Kirill! Ağladığını görmedin mi? Yoksa ona yaşattığın acıyı fark edemeyecek kadar mı kendine odaklısın? Sen kahrolası bir canavarsın!”

Rai’nin boynunu kırmak istiyordum. Ancak diğer yandan, bu hem geceyi hem de büyük amcasıyla yaptığım lanet olası anlaşmayı mahvederdi. Sakinleşmek için derin nefesler aldım. “Sana ne söyledi?”

“Hiçbir şey söylemedi ama kalbinin kırıldığını gözlerinde görebiliyordum. Onu göğsünden vurmuş olsaydın bile böyle görünmezdi.”

Çenem kasıldı. “Nereye gittiğini biliyor musun?”

“Hayır, zaten bilseydim de sana söylemezdim. Daha önce de demiştim, yine diyeceğim. Sen kurnaz tilkinin teki-sin ve Sasha gibi temiz kalpli birini hiçbir şekilde hak etme-

yen duygusuz bir canavarsın. Bu durumda yapabileceğin tek makul şey, onun gitmesine izin vermek olur.”

Bu hayatta asla.

Küfürlerine aldırmış etmeden Rai’yi dışarıda bırakıp partiye geri döndüm. Çoğu gün iğrenç biriydi ama bugün özellikle sinir bozucuydu.

Nişan törenine geri döndüğümde, yüz ifadem son derece samimiydi.

Dışarıdan izleyen herkes, bu konuda fazlasıyla mutlu olduğumu düşünebilirdi. Öyle ki basın ve diğer her şey için fotoğraf çektiriyorduk.

Oysa içten içe, öfkeyle kaynayan bir volkan gibiydim. Bunun tek sebebi de lanet olası bir kızdı.

Bu akşam sona erdiğinde, onu bulmak için dünyanın altını üstüne getirmeye hazırdım çünkü Viktor, hatta Yuri ve Maksim bile o küçük pisliğin yerini bulamamıştı.

Ne yazık ki, bunu yapmadan önce Igor, Sergei ve son derece mutsuz bir Vladimir ile özel bir toplantıya katılmam gerekiyordu.

Anladığım kadarıyla, Vladimir de bu pozisyonu istemiyordu ancak aynı zamanda *benim* sahip olmamı da istemiyordu.

Yine de neredeyse her konuda Pakhan’la hemfikir olduğu için bana sorun çıkaracağını sanmıyordum. Olur da çıkarırsa, ona göre davranırdım.

İşimiz bittikten sonra Igor’un içki davetini başka bir zamana erteleyerek ayrıldım.

Viktor, Sasha’nın mülkte olmadığını doğruladığı için doğruca eve gidiyorduk.

Görünüşe göre, olmasını beklediğim gibi Karina’yla birlikte değildi.

Başka nereye gitmiş olabilirdi ki?

Sasha'nın dünyası her zaman malikâne ve benim himayem etrafında dönüyordu. Evin dışında sığınabileceği hiçbir arkadaşı, ilişkisi ya da yeri yoktu.

Doğal olarak telefonu da kapalıydı ve bu nedenle onu takip edemiyordum.

Lanet olsun.

Bir saat boyunca adamlarım malikânenin ve korumalara ait odaların altını üstüne getirmişler ama ona dair hiçbir iz bulamamışlardı.

Bunu ikinci kez yapmalarının ardından Viktor aramayı durdurmuştu çünkü onun sözlerine göre, "Bu boşa harcanan bir çaba" ydı.

Şu an gerçekten onun hayatını boşa harcamak istiyordum.

Ancak ne yazık ki haklıydı. Adamlarını fazla çalıştırmakta ısrar edersem geri tepebilirdi ve bunun bana karşı olması gerekmiyordu. Geri döndüğünde acısını Sasha'dan çıkarabilirlerdi.

Üstelik geri dönecekti.

Giysilerimi değiştirmek için odama girdim. Bir yeri gözden kaçırmış olma ihtimallerine karşı malikânenin etrafında bir tur koşacaktım.

O lanet olası sinir bozucu kadın güvende olsa iyi olurdu, yoksa yemin ederim ki...

Giysi dolabıma girdiğim anda düşüncelerim kesildi. Otomatik ışıkların yandığı sırada alkol kokusu yüzüme çarptı.

Sasha ceketini bir tarafa fırlatmış, yerde oturuyordu. Ellerin arasında bir şişe votka vardı.

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve gözleri fazlasıyla kahverengi, fazlasıyla kaybolmuştu. Sanki bütün yeşili katletmişler gibi şu an onun yasını tutuyorlardı.

İçime bir rahatlama yayıldı. Tam bu esnada, onu bulamayacağım bir yerde aptalca bir şey yaptığını düşünürken, o buradaydı.

Geriye dönüp baktığımda odamı kontrol etmem gerekirdi. Ancak onca yer varken burada olacağı aklıma bile gelmemişti.

Önünde durduğumda, yavaşça bakışlarını kaldırıp acı dolu gözlerle bana baktı.

“Nişanlıyı eve bırakmayı bitirdin mi?” Kelimeleri ağzında yuvarlanarak birbirine karışıyordu.

Sasha asla, ciddi olarak diyordum, asla sarhoş olmazdı. İzin günlerinde bile içmezdi. Herkes kafayı bulduğunda, o daha çok güvenli bir şekilde buraya geri dönmekle ya da hiçbirinin pişman olacağı bir hata yapmamasını sağlamakla ilgilenirdi.

Bu yüzden onu böyle görmek... en hafif tabirle garipti.

Bana her zaman duygusuz bir kasa olduğumu söylerdi ama kendisi de içine kapanık biriydi. Korumalara karşı sıcak ve arkadaş canlısı davranırsa da anlaşılması oldukça güç olan bu çekingen yapıya sahipti.

“Ben bırakmadım,” dedim olabildiğince sakın konuşarak. “Aslına bakarsan, ailesiyle birlikte döndü.”

Hıçkırıkla son bulmadan önce yüksek, dengesiz bir sesle kahkaha attı ve ardından gözyaşlarına boğuldu. “Hiçbir bahane sunmayacak mısın?”

“Sunulacak bir bahane yok,” dedim önünde çömelerek. “Kristina bir iş anlaşmasından ibaret. O sadece zirveye ulaşmak için kullandığım bir basamak ve bunu o da biliyor.”

“Ve...sence bu bir sorun değil mi? Bunun her şeyi daha iyi yapacağını mı düşünüyorsun?”

“Mantıksız davranma, Sasha. Amacımın her zaman en tepeye çıkmak olduğunu biliyorsun ve bu da bunu başarmak için mükemmel bir yöntem.”

“Mantıksız...Hımm. Sanırım öyleyim, değil mi? Seni onunla birlikte düşündüğüm, herkesin içinde onun elini tutup parmağına yüzük takarken gördüğüm için mantıksız davranıyorum. Ayrıca onunla evlenecek, bu işin yürümesi için ondan bir bebek de yapman gerekecek, değil mi? Peri masalı gibi olacak.”

“Sasha...”

“Bunu seninle asla yaşayamayacağım,” diye acı dolu, kırgın bir sesle sözümü kestiğinde kendi kıcıma tekmeyi basmak istedim. “Herkesin önünde senin kadının olamam.”

“Bu benim yaptığım bir seçim değil. *Sen* yaptın.”

“Biliyorum... Biliyorum. Kendimi bir erkeğe dönüştürdüm ve bunun sonuçlarıyla yaşamak zorundayım. Bu şekilde kalmak... zorundayım.” Burnunu çekip ardından şişeden bir yudum daha aldı. “Peki ya ben... Ya yeniden bir kadın olsaydım, onunla ilişkini bitirir miydin?”

Yavaşça gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda bana öyle bir beklentiyle bakıyordu ki onları karartmak zorunda olduğum gerçeği beni hasta ediyordu. “Bunu yapamam. Pakhan ve Igor seni öldürür.”

Boğazından bir hıçkırık koptu ve elindeki votka şişesini göğsüme vurarak gömleğimle ceketime sıçrattı. “Ve beni şu anda öldürdüğünü düşünmüyor musun?”

“Bu geçici bir durum. Herkese hükmeden kişi olduğumda, istediğin kadar kadın olabilirsin. Kimse bana karşı gelmeye cesaret edemeyecek.”

“O zamana kadar ne yapmam gerekiyor peki? Sen Kristina’ya kur yaparken koruman mı olacağım? Onunla evlen-

meni mi izleyeceğim? Öpmeni? Buraya getirmeni? Bunu yapamam, Kirill!” dedi hıçkırarak ağladı. “Sadece yapamam!”

Çenem gerildi. “Bir süre Karina’yla kalmayı tercih edersen buna izin veririm.”

“Hayır! Bu şekilde yine seninle aynı ortamda olurum. Senin ve gelecekteki karın hakkında bir şeyler duyurum, ben yapamam... Yapamam...”

“O hâlde ne öneriyorsun?”

Dudakları titredi. “Onunla ilişkini bitir. *Beni* seç.”

“Bunu yapamayacağımı sana söyledim.”

Yaşlar yeniden yanaklarından süzülürken, şişeyi tutan elini yanına doğru indirdi. “Öyleyse bırak, gideyim.”

Elim kasıldı, yumruğa dönüşüp onu öldüresiye boğmak üzereydi. “*Hayır.*”

“İkimize birden sahip olamazsın!” dedi göğsüme yumruk atarak. “Senin lanet metresin olmayacağım!”

“Ne halt olmanı istersem o olacaksın, Sasha.” Boğazından kavrayarak onu yakaladım. “Bana bir iyilik borçlusun, unuttun mu? Üstelik sadece birkaç saat önce beni sevdiğini ve terk etmeyeceğini söyledin. Bunu hatırlıyor musun, yoksa verdiğin sözü daha ilk sınamada çoktan unuttun mu?”

“Başka bir kadınla olacağını düşünmemiştim, yoksa bunu asla söylemezdim!” Göğsümden itti. “Lütfen, gitmeme izin ver. Karına, görevlerine ve aptal gücüne sahip ol. Ben de kendi yolumu çizeyim. Bunu ikimiz için de yap.”

“Hayır. Hayatını zaten bana adamıştın.”

“Ayrılmak istiyorum, Kirill. Eğer beni... seni onunla birlikte izlemeye zorlayacak olursan, kaçarım ve beni asla bulamazsın.”

“Kime kaçacaksın, hımm?” Parmaklarımı bastırarak boğazını biraz daha sıktım. “Rusya’daki sevgiline mi? Bu fırsatı onunla bir araya gelmek için mi kullanacaksın?”

“Ya yaparsam? Ya lanet olsun ki yaparsam!” Beni o kadar sert itti ki tutuşumu gevşetmeyi gerçekten de başardı ve kendini kurtarıp beni sırtüstü yere düşürdü.

Bacaklarını açıp üzerime oturmasına sesimi çıkarmadım. Gözyaşları gözlerinde asılı duruyordu ama yüz ifadesi bir savaşçıya benziyordu. “Senin kahrolası bir nişanlın varken, bana bir ya da yüzlerce sevgili hakkında laf etmeye hakkın yok. Siktir git, Kirill! Siktir git! Siktir git!”

Gözyaşları yanağıma, burnuma damlıyordu ve dudaklarımda tadını alabiliyordum.

Parmaklarımla tişörtünü kavrayarak avucumda sıktım. “Beni asla terk etmeyeceksin, Sasha. *Asla.*”

Ardından onu aşağı çektim ve dudaklarını benimkilere bastırdım. Direnmeye çalıştığında, ben üstte o altımda olacak şekilde bizi ters çevirdim.

Onu tekrar öperken o da karşılık verdi ama çok geçmeden alt dudağımı ısırıp tekrar üstte çıkmak için benimle boğuşmaya başladı. Ağzımda patlayan metalik tadın onun kanı mı, yoksa benim kanım mı olduğundan emin değildim.

Anlaşılan ikimizin de kanıydı. Kendini geri çektiğinde dudakları kan içindeydi. Gözleri yaşlarla dolu, yüzü bir yıkım haritasından farksızdı.

“Beni asla elinde tutamayacaksın, pislik. Sen seçimi ni yaptın ve ben de kendiminkini yapıyorum.” Gömleğimi kavrayarak beni tuttu ve yumruğunu yüzüme yapıştırdı. “Siktir git!”

Sonra beni iterek bırakıp girişe doğru koştu.

Dudaklarım alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. Beni terk edebileceğini mi sanıyordu?

Asla, derken gerçekten neyi kastettiğimi hafife almış olmalıydı.

Sasha'nın artık benim olmadığı bir gün asla olmayacaktı.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Sasha

Yavaşça gözlerimi açtığımda, şakaklarımdan alnıma doğru güçlü bir baş ağrısı yayıldı.

Alt dudağımda bir yanma hissi belirirken, bedenim ağır bir tuğlaymış gibi hissediyordum.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğum anda mide bulantısı boğazıma hücum edince inledim. Lanet olsun.

İçki içen biri değildim, o zaman ne halt etmeye bu kadar çok alkol tüketmiştim ki...?

Dün gecenin anıları, beni zaten yanmış beynimden vurdu.

Parti, nişan, Kirill'in, Kristina ve bana sahip olmasının normal olduğunu ne kadar kolay... bir şekilde önermesi.

Onu ısırıp yumruklamıştım ve terk etmeye fazlasıyla kararlıydım. Ancak sonrasında birkaç adımın ardından, aç karına aldığım alkolün etkisiyle yatak odasının dışında yere yığılmıştım.

Beni buraya taşımış olmalıydı. Onun yatağına girmemin tek yolu buydu.

Bakışlarımı aşağıya indirerek kendime baktım. Buruşuk gömleğimi ve hatta göğüs bandajlarımı bile dokunulmamış hâlde bulunca rahat bir nefes verdim.

Ona asla yaklaşmayacağıma dair yemin ettikten sonra benimle birlikte olmasına izin verseydim, kendimi hiçbir zaman affetmezdim.

Alkolle bile uyuşturmayı başaramadığım acı, küllerinden yeniden doğuyordu ve kanayan kalbim, baskı yüzünden neredeyse patlamak üzereydi.

Elimi yuvarlayıp yumruk hâline getirdim ve göğsümün ortasına vurdum. Ancak yine de nefes almak, hatta nefes almak için bir neden bulmak bile çok zordu.

Yataktan kalkmaya koyuldum. Onun kokusuyla sarmalandığım burada kalamazdım. O artık benim değildi, Kristina Petrova'nındı.

O asla senin değildi, aptal.

Bu düşünce gözlerimi yaşlarla doldurduğunda, yataktan öyle hızlı kalktım ki üzerimdeki örtülerle birlikte yere yığıldım.

Dizlerim darbeyi üstlendiğinde daha çok ağladım. Tam o anda, dün gece beni buraya geri taşıdığı anlar küçük kesitler hâlinde aklıma gelmeye başladı.

Dehşet içinde yatağın kenarına tutundum ve yaşadığım müthiş çöküşümü hatırladım. Ona yumruk attıktan sonra buna bir son vermiş olmalıydım ama beni buraya getirip tam da bu yatağa yatırdığında, boynuna sarılmış ve benimle olması için ona yalvarmıştım.

Ah, kahretsin.

“Bende olmayan ne var ki onda? Neden benimle olamıyorsun?”

“Ailem yerine seni seçtim, en azından sen de onun yerine beni seçebilirsin.”

“Nedeni yeterince kadınsı olmamam mı? Böyle olmamdan nefret mi ediyorsun? Bundan da vazgeçebilirim. Öldü-

rölürüm ama kimin umurunda ki? Senin umurunda olmadığı kesin, seni kahrolası pislik!”

“Hayatımı sana adadığıma inanamıyorum. Ve sen de beni çok kolay bir şekilde sarışın bir güzele değiştin. Bu arada, ben de sarışınım. Fakat bunu saklamak zorundayım, yoksa o insanlar beni bulur.”

Ah, hayır.

Kahretsin.

Siktir!

Başımı ellerimin arasına aldım. Tüm bunları yüksek sesle dile getirdiğime inanamıyordum. Ağlıyor, bir yandan da ona sarılıyordum. Ardından onu iterek uzaklaştırmış ve Fransızca da dahil olmak üzere, bildiğim tüm dillerde ona küfretmişim. Beni yatağa yatırmaya çalıştığında göğsüne yumruk atmıştım. Sarhoş beynimin aklına gelen ne varsa yapmama izin vermişti.

Bu son derece utanç vericiydi.

İçki içmeme gerçekten izin verilmemeliydi, hem de hiç.

Özellikle de kalbim kırıkken.

Ne yazık ki, en başta içmeye başlamamın sebebi zaten buydu. *Nişanlısı* olan o kadının koluna yapışmış görüntüsünü zihnimde canlandırmaktan kendimi alamıyordum ve bu görüntüyü kafamdan atmak istemiştim.

Sadece bir anlığına bile olsa.

Ancak bunu yaparken, o süreçte kendimi rezil edeceğimi düşünmemiştim.

O aşırı duygu hâliyle başka neler söylemiş olabilirim diye çok fazla düşünerek beynimi zorladım. Ailemi terk etmemden bahsetmiş olmam bir felaketti. Ya kimliklerini de ifşa ettiysem...

Hayır, bunu yaptığımı sanmıyordum.

Yine de berbat baş ağrım katkıda bulunan çok fazla ağlama ve küfür vardı.

Alnıma dokunduğumda, Kirill'in dün gece dudaklarını alnımda gezdirdikten sonra mırıldandığını anımsayınca donup kaldım. "İstediğin kadar benden nefret edebilirsin, küfredebilirsin, vurabilirsin ve tüm duygularının acısını benden çıkarabilirsin. Ancak beni terk etmen yasak."

Sanırım o sırada sonunda uykuya dalmıştım.

Bakışlarım tekrar saate yöneldi. Sabah 11.

Siktir.

Kapı hafifçe tıklatıldığında bir an kalakaldım. Eğer gelen Kirill ise, onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Tüm bu olanların sorun olmadığını düşünmesi zaten yeterince zordu. Nasıl olur da her iki dünyanın en iyisine sahip olabileceğini ve benim de bunu kabul edeceğimi düşünebilirdi?

Bana baktığı şekilde başka hiçbir kadına bakmamasından içten içe gurur duyuyordum. Kahretsin, başka kadınlara hiç bakmamıştı bile ve ben arzusunun tek nesnesiydim.

Bana bir türlü doyamıyor olmasından bile büyülenmiştim. Gösterdiği çabadan, bana bu sadece fiziksel bir bağdan ibaret değilmiş gibi hissettirmesinden.

Ancak sonra, kendine başka bir kadın bulmakla kalmamış, bir de onunla evlenecekti.

Kapı tekrar çaldığında nefes verdim. Kirill olamazdı, o kapı çalmazdı.

Anna elinde bir tepsiyle içeri girdiğinde, durumumu görünce duraksadı. Ayağa kalkarken sendeledim ve şakaklarımda zonklayan ağrıyla yüzümü buruşturdum.

Tepsiyi alelacele komodine bırakıp beni tekrar oturttu.

“Zorlama,” dedi yumuşak bir sesle. “İyi misin?”

Başımı sallayarak onayladım.

“Kirill iyi olmadığını ve biraz kahvaltının iyi geleceğini söyledi.” Kirill için hazırladığı kahvaltı tepsisine benzeyen getirdiği tepsiyi işaret etti.

Rusya’da Kirill’i kurtardığımı öğrendikten ve bir de kartel sevkiyatı olayından sonra Anna bana ısınmaya başlamıştı.

Sanırım Kirill’i koruyacak yeteneğe sahip olduğum için onun resmi onayını almıştım. Peki ne içindi?

Hayatımı ona adamıştım ve o da karşılığında bana orta parmağını göstermişti.

“Teşekkürler ama aç değilim.”

“Saçmalık. Şu kötü beslenmiş yüzüne bak.” Bana içinde çorbaya benzer bir şeyler olan kâseyi uzattı. “İşte, bunu iç. Akşamdan kalmaya iyi gelir.”

İtiraz etmeye hazırlanmıştım ama tek kaşını kaldırıp elini kalçasına koyduğunda durdum. Sessizce, “Hadi bir dene de gör,” dermiş gibiydi.

Boğazımı temizleyerek kâseyi kaptım ve bir seferde içtim.

Anna bana reçelli ve tereyağlı bir parça kızarmış ekmekle iki haşlanmış yumurta yedirene kadar gitmedi.

O gittikten sonra duş alıp giysi dolabına yöneldim. Kalbim bir kez daha paramparça oldu ve kıyafetlerimi giyinirken gözyaşlarına boğuldum.

Dolabın bu kısmı artık karısına ait olacaktı. Her şey ona ait olacaktı. Yatağı. Bedeni. Soyadı.

Göğsüme tekrar tekrar vurdum.

Lanet şey neden bu kadar canımı yakıyordu? Kırık bir kalbin verdiği acıdan bana kimse bahsetmemişti.

Duygu dalgalanması dindiğinde çenemi kaldırıp aynada yüzüme baktım. Gözyaşlarımla doluydu ve gözlerim kanlanmış hâldeydi. Bir daha asla bu kadar zayıf olmayacağıma dair kendime söz verdim.

Asla.

Bunu yapabilmem için de kendimi Kirill'in yakın çevresinden uzaklaştırmam gerekiyordu.

Bir gözyaşı alt kirpiğime tutunup yüzümden aşağı süzülürken bile bir hıçkırık kopmaya çalıştı ama onu yuttum.

Bunu yapabilirdim. Çok daha kötülerinden sağ çıkmıştım.

Eşyalarımдан sığdırabildiğim kadarını bir spor çantasına doldururken hareketlerim mekanikti. Odanın kapı eşiğinde durdum ve son bir kez arkama baktım.

Buranın her bir köşesi anılarımızla doluydu. Beni tüm kuytu köşede, yüzeyde becermişti. O yatak ve kanepede uyuduğum zamanlarda bana sarılmıştı. Beni kollarında banyoya taşımış, hatta zor bir tecrübenin ardından bana omzunu sunmuştu.

Benim yanımdaydı, ta ki olmayana kadar.

Sonumuzu öyle acımasızca getirene kadar, üstelik yaramız hâlâ açıktı ve her yere kan sızıyordu.

Ona dünyanın tüm mutsuzluğunu diliyordum. Çok da özverili biri sayılmazdım. Ona ve yeni nişanlısına iyi dileklerde bulunacak değildim. Her gün acı çekmelerini istiyordum. Bu odanın her köşesinde benim gölgemi görmesini ve benimle ilgili kâbuslar görmesini istiyordum.

“Umarım beni asla unutmazsın ve bana dair anılar seni sonsuza dek rahatsız eder,” diye fısıldadım, ardından kapıyı kapatıp koridorda ilerledim.

Şu an nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Rusya'ya uçsam, Babushka'yla amcam beni tekrar kabul ederler miydi? Kirill'i öldürmem için şimdi beni zorlarlar mıydı?

Hayır. Beni ne kadar incitmiş olursa olsun, bunu yapamazdım.

Peki Rusya'ya değilse, başka nereye gidebilirdim?

“Lipovsky.”

Dikleşerek yavaşça arkamı döndüm ve Viktor'un bakışlarıyla karşılaştım. Baştan aşağı beni inceliyordu. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“İstifa ediyorum.” Dudaklarım acı dolu bir gülümsemeye kıvrıldı. “Bu senin için iyi bir şey, ne dersin? Sonunda kıdemli tek koruma olmaya geri dönebilirsin.”

“Böyle bir şey olmayacak.”

“Bununla ne demek istiyorsun? İstifa etmek istiyorum.”

“Bu işler öyle yürümüyor. Bratva'dan istifa etmek diye bir şey yok. Bu ömür boyu süren bir şey.”

“Tabii ki istisnalar vardır, değil mi?”

“Sadece Kirill izin verirse.”

Kahretsin. Dün gece buna açıkça hayır demişti.

“Eh, sen onu bunun için ikna edebilirsin.” Önüme dönerken, “Gidip Karina ve diğer çocuklara veda edeceğim,” diye ekledim.

Viktor ilerleyerek önüme geçip, gözlerini kısarak bana diktiğinde durdum.

“Ne?” diye fısıldadım, yüz ifadesinin ne anlama geldiğinden emin değildim.

“Dün gece görev yerini terk edip ortadan kaybolmanın sebebi bu mu?”

Dudaklarımı büktüm.

“Görev yerini terk eden biri değilsin. Asla.”

Evet, pekâlâ. Kirill’in nişan haberi yüzüme mecazi bir tokat gibi çarptığında, bu aklımdaki son şeydi.

“Dinle,” dedi omuzlarımdan tutarak. “Patron’dan hoşlandığını biliyorum ama o seninle bu anlamda birlikte olamaz. Evlenmesi ve çocuk sahibi olması bekleniyor. Özellikle de Pakhan pozisyonunu hedefliyorsa. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Boynum yanmaya başladı. Beni yutması için yer hemen şimdi yarılabılır mıydi?

Viktor’un eşcinsel olduğumu ve Kirill’e âşık olduğumu düşündüğünü unutmuştum. Ancak her nedense beni rahatlatmaya, daha doğrusu Viktor gibi birinin yapabileceği ölçüde rahatlatmaya çalışması ağlamak istememe neden oluyordu.

“Bunun ne kadar zor olacağını bilmiyorum ama kalmaya çalış,” diye devam etti.

“Yapamam. Ben onun kadar duygusuz biri değilim ve Kirill’i her gün onunla birlikte olmasını izleyemem.”

“Bunun her gün olacağını sanmıyorum.”

Gülümsedim ama sadece destek vermeye çalışırken Viktor’un sesi tuhaf çıktığı içindi.

“Bırak da gideyim, Viktor.”

Başını iki yana salladı. “Bunu yapamam. Patron, uyandığın anda seni ona götürmemi istedi.”

Dudaklarım büzüldü. Elbette, yarayı biraz daha derinleştirmek isteyecekti.

Zaten çirkin bir yaraydı. Neden bir de üzerine tuz basmak zorundaydı ki?

“Gitmeme izin verirsen kimsenin haberi olmaz ve böylece başına bela olmam.”

Yüz ifadesi değişmedi. “Benimle gelebilirsin de. Zorla ya da isteyerek.”

“Bu kapıdan çıktığım ve senin de güvenlik kayıtlarını sileceğin bir üçüncü seçenek var mı?”

“Hayır.”

Derin bir iç çektim. “Lanet bir duvar gibisin.”

Sözlerime tepki vermeden bodruma doğru yürümeye başladı.

Kirill’i görmek zorunda olmanın kıyamet gibi hissettirdiği düşüncesinden kendimi uzak tutmaya çalışarak, “Aşağıda ne yapıyor?” diye sordum.

Ancak Viktor cevap vermedi. Adımlarının ağırlığıyla benimkilerin hafifliği tezat oluştururken, spor çantasının kayışını daha sıkı kavradım.

Kirill genellikle ya birine işkence etmek istediğinde ya da ev sineması için buraya gelirdi.

Gerçekten ikinci seçenek olmasını umuyordum.

Viktor, Kirill’in yeraltı süitinin önünde durdu. Buraya daha önce de gelmiştim. Balkon ve manzara dışında, üst kattaki odasına çok benziyordu.

“Sen de içeri gelecek misin?” diye sordum Viktor’a, sesim neredeyse yalvarır gibi çıkmıştı.

Beni dehşete düşürerek, başını iki yana sallayıp kapıyı işaret etti. Kaçmayı düşünsem de Viktor buradayken bunu yapmam imkânsızdı. Elbette onu vurmadığım sürece ama bunu yapmak istemiyordum.

Titreyen uzuvlarımı yatıştırmak için derin bir nefes aldım ve kapıyı iterek açtım. Kapı otomatik olarak arkamdan kapanırken irkildim, ardından hemen kendime kızdım.

Ne halt etmeye bu kadar tedirgin oluyordum ki? Burada hatalı olan ben değildim, oydu.

Bu yüzden ondan korkup sinmeyecektim.

Sadece... yara çok taze ve derindi. Onunla yüzleştiğimde, kendimi duygusal olmaktan alıkoyabilir miyim, bilmiyordum.

Üstelik o umursamaz bir psikopattı. Eğer o sakın bir şekilde dururken ben darmadağın bir hâlde olursam, sanki mantıksız ve deli olan benmişim gibi görünecekti. Oysa durum tam tersiydi.

“Bir yere mi gidiyorsun, Sasha?”

Donup kalarak sesin geldiği karanlık köşeye baktım. Odadaki loş ışık, onu cehennemden sürünerek çıkan bir şeytan gibi gösteriyordu.

Bir eli cebindeyken, diğeri bir bardak viskiye sarılmıştı. Tıpkı dün gece boğuştuğumuz zaman benimkinde olduğu gibi onun da alt dudağında bir kesik vardı.

Gözlüklerini takmış olmasına rağmen, bakışları doğruca içimi delip geçiyordu. Kaçma ihtiyacı hissetmeden karşılık vermek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

“İstifa etmek istiyorum,” dedim. Sesim şaşırtıcı derece düzgün çıkmıştı.

Dudakları acımasız bir sırtışla kıvrıldı. “İstifa edebilirsin ama ayıramazsın.”

“Buradan gidiyorum. Kabul edip etmemen umurumda değil.”

“Eşyalarını çoktan toplamışsın ve büyük ihtimalle söylediklerine inanıyorsun da.” Bana doğru bir adım attığında bacaklarım titreyerek geri çekilmemi istedi. Ancak önümde durup iki parmağıyla çenemi kaldırdığında artık çok geçti. “Bunu sana dün gece de söylemiştim ama hatırlayamayacak kadar sarhoşsan diye tekrar söyleyeceğim. Beni

asla terk edemezsin. Bu seçenek ne masada ne masanın altında, hatta ne de bu lanet odada mevcut.”

Spor çantasını yere bırakıp elini tokatlayarak uzaklaştırdım. “Dokunma bana.”

Bu sefer boynumu hedef aldı ama uzanamayacağı yere sıçradım. Bakışlarım volkanik bir öfkeyle alev alev yanıyor olmalıydı.

“Sasha...” diye uyardı.

“Bana Sasha deme. Artık bir Kristina’n var, değil mi? Ona git ve sapkın takıntılarını onunla tatmin et.”

“Eğer böyle davranmaya devam edersen giderim.”

Dudaklarım aralandı.

“Hoşuna gitmedi, değil mi? Ona dokunduğum fikri, yüzünü bir hayalet gibi bembeyaz yaptı. O yüzden zorluk çıkarmayı bırak ve onun hiçbir anlamı olmadığını kabul et. Kesinlikle. Hiç.”

Başımı birkaç kez iki yana salladım. İçimden geçen duyguları ve mücadele gücümün bedenimi yavaşça terk ettiğini hissediyordum. Bu şekilde hissetmek istemesem de hissediyordum.

“Seni onunla izleyemem. Bir anlamı olmadığını söyleyen de o senin karın olacak, bunu kaldıramam. Beni buna zorlama, Kirill.” Ona yaklaşarak elini, titreyen elimle tuttum. “Eğer senin için herhangi bir anlamım varsa, bana bu işkenceyi yapma ve bırak gideyim.”

Çenesini sıktı. Elimin içindeki eli sert ve ağır hissettiriyordu. “Hayır.”

Burnum sızlamaya, gözlerim yanmaya başladı ama onu sertçe bıraktım. “Yine de gidiyorum.”

Spor çantamı almamla Kirill’in elimden itmesi ve duvara fırlatması bir oldu. Ardından kalçamı kavradığında, bir an-

lığına donup kaldım. Zihnimin ve bedenimin ona tepki vermesine hâlâ engel olamıyordum.

Sonunda kendimi toparladığımda beni çoktan bırakmıştı. Ancak öncesinde, silahımı kılıfından alıp pantolonunun arkasına yerleştirmişti.

Derin bir çektikten sonra sanki bu hikâyedeki kötü karakter benmişim gibi baktı. “Bu duruma gelmemek için mantıklı düşünmeni umuyordum ama beni buna sen zorladın, Sasha.”

“Ne demek istiyorsun...?”

“Aklını başına toplayana kadar burada kalacaksın.”

“Beni... kilit altında mı tutacaksın?”

“Bu yöntemi kullanmak zorunda kalmamayı tercih ederdim ama mantıksız davranıyor ve fikrini değiştirmeyi reddediyorsun. İstemesem de buna başvurmak zorundayım.”

“Bunu yapamazsın, Kirill,” dedim onu iterek. Ancak beni kolayca geri ittiğinde tökezledim, neredeyse düşüyordum.

Dönüp bana bakan adam, bir insandan çok bir canavardı. Ne yaptığını hiçbir şekilde umursamayan, kalpsiz biriydi.

“Beni asla terk etmeyeceğine söz vermiştin ve ben de sözünü tutmanı sağlayacağım.” Çenemi, ardından dudağımdaki sızlayan kesiği okşadı. “Ne olursa olsun, Solnyshka.”

Ardından gitti ve arkasından kapanan kapı, durumun kesinliğini ortaya koydu.

Beni gerçekten de hapsetmişti.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Sasha

Deliriyordum.

Son iki gündür bu odanın içinde, kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri gidip geliyordum.

Başta bir kaçış yolu arayarak kapıyı denemiştim. Ancak sanki bomba ya da ona benzer şeylere dayanacak şekilde tasarlanmış gibi karışıklı bir malzemeden yapılmıştı. Kilidi bile açamamıştım çünkü parmak iziyle korunuyordu.

Temperli camdan yapıldıkları düşünüldüğünde, üstteki pencereler de boşa kürek çekmek demektir.

O pislik Kirill silahımı aldığı için tam anlamıyla savunmasızdım ve bir çıkış yolum da yoktu.

Bileğimdeki bilekliğe öfkeyle baktım. Doğum günümde verdiğinden beri hiç çıkarmadan taktığım bilekliğe. Öncesinde fırlatıp atmıştım ama çok geçmeden dizlerimin üzerine çöküp aramaya başlamıştım.

Belki de kafamda bir sorun vardı, bu parçamı terk etmeye henüz hazır değil gibiydim.

Kirill'in yakında evleneceği düşüncesi gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oluyordu. Bu durumu çabucak atlatmayı beklemiyordum ama yine de bundan nefret ediyordum.

Güçlü duygulardan nefret ediyordum.

Çaresizlikten.

Boşluk hissinden.

Ayrıca şu anda ondan nefret ediyordum.

Kalbimi bıçakladıktan sonra en azından beni kendi hâlime bırakabilirdi. Ancak hayır. Elbette o lanet canavarın başka planları vardı.

Ne mi planlıyordu? Bilmiyordum.

Şu an bana bir çeşit ders veriyormuş gibi hissediyordum. Zihinsel işkence mi yapıyordu? Belki de sınırlarımı zorluyor ve aklımı kaçırmamın ne kadar süreceğini test ediyordu.

Kimse gelmiyordu, telefonum da çekmiyordu. Mikrodalga fırınının yanındaki köşede, yiyecek dolu bir buzdolabı vardı ama hepsi bu kadardı.

Farklı şartlar altında, burası kısa bir dinlenme açısından iyi olabilirdi. Sadece bir otel süiti gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda bir jakuzi küveti ve oturma alanında sinemaya benzeyen devasa bir TV de vardı.

İkisini de kullanmadığımı söylemeye gerek yoktu.

Üstelik neredeyse hiç uyumamıştım.

Son birkaç gündür o kadar çok hırpalanmış ve zorlanmıştı ki, zihnimin henüz beni yüzüstü bırakmamış olmasına şaşıırıyordum.

En kötüsü de Kirill'in iki gündür hiç gelmemiş olmasıydı. Daha açık olmak gerekirse, elli iki saattir ortalıkta yoktu. Ancak kim sayıyordu ki?

Fakat yavaş yavaş aklımı kaybediyordum. Daha önce hiç bu kadar uzun süre hareketsiz ya da yapacak bir şey olmadan kalmamıştım. En kötü yanı da Majesteleri Kirill çıkabileceğime karar vermediği sürece bu hapis haneden çıkamayacak oluşumdu.

Şınav çekiyor, odanın köşesindeki birkaç aleti kullanıyordum. Ancak bu aktiviteler odaklanmamı zar zor sağlıyordu.

Otuz dakika boyunca volta attıktan sonra, bugün üçüncü kez duşa girerek buz gibi bir duş aldım. Duş sonrası bandajlarımı çıkardım ve eşofman altıyla bir tişört giydim.

Göğüslerim serbest şekilde dolaşmak tuhaf hissettiriyordu ama biraz hava almaları gerekiyordu. Yine de zıpladıklarında son derece rahatsız edici oluyordu.

Aynaya bakıp kan çanağına dönmüş gözlerimi görünce yüzümü buruşturdum. Yani evet, dün gece ağlayarak uykuya dalmış ve Kirill'in aptal nişanına dair görüntüleri zihnimde tekrar tekrar canlandırmış olabilirdim.

Bu duygulardan ne zaman kurtulacaktım?

Saçlarım tekrar uzamaya başlamıştı, ensemeye geliyordu. Onları kısa tutamayışımla dalga geçmek için bu kadar kısa sürede böyle uzuyor olduklarına yemin edebilirdim.

Saçımı çekiştirip bıraktım ve ardından öfkeyle iç çektim. Maksim ve Yuri muhakkak beni arıyorlardı, değil mi? Tabii Kirill onlara, yardıma ihtiyacım olmadığına inanmalarını sağlayacak bir şey söylemediyse.

Ön kapıdan bir gıcırtı geldi ve tökezleyerek tuvaletten çıkıp oturma odasına koştum. Kirill'i kapının yanında, bir mankenden daha şık görünürken bulduğumda yavaşça durdum.

Onu son gördüğümünden beri sadece birkaç gün geçmişti ama sonsuz bir zamanmış gibi geliyordu. Aynı kişiydi fakat her nedense sanki değildi de.

Ceketi kaslı pazılarının etrafında gerilmişti ve gömleğinin birkaç açık düğmesi, göğsündeki dövmelelerinin bir kısmını ortaya seriyordu.

İçeriye doğru ilerledi. Buz gibi bakışları inkâr edilemez bir şehvetle dolarak beni uzun uzun süzdü. Ne giydiğimin bir önemi yoktu. Kirill daima her kumaş katmanının altında-kini görebiliyormuş gibi görünüyordu.

Sanki onun önünde her zaman çıplak duruyormuşum gibiydi.

Boğazıma yapışan yumruyu defetmek için çaresizce boğazımı temizlemeye çalıştım. “Gitmeme izin verecek misin?”

Sonunda dikkati tekrar yüzüme kaydılar ama bu o kadar da iyi bir şey değildi. Kısılan gözlerinin altında bir şey saklıyorlarmış gibi bir gerginlik vardı. “Aklının başına gelip gelmediğine bağlı. Bunun hakkında düşünmek için bolca zamanın oldu, değil mi?”

“Bu da ne demek?”

“Gitme saçmalığından vazgeçecek misin?”

“Hayır! Beni isteğim dışında burada kalmaya zorlayamazsın, Kirill.”

Heykel kadar soğuk bir ifade takınarak orta parmağıyla gözlüklerini düzeltti. “Flaş haber, bunu zaten yapıyorum ve bana karşı gelmeye devam edersen, daha da ileri götüreceğim.”

“Daha ileri... nasıl?”

Beni bir mahkûm olarak tutmaktan ve özgürlüğümü elimden almaktan daha kötü bir şey var mıydı ki?

“Hiçbir sebep yokken inat etmeyi bırakmadığın sürece buradan asla çıkmayacaksın.”

“Sebep yok mu?” Duygularım yine sözlerime yansırken parmağımı göğsüne doğru uzattım. “Majesteleri görücü usulü bir evlilik yapıyor diye kenara atılmak nasıl ‘sebep yok’ olarak adlandırılabilir?”

İşaret parmağımla birlikte elimin tamamını avucunun içine aldı. Avucum açık şekilde göğsüne, daha doğrusu düzenli bir ritimle çarpan kalbinin üzerine koydu. Kendi kalp atışım hızlanmaya başladı ve sakinleşmeyi reddediyordu.

İfadesi keskinleşirken açık gözlerinde bir anlığına garip bir duygu belirdi. “İşte burada yanılıyorsun. Seni asla bir kenara atmadım. Bunu kendin yapıyorsun.”

“Eh, diğer kadın olmak istemiyorum diye kusuruma bakma.”

“Bu denklemdeki tek diğer kadın, Kristina.”

“Ama karın olacak kişi o!” Görüşüm bulanıklaşınca elimin tersiyle gözlerimi sildim.

Neden bu kadar kolay sinirleniyordum? Neden o göğsümü parçalarcasına yırtarken ben onun kadar kayıtsız olamıyordum?

Sadece *neden*?

“Olmak istediğin şey bu mu? Karım olmak mı?”

Dudaklarım aralandı ve sözleri kanayan kalbime garip bir şey yaptı. O açık yara sanki sihirli bir şekilde kapanıyordu. Üstelik bu çok berbat bir şeydi çünkü şu an ağzıma bir parmak bal çaldığını biliyordum.

Kirill’in zihinsel işkencede çok iyi olduğunu her zaman biliyordum. Sadece bir gün bunun hedefi olacağımı fark etmemiştim.

Bu gerçekten çok acımasızcaydı.

“Ciddi olmadığın şeyleri söyleme,” dedim burnumu çekerek.

“Sana ne zaman yalan söyledim ki?” Bir adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Göğsünü itmeme rağmen belimi kavradı. “Soruma cevap ver, Sasha. Karım olmak istiyor musun?”

Biraz sözleri biraz da her nefes alışımında içime çektiğim sedir ağacı ve odunsu kokusu yüzünden, içimdeki mücadele gücü azalıyordu. Şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Yüzünü incelerken parmaklarım ceketine kenetlendi. O kadar yakındı ki gözlüklerinin camında savunmasız ve aptal bir şekilde umutlu olan kendi yansımamı görebiliyordum. Yine de Kirill'e, lanet olası iyimserliğe ve mutluluk yanılsamasına tutunuyordum.

Elimde kalan tek şey buydu ve "yarısı dolu" düşüncesine inanmak, keder içinde kıvranmaktan daha iyiydi.

"Eğer evet dersem, 'bunu gerçekleştirecek misin?' diye fısıldadım.

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Zalimce ya da küçümseyici değildi. Sadistçe veya kurnaz da değildi. Bu... zafer dolu bir gülümsemeydi. Hatta mutlu bile denebilirdi.

Kirill'in yüzünde bu ifadeyi ilk kez görüyordum ve bunun bende neden gülümseme isteği uyandırdığını bilmiyordum.

Boştaki eliyle yanağımı okşarken dokunuşuna doğru eğildim. Ardından elini boynuma indirdi parmaklarını dolaşıp kulağıma fısıldadı. "Lanet olası benim."

Kavrıldığı kadar hızlı bir şekilde beni bıraktı. "Geri geleceğim."

Kapı arkasından kapanırken dilim tutulmuş hâlde baktım.

Gözden kaybolduğu anda kapıya doğru koşarak aptal metale vurdum. "Beni hapsetmeye devam edemezsin, Kirill! Bırak gideyim!"

Cevap gelmedi. Yumruklarım ve bacaklarım acıyana kadar, kapıya birkaç dakika daha vurmaya devam ettim. Sonra kafamı vurdum.

Ne halt düşünüyordum ki?

Onun karısı olmayı teklif etmem bile başlı başına anormallikti. Ancak bir de bu kadar sinsice reddedilmek, çılgılık atmak istememe neden oluyordu.

Kirill kesinlikle bir manipölasyon ustasıydı. Bu durumun yaratacağı zihinsel tahribatı şimdiden hissedebiliyordum.

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Ya beni sonsuza dek burada tutarsa ve hayatım boyunca onun metresi olarak yaşamak zorunda kalırsam?

Ah, Tanrım.

Bunu kaldıramazdım.

Doğrudum. Hayır. Ne olursa olsun buradan çıkacaktım. Bir dahaki gelişinde ona saldıracak ve kaçacaktım. Bunun olmasını istemiyorsa beni tutsak etmemeliydi.

Ancak asıl soru şuydu: Ya uzun süre geri dönmezse ne olacaktı?

Kafamı tekrar kapıya vurmaya başlayacağımı düşündüğüm anda açıldı.

Tam olarak iki gün sonraydı.

Kanepeden fırlayıp saldırmak için seçtiğim nesneyi -ağır bir vazoydu- kaptım ve kapıya doğru koştum. Fakat adımlarım, Kirill'in bir valizi sürükleyerek yaşlı bir adamla içeri girdiğini gördüğümde duraksadı.

Vazo havada asılı kaldı. Sürpriz unsurunu kaybettiğim ortadaydı ama bunun tek nedeni tamamen afallamış olmamdı.

Kirill göz alıcı bir smokin giymiş, saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmişti. Tertemiz gözlüklerinin ardında, gözleri ender görülen bir ışıltıyla parlıyordu.

Kolum gücünü kaybetmeye başladığında, kolumu indirdim ve vazoyu yanıma düştü. “Neler... oluyor?”

“Burada bekle,” dedi Kirill adama. Düzgün bir takım elbise giyen adamın küçük bir göbeği vardı ve kokusunu buradan bile alabildiğim, güçlü bir tıraş losyonu sürmüştü. Ayrıca bir nevi muhasebeci gibi evrak çantası taşıyordu.

Adamın başını sallayarak onaylamasının ardından Kirill yanıma geldi ve kolumdan tuttu. Valizle birlikte beni bitişikteki yatak odasına sürükleyip kapıyı kapatırken itiraz edecek zamanım bile olmadı.

Bileğimi çevirerek kolumu kurtardım ve sıçrayarak ondan uzaklaştım. Zihnim sayısız seçenekle dolup taşıyordu. Hâlâ ona vurup kaçabilirdim. Dışarıdaki adam fazla güçlü görünmüyordu, yani büyük ihtimalle onunla başa çıkabilirdim...

“İhtiyaç duyduğun her şey burada olmalı,” dedi bavulu bana doğru iterek. “Elini çabuk tut.”

Merak içimi kemirse de bavula dokunmadım. “İçinde ne var?”

“Bir gelinlik. İç çamaşırı. İhtiyacın olursa diye biraz makyaj malzemesi.” Ceketinin içine uzanıp siyah, kadife bir kutu çıkardı.

İki yüzüğü ortaya çıkararak kutuyu açtığında, kalbim neredeyse duracaktı. Biri sade bir erkek yüzüğü, diğeri ise üzerinde devasa yeşil bir taş olan muhteşem bir altın tek taşı.

Kirill bana doğru yürürken vazoyu elimden düşerek yatağa çarptı.

Sanırım hiperventilasyon* geçirecektim.

Hayır, hiperventilasyon geçiriyordum.

Bu bir rüya mıydı?

Eğer rüyaysa, o zaman çok acımasızcaydı.

“Bunlar istediğimden daha uzun sürdü,” dedi yüzüğü çıkararak ve gözlerim doldu.

Ah, Tanrım.

Yeşil taşlı olan yüzüğün iç kısmına “Kirill’in” işlenmişti. Sade erkek yüzüğünde ise “Sasha’nın” yazıyordu ve ikisi de el yazısıyla yazılmıştı. “K-Kirill... ne...”

“Bana bunu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimi sordun.” Elimi avucuna alarak arkasını öptü. “Bunu gerçekleştiriyorum.”

“Peki Kristina ne olacak? Igor? İttifak? Pozisyonun...”

“Şşt,” dedi parmağını ağzımın üzerine koyarak. “Bunların hiçbirini için kafanı yorma. Git üstünü değiştir... yoksa böyle görünerek mi evlenmek istiyorsun?”

Başımı çılgınca iki yana salladım. “Değiştireceğim... Sadece bana bir dakika ver.”

Dudakları nadir görülen bir sırtışla kıvrıldı. “Bu benimle evlenmeyi kabul ettiğin anlamına mı geliyor, Solnyshka?”

“Bir seçeneğim olduğunu bilmiyordum.” Ayrıca beni Kristina’ya tercih ettiğini kanıtlamıştı, ben neden onu seçmeyecektim ki?

“Seçeneğin yok, bu yüzden aynı fikirde olduğumuza sevindim.”

Gülümsediğimde dudaklarını benimkilere hafifçe dokundurdu, alt dudağımı sahiplenircesine ısırmasının ardından odadan çıkarak kapıyı kapattı.

* Genellikle kaygı ve stres kaynaklı olarak kişinin aşırı hızlı ve derin nefesler alıp vermesi durumu. -ç.n.

Gerçekten de bir pislikti.

Ben de bu pislikle evleniyordum.

Aman Tanrım. Gerçekten de Kirill'le *evleniyordum*.

Belki de bunun hakkında daha fazla düşünmeli ve sonuçlarını değerlendirene kadar “hayır” demeliydim. Kirill'le evlendiğimde artık onun koruması olamazdım, üstelik bir kadın olmak zorundaydım. Eğer bu öğrenilirse, o zaman ikimizin de başı belaya girerdi ve...

Başımı iki yana sallayarak valizi açtım.

Ne vardı biliyor musunuz? Umurumda değildi. Her zaman başkalarının iyiliğini düşünerek kararlar vermiştim. Kendim için bir şey yapma fırsatı bulduğum tek şans buydu.

Hatta kısa bir süre önce ölümüne hırpalanan kalbim bile kendini yeniden toparlamış, şimdiden Kirill'in adını bir melodi gibi tekrar tekrar mırıldanmaya başlamıştı.

Beni seçti.

Kristina yerine beni seçmesi için ona yalvardıktan sonra bunu yapmıştı. Üstelik sözleriyle değil, eylemleriyle kanıtlıyordu.

Özenle sarılmış gelinliği çıkardığımda, mutluluk yaşları kirpiklerime yapıştı. Kumaşı yumuşak saten ve danteldendi. Ayrıca şimdiye kadar gördüğüm en güzel, inci boncuklarla süslenmiş krem rengi iç çamaşır seti de vardı.

İç çamaşırlarını giydiğimde iki şey beni şaşırtmıştı. Birincisi, tam olarak mükemmel boyuttaydılar. *Aman Tanrım*. Kadın kıyafetlerinde kaç beden giydiğimi ben bile bilmiyordum ama anlaşılan, Kirill biliyordu.

İkincisi, kendimi çok güzel... sonunda gerçekten kadını hissediyordum.

Erkeksi bir kız olabilirdim ama her zaman bir gelinlik giymeyi ve süslenmeyi hayal ederdim.

Onlarla ne yapacağımı dahi bilmediğim ürünlerle dolu bir makyaj çantası vardı. Basit olanları tercih ettim çünkü diğerlerini nasıl kullanacağımı gerçekten bilmiyordum. Biraz rimel ve allık sürdüm, ardından son olarak yumuşak pembe bir rujla makyajımı bitirdim.

Sadece bunlar konusunda kendime güveniyordum, yoksa yüzümü bir palyaço gibi boyardım.

Ayrıca daha önce gösterdiği yeşil yüzüğe uygun göz kamaştırıcı bir kolye, bilezik ve küpelerden oluşan takı seti de vardı.

Hatta uzun zaman önce kapanmış olan kulak deliklerimi düşünmüş ve delik gerektirmeyen küpeler bile getirmişti.

Onları da taktıktan sonra ayağa kalkıp aynaya baktım.

Neredeyse kendimi tanıyamayacaktım. Erkek hâlimden çok farklı görünüyordum.

Elbise belimi sararak dantel, saten ve kumaşa işlenmiş incilerin ihtişamıyla yere kadar uzanıyordu.

Çok zarif ve göz alıcı görünüyordu.

Yüzüme bile her zamankinden daha yumuşak, daha kadınsı bir hava hâkimdi. Saçlarıma rağmen... Devasa çiçek buketini alarak birkaç gül sapı çıkardım ve hızlıca küçük bir taç yaptım. Ardından duvağı takıp tacı üzerine yerleştirdim.

Yansıyıp gülümsedim. En sonunda kendim olmuştum.

Yıllarca başka bir kimliğin ardına saklandıktan sonra, bugün kendim oluyordum.

Kapı çalındı ve Kirill'in gür sesi duyuldu. "Bitirdin mi?"

"Evet! Hemen geliyorum." Ayakkabılarla yürümeye çalıştığımda tökezledim. Topuklu ayakkabı değillerdi ama kadın ayakkabılarıydı.

Kadın ayakkabılarıyla nasıl yüründüğünü unuttuğuma inanamıyordum.

Dehşet verici.

Kirill'in getirdiği yumuşak ve çiçeksi bir kokuya sahip parfümü sıktıktan sonra derin bir nefes alıp yatak odasından çıktım. Daha önceki adam yemek masasında, önünde birkaç evrakla oturuyordu ama beni durduran şey bu değildi.

Odanın ön tarafında bekleyen, beni gördüğünde donup kalan adamdı.

Kirill'in ifadesi şaşkınlık ve hayranlıkla doluydu. Buz gibi gözleri erimiş maviye dönüşürken, bakışları her adımımı izliyordu.

Karşısına geçtiğimde boğazımı temizledim. "Nasıl görünüyorum?"

Cevap vermedi.

Huzursuzca kıpırdandım. "Tuhaf olduğunu biliyorum. Kendimi de biraz şaşırtmış olabilirim ve..."

"Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel lanet olası şeysin."

Nefesim boğazımın derinliklerinde düğümlenirken göz yaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Elimi tutarak, "Hadi bu işi bir an önce bitirelim, böylece seni açabilirim," dedi Kirill.

Beni masadaki adama doğru yönlendirirken bir kahkaha-yı bastırdım, ardından adamın karşısına oturduk.

Parmaklarımın Kirill'inkilere dolanmış hâline bakmaktan kendimi alamıyordum. Evleniyor olmamız ama elimi ilk kez bu şekilde tutması garip değil miydi?

"Çabuk ol," dedi adama.

"Sadece onay isteyebilirim, ardından ikiniz de sertifikayı imzalarsınız," diye Rus aksanıyla cevap verdi adam.

“Öyle yapalım.”

“İki şahide ihtiyacımız var.”

Kirill telefonunda bir şeye dokunduktan birkaç saniye sonra kapı açıldı. Viktor büyük adımlarla içeri girip, beni görmesiyle kısa bir an durunca güçlkle yutkundum.

Yüzüm kırmızının farklı tonlarına bürünmüş olmalıydı. Bunca insan arasından neden Viktor olmak zorundaydı? Tamam, Kirill en çok ona güveniyordu ama bana hayaletmişim gibi bakarken nasıl tepki vermem gerekiyordu ki?

“Bunun anlamı ne?” diye sordu Viktor, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

“Sasha’yla evleniyorum,” diye son derece rahat bir şekilde ilan etti Kirill. “Şahit ol.”

“Bu da ne sikim...”

“Siktiğimin yerine otur ve şahit ol, Viktor,” diye hiç sabır göstermeden emretti Kirill.

Viktor gözlerini kısarak bana baktı ve ardından olanları dikkatli bir sessizlikle izleyen adamın yanına oturdu.

“Lipovsky, seni küçük pislik,” dedi Viktor. Bakışlarıyla beni sorgulamaya devam ediyordu. “Kadın mısın?”

“Belli ki öyle. Ayrıca karımla konuşurken siktiğimin ses tonuna dikkat et.”

Midemin derinliklerinde kelekler uçuşuyor ve tüm bedenime yayılıyordu.

Kirill bana karım demişti.

Onun. *Karısı*.

“Neler olduğunu hâlâ anlamıyorum,” diye devam etti Viktor. “Bir açıklama istiyorum.”

“Sonra. Şimdi çeneni kapat ve şahit ol,” dedi Kirill, adama döndü. “Devam edin.”

“Başka bir tanığa daha ihtiyacımız var.”

“Sen olabilirsin. Şimdi devam et.”

Yaşlı adam başını salladı. “Siz, Kirill Morozov, Aleksandra Lipovsky’yi eş olarak kabul ediyor...”

“Ivanova,” diye fısıldadım ve Kirill’e baktım. “Adım Aleksandra Ivanova.”

Madem evleniyorduk, o zaman gerçek adımlı bilmeliydi. Artık hayatlarımızı paylaşacaktık ve bu da birbirimize güvenmek anlamına geliyordu.

Soyadını duyduğunda Kirill’in gözleri tanıma belirtisiyle parlamadı ve bu, tam da ailemin ölümüyle onun bir ilgisi olmadığına kanıtıydı.

Bunun yerine tutmakta olduğu elimi sıktı. “Onu duyduğun. Adı Aleksandra Ivanova.”

“Bir kimliğe ihtiyacımız olacak, şey için...”

“Sonra sana getireceğim, devam et.”

Adam boğazını temizledi. “Siz, Kirill Morozov, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sevmek ve değer vermek üzere Aleksandra Ivanova’yı yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?”

Bakışları benimkilerden hiç ayrılmadan, göz kamaştırıcı bir kararlılıkla, “Ediyorum,” dedi Kirill.

Yine ağlamak üzereydim. Lanet olsun.

Adam bana baktı. “Siz, Aleksandra Ivanova, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sevmek ve değer vermek üzere Kirill Morozov’u yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?”

En sonunda kendimi seçerken gözyaşlarımı geri ittim. “Ediyorum.”

Kirill'in bakışları, yoğunluğuyla beni altüst eden derin, çok derin bir maviyle parlıyordu. Elimi kaldırıp yüzük parmağıma halkayı geçirdi ve ardından elini uzattı.

Aynısını yaparken hareketlerim titrekti.

Daha sonra, papazın ya da memurun bize söylediği yere isimlerimizle imza attık.

“Şimdi sizi karı-koca ilan ediyorum. Gelini öpebilir...”

Adam daha sözlerini bitirmeden Kirill ensemden tutup beni kendine çekti ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Beni kocammış gibi öpüyordu.

Ben de onun karısıyım.

Kirill'in karısıyım.

Beni öptüğü gibi onu tutkuyla öperek, yoğunluğuna aynı şekilde karşılık verdim.

Bu sefer, mutluluk yaşlarını serbest bıraktım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Kirill

Benim bir karım vardı.

Adı da Aleksandra Ivanova'ydı.

Genç yaşımdan itibaren Roman ve Yulia'nın toksik ve son derece uyumsuz birlikteliği yüzünden, evliliğe karşı bakış açım çarpık bir hâl almıştı.

Bana, bir ömür boyu başka birine bağlanma fikrinden nefret etmeyi öğretmişlerdi. Bu nedenle evliliğe her zaman muhtemel bir iş fırsatı olarak bakmıştım. Benim için ne daha fazlası ne de daha azıydı.

Ancak bu hisler, Kristina'yla nişanlandığım haberinin ardından Sasha'nın hâline tanık olduktan sonra dramatik bir şekilde değişmişti.

Hiç durmaksızın ağlıyordu. Biliyordum çünkü burada kameralara sahiptim ve erişimi olan tek kişi bendim. Durumu daha da kötüleştiren şey, sık sık benden kaçmanın yollarını arıyor olmasıydı.

Karım olmak isteyip istemediğini sorarken fazla bir şey beklemiyordum ama verdiği tepki, içimde yabancı bir yanı-

mı uyandırmıştı. Keskin bir sahiplenme duygusu beni kısıp kısıp yakalamıştı ve bırakmayı hâlâ reddediyordu.

Viktor'un memuru dışarıya çıkarmasının ardından oda sessizliğe büründü. Bunun bir nedeni de önümde duran, şimdiye dek aldığım en güzel hediye gibi görünen kadını izlemeye doyamıyor olmamdı.

Yanakları pembenin bir tonuyla kaplanmıştı ve az önce vahşice öptüğüm için dudakları şişmişti.

Uzun zamandır bir kadın gibi giyinmemişti ancak şimdi, üzerinde öylesine bir kıyafet yoktu. Karım olmak için gelinlik giyiyordu.

Benim. Lanet olası. Karım.

Telefonumu çıkardım. "Hadi fotoğraf çekilelim."

Gitmeden önce adam bizim için birkaç tane çekmişti ama yine de yeterli değildi. Onun bu görüntüsünü sonsuza dek saklamak istiyordum.

Sasha başıyla onaylayarak yanımda durdu. Belinden tutup kendime doğru çektim ve telefonu kaldırıp birkaç fotoğrafımızı çekerken çılgılık attı. Ardından onu öperek daha fazla çektim. Dudaklarıma karşı gülümserken, neredeyse az önceki mutluluk gözyaşlarının tadını alabiliyordum.

"O kadar güzel görünüyorsun ki," diye dudaklarına doğru fısıldadığımda titredi.

Bakışları benimkileri buldu. "Sen de muhteşem görünüyorsun."

"Muhteşem, öyle mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Elini tereddüt ederek omzuma koydu. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

"Müzik yok."

“Bunu kolayca halledebiliriz.” Telefonu alıp birkaç şeyi tuşladı ve çok geçmeden odayı rahatlatıcı bir klasik müzik doldurdu.

“Ben pek dans etmem,” dedim telefonu tekrar cebime koyarak.

Yüzü asılsa da parmaklarını benimkilere doladı. “Sana öğretebilirim. Sadece elini belime dola ve adımlarımı izle...”

Onu önüme doğru savurup etrafında döndürdüğümde sözleri kesildi. Yeniden bana yaslandığında gözleri bulaşıcı bir neşeyle parlıyordu. “Dans etmeyi bilmediğini sanıyordum?”

“Dans etmem dedim, bilmiyorum demedim.” Kollarımın arasında birkaç kez sallandıktan sonra onu döndürüp tekrar yakaladım.

Şimdi açıkça kahkaha atıyordu ve mutluluğu, sonsuza kadar bu şekilde kalmayı dilememe neden oluyordu. İyi bir ruh hâlindeyken bile onu gülerken görmek nadir bir durumdu. Anladığım kadarıyla, kendini fazla açmaktan huzursuz oluyordu.

Başını arkaya eğerek kahkahalar atarken bu endişeler artık yok olmuş gibi görünüyordu. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel bir dansçıydı. Sadece disiplinli değildi, aynı zamanda eskiden zengin bir genç hanımefendiye özgü zarafet de hareketlerine eşlik ediyordu.

Müziğin yarısına geldiğimizde kollarını belime dolayarak yüzünü göğsüme sakladı. Elim sırtında geziniyor, birlikte müzik eşliğinde salınırken hafifçe titrediğini hissediyordum.

Benim korumam olarak tam bir sert çocuk gibi davrandığında, bazen onun aynı zamanda rahatlamak için sarılmaya

ihtiyaç duyan kırılgan bir kadın olabileceğini unutuyordum.

Tüm kalbiyle sevip önemseyen, küçük bir kişilik özelliğine sahipti.

Üstelik bu kadın artık benimdi. Tamamen. Eksiksiz bir şekilde.

Benden asla, *hiçbir zaman* kaçamayacaktı.

“Uyumak üzere misin?” diye fısıldadım. Dudaklarım duvağın üzerinden ve doğaçlama yaptığı gül tacının ortasından saçlarına bir öpücük kondurdu.

Başını iki yana sallarken burnunu göğsüme sürttü.

“Güzel çünkü yapmam gereken bir açma işi var, hatırladın mı?”

Başını kaldırdığı sırada onu kollarıma alıp taşımaya başladım. Sasha bir çığlık atarak bana tutunduğunda, gözleri erimiş elaya dönüşmüştü.

Onu istediğim kadar onun da beni istemesini seviyordum. Sanki o da bana doyamıyormuş gibiydi.

Neredeyse.

Onu sonsuza dek bu elbisenin içinde tutmak istiyordum ama havaya ihtiyacım olduğu gibi onu becermeye de ihtiyacım vardı.

“Kabul ediyorum” dediğinden beri aletim sertleşiyordu ve ilgi talep ediyordu. Şu an karnına sürtünen sert ağırlığı hissetmiyor olmasına şaşırmışım.

Onu nazikçe yatağa bırakıp aceleyle ceketimi ve papyonumu çıkardım. Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım ama sıkılıp ortasından yırttım ve düğmeler etrafa saçıldı.

Sasha ellerinin üzerinde geriye yaslanmış, sanki bu onun için özel hazırlanmış bir striptiz gösterisiymiş gibi her hareketimi büyük bir ilgiyle izliyordu.

Açgözlü güzel gözleri, dövmerimin çizgilerini pantolonumun altında kayboldukları yere kadar takip ediyordu. Bu yüzden silah kılıfımı çıkarıp kemerimi çözerken acele etmedim. Nefes alışları hızlandığında ya da dişlerini alt dudacağının köşesine geçirdiğinde hareketlerim daha da yavaşladı.

Kemerimi elime sarıp pantolonumla *boxer* şortumu aşağı indirdim.

Aletimi alenen seyrederken göğsü düzensiz bir ritimle inip kalkıyordu. Onun ilgisiyle aletim tamamen hayat bulmuş, içine gömölme ihtiyacıyla damarları şişmişti.

“Sikimi yiyip bitiren gözlerine bak.” Kemerimi boynuna dolayıp onu öne doğru çektim. “Bunun yerine onunla boğulmaya ne dersin?”

Sasha yatağın üzerinde diz çökerek karşıma geçti ve ellerini ereksiyonuma sararak o ısıtılı gözleriyle bana baktı. “Yanlış. O artık *benim* sikim.”

Ardından ağzını genişçe açtı ve uzunluğumun çoğunu içine alarak yuttu.

Sikeyim, lanet olsun.

Sıcak ve ıslak ağzını hissettiğim anda boşalmaya çok yaklaşmışım. Ancak bunun asıl nedeni, beni almadan önce söyledikleriydi. Sahiplenme duygusu neredeyse benimkine eşdeğerdi.

Sasha dilini aletimin etrafında gezdirirken göz temasını kesmiyor, yüzü kızarana kadar derin derin boğazına alıyordu. Ardından başını yukarı aşağı sallayarak diliyle daha fazla sürtünme sağlıyordu.

Başını tutup yüzünü becerdiğim zaman olduğu kadar yorgundu.

Genellikle böyle yapardım ama bu gece istediğini yapmasına izin verdim. Beni ne kadar istediğini ve ne kadar memnun etmek istediğini göstermesine izin verdim.

Üzerindeki tek hâkimiyetim, boğazını zorlayan kemerdi.

“Çok uslu bir kız gibi beni alıyorsun, Solnyshka,” dedim yanağını okşayarak ve ardından duvakla gül tacının üzerinden hafifçe başını sevdim.

Övgüyle birlikte temposunu hızlandırdı, aletimi sanki bir buzlu çubuk şekermiş gibi emerken elleriyle de yukarı aşağı sıvazlıyordu.

“İşte bu. Sikime tapın ki sertleşip dar amını becermeye hazır olsun.”

Titrese de yoğun, sert temposuna devam etti.

Onu bu açıdan izlemeye bayılıyordum. Parmağındaki yüzük loş ışığın altında parlarken bana mastürbasyon yapıyor, taşaklarımla oynuyordu. Bakışları şehvet ve mest edici bir hayranlıkla doluydu.

Hatta saygıyla doluydu.

Üstelik bir gelinlik giyiyordu.

Her ne kadar onu bu pozisyonda izlemeyi sürdürmek istesem de eğer aynı tempoda devam ederse boğazına boşalacaktım ve bu geceki plan böyle bir şey değildi.

Boynundaki kemerimi çekiştirerek onu uzaklaştırdım. Dudakları aletimi bir şapırtı sesiyle bırakırken, aramızda salya ve zevk suyumdan bir hat oluşturdu.

“Henüz bitirmedim,” diye itiraz etti kısık bir sesle.

“Biliyorum ama evliliğimizi amına boşalarak tamamlamayayı tercih ederim.”

Göğsü yükseldiğinde, kemerimi bırakıp kılıfımdan bir bıçak çıkararak elbisesinin kenarını tuttum.

Sasha vurarak elimi uzaklaştırdı. “Düğün elbisemi kesmen söz konusu bile olamaz!”

“İyi kısma başka nasıl ulaşacağım?”

“Ah, bilmem. Normal bir insanın yapacağı gibi fermuarını açmak hiç aklına gelmedi mi?”

“O kahrolası ağzın.” Bıçağı yatağa bırakıp onu omuzlarında asılı duran kemerle kendime çektim.

Parmaklarımla ensesinin kıvrımlarını okşayıp fermuarı yavaşça aşağı çekerken nabzına yakın olan hassas noktayı ısırdım. “Böyle mi?”

“Mmm...” diye titrediğinde, bedenindeki tüm tüyler diken diken oldu.

Elbisesini önden kopçalı ve inci işlemeli sutyeninin altına kadar indirirken acele etmedim. Başımı dolgun göğüslerinin arasına eğerek kopçalarını dişlerimle açtım.

Elleriyle başımı tuttuğunda gözlüklerimin camları buğulandı. Bu yüzden her seferinde muhteşem bir meme ortaya çıkarırken gözlüklerimi bir kenara fırlattım.

Koyu pembe meme uçları sertleştiğinde birini parmağımla okşadım. “Sızlıyor gibi görünüyorlar. Sızlıyorlar mı?”

Dudaklarından bir inilti dökülürken başını bir kez sallayarak onayladı. Sadece meme uçlarını okşamamın bile onu kendi yarattığım bir karmaşaya dönüştürebilecek kadar dokunuşlarıma karşı duyarlıydı ve buna bayılıyordum.

Diğer meme ucunu ısıtırıp ardından emdim. Sırtı geriye doğru kavislenerek memelerini yüzüme doğru biraz daha iterken, parmakları destek almak için omuzlarıma gömüldü.

“Ah, Tanrım.”

“Tanrı değil.” Dilimi meme ucuna sürttüm ve sonra dudaklarını öptüm. “Ben. Benim olduğunu söyle.”

Elleriyle yanaklarımı avuçladı. “Zaten senin yüzüğünü takıyorum.”

“Benim olduğunu söyle.”

“Seninim, Luchik. Daima.” Ardından dudaklarını benimkilere mühürleyerek, daha önce asla şahit olmadığım bir çaresizlikle beni öptü.

Sanki burada olduğumdan ve hiçbir yere gitmeyeceğimden emin olmak istiyormuş gibiydi.

Elbisesini yukarı sıyrıp külotlu çorabını amının üzerinde yırtarak parçaladım. Dudaklarıma karşı inlediğinde iç çamaşırını kenara ittim ve alt dudağını ısırırken iki parmağımı içine soktum.

“Çok fena ıslaksın. Sikimi mi istiyorsun, Solnyshka?”

Cevabını dudaklarıma çok yakın bir inleyişle verdi.

“Kendini parmaklarımı ıslatırken hissediyor musun? Nasıl da küçük, pis bir fahişesin, karıcığım.”

Nefes alışlarının düzensizliğiyle meme uçları göğsüme sürtünüyor, aletimin etrafında daha sıkı kenetleniyordu.

“Tekrar söyle.”

Başparmağımla klitorisini okşayıp, “Benim pis, küçük fahişem mi?” diye farkında değilmişim gibi sordum.

“Hayır, öbür kelime.”

“Karım,” dedim parmaklarımı içine sertçe gömerek. “Sen lanet olası karımsın, Sasha. Ve kocan için geleceksin, değil mi?”

“Evet.... Evet...” Kadınlığı parmaklarımın etrafında sıkılaşıırken, dudakları O şeklinde benimkilerin üzerinde asılı kaldı.

Başı geriye düşerken kemeri çektim. “Bana bak. Benim için nasıl geldiğini görmek istiyorum.”

Orgazmı için parmaklarıma karşı gidip gelirken, ıslıl ıslıl gözlerini kısmış hâlde benimkilerden ayırmıyordu. Boynuna dişlerimi geçirdim, ardından onu serbest bıraktım. Bedeninden aşağı doğru kayarak memelerini, karnını ve teninin ulaşabildiğim her bir santimini ısırdım.

Bacaklarının arasına girdiğimde, külotlu çorabını yırtarak onları daha geniş açtım.

Elbise ortada sıkışıp kalmış hâlde iki yanına yayılmıştı. Bu kez bıçağı alarak iç çamaşırının altında yan çevirdim ve tam ortasından kesip attım.

Sarsıldı, bıçağı çekip çıkardığımda uyarılmışlığıyla parlıyordu. Bıçaktaki zevk suyunu yalarken dudakları aralansa da yanakları kızardı.

Sasha çok belli etmese de en az benim kadar çılgındı. Sınırsız şehvetimin ve sahiplenme arzumun diğer yarısıydı.

Aynı madalyonun iki yüzüydük.

Yatakta diz çökecek şekilde onu çevirdiğimde kıcı havaya kalktı ve arkasına geçtim. “Sana sahip olacağım, karıcığım ve sen de kocan için çılgılık atacaksın.”

Parmaklarımı kıcına sokarken bir seferde içine girdim. Vücudu sarsılsa da beni bütünüyle içine alırken aletimi sağlamaya başladı.

“Siktir. Karım gibi hissettiriyorsun.” *İttim*. “Kadınım gibi.” *İttim*. “Lanet olası benim.”

Çılgınca salladığı başıyla onaylarken, omzunun üzerinden bana bakmaya çalıştı ve duvak başının etrafında bir hale şeklini aldı. Darbelerimin güçlü ritmiyle göğüsleri sallanıyordu. Sırtı biraz daha alçalırken her zerresiyle beni eve çağırıyordu.

Hayır, artık benim kahrolası evim *oydu*.

Bildiğim tek evim.

İniltileri etrafa yayılırken bıçağın sapını arka girişine doğru kaydurdum.

Başını geriye doğru eğerken gözleri irileşse de hareket etmedi. “Kiril... Ne...?”

“Şşt. Kımıldama.” Sabit bir tempoyla içine girip çıkıyordum. “Bana güveniyor musun?”

“Güveniyorum,” dedi hiç tereddüt etmeden.

İşte benim kadını.

“Benim için kıpırdamadan durmanı istiyorum.” Diğer girişine tükürüp, keskin kenarı yukarı bakacak şekilde bıçağı içeri soktum.

Kasıldı, nefes alışları sığlaştı.

Bunun üzerine aletimi derinliklerine kadar ittim, tekrar gevşeyene kadar hassas noktasına defalarca vurdum. Bıçağı bir santim daha ilerlettim ama bu sefer, dikkatini veremeyecek kadar zevke odaklanmış durumdaydı.

Kıcını serbest bırakıp, yanaklarını biraz daha ayırarak bıçağı hareket ettirmek için sadece küçük bir alanım kalacak kadar derine ittim.

O ince katmanın içinden bıçağın sapının aletime sürtündüğünü hissedene kadar tempomu artırırken beni izliyor ve inliyordu.

Ardından bıçağı önce daha yüzeysel, sonra aletimin temposuna uyuncaya kadar daha derine soktum. Sasha sırtını kavislendirdi ve iniltileriyle sızlanmaları bir zevk senfonisine dönüştü.

“Tüm girişlerin sahip olmam için bana ait, değil mi, Solnyshka?”

“Evet... Evet...”

“Bu am bana ait.” Aletimi neredeyse tamamen dışarı çekip, ardından taşaklarım tenine çarpana kadar tekrar içine girdim. “Benim kığım.” Bıçağı daha sert ve hızlı soktum. “Benim kahrolası bedenim.”

Başı geriye düştüğü için cevap vermedi. Aletimi sağdığını hissedebiliyordum. Uyarılmışlığı çarşaflara, kendine ve hatta iç uyluklarıma bile bulaşıyordu.

“Bana bak.”

Titrerken elleriyle kollarımı kavrayarak baktı. Yüzü bir zevk haritasına dönüşmüştü. Gözyaşları kirpiklerine yapışmış, dudakları pembeleşmiş ve şişmişti.

Bu kadın benim karımdı.

Benim lanet olası *karım*.

“Beni sevdiğini söyle.” Daha derine, daha hızlı girerken sonunda kontrolü kaybettim.

Bıçağı çıkarıp kazara onu incitmeden önce bir kenara fırlatmalıydım. Kendimi zaten kesmiştim, kanı kığın her yerine sürdükten sonra bir şaplak attım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Hassas noktasına tekrar vurdum ve kığına bir şaplak daha attım, yine. “Şimdi, bunu haykır.”

“Seni seviyorum!”

Bu sözler mahvolmama sebepti.

İçine boşalırken inledim, sonra içinden çıkarak menilerimi kığına ve arka girişine püskürttüm. Kan ve meni birbirine karışarak en sevdiğim manzarayı oluşturuyordu. Ancak yeterli değildi, kıvranarak aletime doğru geri itene kadar sızan her şeyi tekrar tekrar içine ittim.

Gösterdiğim ilginin tadını çıkarırken onu çevirip doyasıya baktım. Onunla ilgili her şey parlaktı. Terle kaplanmış teni, sert ve pembe meme uçları, hafifçe aralanmış dudakları.

Bu kadını üç yüz elli iki kez becermiştim, hâlâ ona doyamıyordum.

Ayrıca evet, hâlâ sayıyordum.

Sasha kucağıma oturup, bacaklarını iki yanıma yerleştirerek ellerini boynuma doladı. Dudaklarında mutlu ve tatmin olmuş bir gülümseme vardı.

“Artık resmi olarak benimsin, karıcığım.”

Burnunu benimkine sürterek yumuşak bir sesle, “Seni seviyorum, kocacığım,” diye mırıldanırken gözleri kısa bir an için kapandı.

Bir şey göğsümde öyle sert sıkıştı ki sanırım kriz geçiriyordum. Bu lanet şeyi gerçekten kontrol ettirmem gerekiyordu.

Ancak şimdi, Sasha’yı tekrar becermek istiyordum. Böylece tamamen bana ait olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmayacaktı. Bedeni, kalbi ve sikeyim, ruhuyla.

Zira bu kısa balayı dönemi sona erdiğinde, hâlâ bu kadar uyumlu olacak mıydı, emin değildim.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Sasha

Ümitsiz bir vakaydım.

Belki de son bir saattir ya da daha fazla, Kirill'in uyuyan yüzüne bakıyor ve gözlerimi ondan ayırmayı şiddetle reddediyordum.

Uyuduğunu görmek oldukça nadir bir durumdu. Ancak dün gece yardım etmeyi teklif etmemin ardından başını göğsüme koymuş, gözlerini kapatmıştı.

Böylece ben de saçlarını okşayıp ona şarkı söylemiştim ve bir şekilde ikimiz birden uykuya dalmıştık. Çok uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuydu. Kâbuslar ya da kan, hatta kim olmam gerektiğini hatırlatan hiçbir şey yoktu.

Aslında huzurlu renklerle, Kirill'in ölümcül derecede güzel yüzüyle doluydu. Dudaklarımda bir gülümseme ve kalçama bastıran ereksiyonuyla uyanmıştım.

Kıyafetlerimizle şaşırtıcı derecede sağlam kalan gelinliğim her yere dağılmış durumdaydı. Yatmadan önce birlikte yıkanmamızın ardından birbirimizin kokusu üzerimize sinmişti.

Kirill, beni kendine yaslamış ve sonra da vücudumun her yerini yıkayıp masaj yapmıştı. Dün gece için hayatımın en güzel gecesi olduğunu söylemek hafif kalırdı.

Sadece evlenmekle kalmamıştık. Aynı zamanda gördüğü tek kadın, karısı olmasını istediği tek kadın benmişim gibi hissettirmişti.

Evet, evlilik kısmı fazla hızlı gerçekleşmiş olabilirdi ama çok doğru geliyordu.

Kolunu belime atmış, yüzü göğüslerimin arasına gömülüydü. Tüm gece boyunca pozisyonunu hiç değiştirmemişti. Bu özelliğini daha önce de fark etmiştim. Oldukça hareketsiz biriydi. Sanki uykusunda bile hareketlerinin bilincindeydi.

Kirill tanıdığım en soğuk, en esrarengiz adamdı ama özellikle şu anda nasıl mıydı? Ailemin ölümünden sonra sahip olduğum, yuvaya en yakın şey oymuş gibi hissediyordum.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirirken, yüzüğün taşı loş ışığın altında parladığında duraksadım.

Evlenmiştik.

Bu imkânsız adam artık benim kocamdı. Kristina'nın değildi.

Benim.

Başının üzerini öperken, dudaklarım orada bir saniye kadar daha uzun kaldı. Bu duyguya hiç alışabilecek miydim?

Kirill bana karşı çok sahiplenici biri gibi görünebilirdi ama ben bu konuda çok daha kötüydüm. Onu başka bir kadınla görmenin üstesinden gelemezdim ve eğer gerçekten o evliliği gerçekleştirmiş olsaydı, toksik birine dönüşerek düğünü bir şekilde mahvetme olasılığım çok yüksekti.

Saygın bir şekilde geri çekilecek o kadınlardan biri değildim. Onu ve karısını sonsuza dek, hatta mezardan bile lanetlerdim.

Neyse ki artık bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Ancak bundan sonra nasıl ilerleyeceğimizden de emin değildim. Ayrıca Igor'a tuzak kurmadan ya da Pakhan'a saygısızlık etmeden nişanı nasıl bozduğunu da bilmiyordum.

Ya zirveye çıkma hırsı ne olacaktı? Juan'la yaşadığı sorunlar ve...

"Mmm." Yüzünü göğüslerime sürterek meme uçlarımı sertleştirdi. "Sanırım favori uyanma şeklimi buldum."

Ben de sanırım uykulu, boğuk sesine âşık oldum.

Kirill yüzünü göğsümden kaldırdığında, açık renk gözleri uykuluydu. Ardından daha önce hiç görmediğim bir şey oldu.

Gülümsedi. Bu bir sırıtma ya da alaycı bir gülümseyiş değildi. Neredeyse kalbimi durduracak kadar içten, geniş bir gülümsemeydi. "Günaydın, karıcığım."

"Gü-Günaydın," diye bir ahmak gibi kekeleyerek fısıldadım. "Kocacığım."

Böyle beklenmedik şeyler yaptığında, akıl sağlığım için gerçekten hiç iyi olmuyordu.

"Doğru, kocan. Artık Bayan Morozova'sın." Duraksadı. "Bunun tek olumsuz yanı, annemle aynı unvanı paylaşıyor olman."

"Bununla yaşayabilirim."

"Ivanova, demek?" Yanımda arkasına yaslanarak bakışlarını bana yöneltti. "Arkasındaki hikâye nedir?"

Yutkundum. "Bu soyadı sana hiçbir şey çağrıştırmıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Çağrıştırmalı mı?"

Dudaklarımdan rahat bir nefes döküldü. Ailemin ölümlüyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. "Sanırım hayır."

“Kimliğini neden gizlediğini bana anlatacak mısın?”

Alt dudağımı ısırdım. Ona söylememem için hiçbir sebep yoktu. Ne de olsa soyadımı çoktan öğrenmişti, hikâyemin kökenine kadar inebilirdi.

Ayrıca, artık evliydik ve bu da karşılıklı güven gerektiriyordu. Bu yüzden yan dönüp ona baktım. “Sana ailemin varlıklı olduğunu ama sonra iflas ettiğimizi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?”

Başını salladı. “Sanırım ya bu hikâyenin tamamı değil ya da bir örtbas.”

“Evet. Gerçek anlamda varlıklıydık ama gerçekten iflas etmedik. Ordudaki askerler tarafından tatil evimizde saldırıya uğradık.” O gün yaşananlar gözümün önüne geldiğinde dudaklarım titredi. “Noel günü hep birlikte öğle yemeği için bir aradaydık, gündüz vakti içeri daldılar ve kadın, çocuk, hatta bebek demeden herkese ateş açtılar. Fedakârlıklarının bedelini canlarıyla ödeyen kuzenlerim tarafından bir masanın altına itildim.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Kirill başparmağıyla gözlerimin altını okşayarak yaşları sildi.

“Ebeveynlerimi ve ailemin diğer on üyesini kaybettim. Erkek kardeşimi de öyle. Cesedini hiç bulamadık ama yıllar geçmesine rağmen hâlâ nerede olduğuna dair bir iz bulmayı başaramadım. O zamanlar on altı yaşındaydım. Şimdi yirmi iki yaşındayım ve artık onun başka bir yerde öldüğünü düşünmeye başladım.”

“Biz kim?”

“Ne?”

“Cesedini hiç bulamadık, dedin. Hayatta kalan başkaları da var mıydı?”

Lanet olsun. Elbette, Kirill ayrıntılara bu kadar dikkat edecekti. “Amcam, büyükannem ve küçük kuzenim hayatta kalan tek kişilerdi. Ancak saklanarak yaşamak zorundaydık çünkü bize saldıranlar hepimizi yok edene kadar durmayacaklardı.”

“Bu yüzden mi bir erkek gibi davranıyordun?”

Başımı sallayarak onayladım. “Saklandığımız yer, ben yaklaşık on sekiz yaşındayken keşfedildi ve büyük ihtimalle anneme çok benzediğim için hemen tanındım. Hayatta kalan tek kişi olabileceğimi anlamalarının ardından, bu insanlar dahili sunucuları aracılığıyla her yerde fotoğrafıma sahiplerdi ve hayatım tehlikeye girdi. Bu yüzden kendimi ölmüş gibi gösterip erkek kılığına girdim ve orduya katıldım.”

“Saldırının arkasındaki insanları araştırmak için.”

“Bunu... nasıl bildin?”

“Size saldıranların asker olduklarını söylediğin için mantıklı olan bu.”

“Kasıtlı yapılmış bir temizlik gibiydi.” Kirill gözyaşlarımı silerken yanağımı avucuna yasladım. “Nedenini hâlâ anlamıyorum. Zengindik ama karanlık işlere bulaşmamıştık. Ya da en azından öyle olmadığını düşünüyordum.”

“Artık düşünmüyor musun?”

“O zamanlar çok küçüktüm, ailemizin işlerini anlamıyordum. Her dışarı çıktığımızda sahip olduğumuz tüm güvenliğin zengin statümüzün bir parçası olduğunu sanıyordum. Ancak şimdi eminim ki daha fazlası vardı. Amcam benden bir şeyler saklıyor çünkü saldırı ordu tarafından yapılmış olsa bile onlar sadece emir alan askerlerdi. Asıl planlayıcı... baban olabilir.”

Bir anlığına yanağımı okşamayı bıraktı. “Roman mı?”

“Ben... saldırıdan birkaç gün önce onu ana evimizde görmüştüm ve daha sonra Özel Kuvvetlerle olan son görevden önce tekrar gördüm.”

“Hımm. Demek bu yüzden New York’a kadar peşimden geldin ve öldüğünde garip bir şekilde üzgündün.”

“Evet...” Sesim kesildi, ardından pat diye söyledim. “Ama bu sadece başlangıçta böyleydi. Araştırmak istedim fakat tam olarak bir şey bulamadım ve seninle olmaktan hoşlandığım için... Yemin ederim ki sana karşı casusluk yapmıyordum.”

“Casusluk yapacak bir şey yok ki. Roman’ın ailenle ne halt ettiği konusunda hiçbir fikrim yok. Geride herhangi bir kayıt bırakmamış ki her şey hakkında kayıt bıraktığı için bu garip bir durum.”

“Ah.” Omuzlarım düştü. Demek bu da başka bir çıkmaz sokaktı.

“Eğer Roman bu işe dahil olduysa, büyük ihtimalle ailenin başındaki kişinin yaptığı kötü bir hamleden kaynaklanmıştır. Babamın en güçlü yanı akıl oyunları ile kusursuz sabotajdı. Bu sayede Yulia gibi birini kendisiyle evlenmeye zorlamayı ve zirveye çıkmayı başardı.” Yanağımı nazikçe, hatta sevgiyle okşadı. “Bulduğum konumu kullanarak bunu araştıracağım.”

“Bunu... yapacak mısın?”

“Sen benim karımsın. Senin sorunların artık benim de sorunlarım.”

Artık asla daha derin bir şekilde âşık olacağımı düşünmüyordum ama bu adama tekrar tekrar âşık olmaya devam ediyordum.

Elbette olanlarla hiçbir ilgisi yoktu, babasının ailemle ilişkisi olduğunu bile bilmiyordu.

Elini tutup üzerine bir öpücük kondurdum. “Teşekkür ederim.”

“Aramızda minnettarlık yok.”

Yatakta yavaşça dik oturarak ona baktım, ardından alt dudağımı ısırdım. “Şimdi ne yapacağız? Diğerlerinin önünde koruman olmaya geri mi dönmeliyim, yoksa... Tam olarak nasıl olacak?”

Kirill doğrularak yanımda dik oturdu. “Hayatının geri kalanında bir erkek mi olmak istiyorsun?”

“Hayır ama pozisyonunu tehlikeye atmak da istemiyorum.”

“Öyleyse, bu durum için mükemmel bir çözümüm var. Herkese ayrıldığını söyleyeceksin ve ardından dağlarda sahip olduğum bir kır evine taşınacaksın. Buradaki işleri bitirdikten sonra seni karım olarak geri getireceğim. Bunu yapmak altı ay kadar sürecektir.”

“Altı ay mı?”

“Endişelenme,” dedi sırtarak. “Haftada birçok kez uğrayacağım.”

Bu kadar kısa sürede ondan ayrılma fikri bile kalbimi sıkıştırıyordu. “Ama neden tam altı aya ihtiyacın var ki?”

“Sadece var.” Alnıma bir öpücük kondurdu. “Bu süreyi benim için geçirebilir misin?”

“Karın olarak ayrılmaktansa bir koruma olarak yanında kalmayı tercih ederim.”

“Bunu ben de istiyorum ama aynı zamanda, dün o elbisenin içindeyken olduğun gibi mutlu hissetmeni de istiyorum. Kendi bedeninde rahat hissetmeni istiyorum, Sasha. Ayrıca herkesin senin yokluğuna alışması için zaman vermeliyiz ki seni tanıtabileyim. Aleksander’ın ikiz kardeşi olarak... mesela?”

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyordum.
“Bunu baştan sona düşündün, değil mi?”

“Her zaman düşünüyorum.”

“Beni sürekli ziyaret edecek misin?”

“Elbette.” Alt dudağımı ısırıldı. “Son bir kez daha erkek gibi giyinmeye hazır mısın?”

Başımı sallayarak onayladım.

Herkesi geride bırakmak zor olacaktı ama birkaç ay içinde geri döneceğim düşüncesi, yarama biraz da olsa merhem oluyordu.

Kirill sadece ailemle ilgili gerçeği aramamda bana yardım etmekle kalmayacak, aynı zamanda bir kadın olarak yaşama hayalimi de gerçekleştirecekti.

Artık maske, kılık değiştirme ya da kendimi içimde hapsedmek yoktu.

Sonunda... özgür olacaktım.

Dudaklarım Kirill’inkilere kapandı ve ona karşı hissettiğim tüm aşk ve minnettarlıkla onu öptüm.

O bir canavar olabilirdi ama benim canavarımdı.

Başka şekilde olmasını reddediyordum.

Veda etmek şimdiye dek yaşadığım en acı-tatlı süreçti.

Karina gözyaşlarına boğularak kalmam için yalvardı. Kalamayacağımı söylediğimde ise artık konuşmayacağımızı duyurarak odasına geri koştu.

Viktor beni kenara çekip kadın olduğumu en başından anlamış olması gerektiğini, ardından bu işin aslını öğrene kadar orada ölmememi söyledi. Sanırım bu devasa adamın benden kalmamı isteme şekliydi. Kalacağım kır evinin

anahtarlarını Kirill'e verdikten sonra kısık gözlerle beni izlemeye devam etti.

Maksim gerçekten üzgündü ve her şeyden önce neden ayrılmak istediğimi anlamıyordu. Bu hayatın artık bana göre olmadığını ne kadar anlatmaya çalışsam da hiçbirinin onun için anlamı yoktu.

Bu karara en çok kızan Karina'yla o olmuştu ve bana soğuk davranmışlardı.

Yuri kızgın olmaktan çok hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Onu Kirill'e ters ters bakarken yakaladığımı sandım ama gerçek miydi, yoksa hayal mi etmiştim bilmiyordum.

Diğer herkes, yüz ifadeleri keyifsiz de olsa bana iyi dileklerini sundu. Hatta bazıları, onları Viktor'un acımasız hükümdarlığıyla bırakmanın çok alçakça bir hareket olduğunu iddia etti.

Anna sarılarak vedalaştı ve ayrılık hediyesi olarak yemek kaplarıyla dolu bir çanta verdi.

Sürmem için Kirill'in ödünç verdiği arabaya binerken gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Bu insanlar benim ailem olmuşlardı ve geçici bir süreliğine dahi olsa onları bırakmak zorunda olduğum gerçeği, kalbimde derin bir yara açıyordu.

Pencerenin yanında duran Kirill, sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuştu. "Kır evine varman yaklaşık beş saat sürer. Oraya vardığında beni ara."

Başımı salladım. "Ne zaman geliyorsun?" diye fısıldadım.

"Bir hafta sonra."

"Bütün bir hafta mı?" Ses tonumdaki hayal kırıklığını gizlemeye dahi çalışmadım.

“Bu hafta kaçamayacağım birkaç önemli toplantım var.”

“Tamam, sanırım.”

“Somurttuğunda ne kadar sevimli görüldüğünü biliyor muydun?”

Odasındaki perdenin arkasında duran Karina da dahil olmak üzere herkes bizi izlerken, ona dokunmamak için direnerek gülümsedim.

Yaklaşıp eğilerek, “Seni özleyeceğim,” dedim.

“Siktir,” diye mırıldandı. “Şimdi seninle gelmek istiyorum.”

Evet, lütfen.

“Git,” dedi arabanın tepesine vurarak. “Kendin ol.”

Sırıttım, herkese el sallayıp arabayla malikânenen uzaklaştım.

Elveda, Aleksander Lipovsky. Şu andan itibaren Aleksandra Morozova’ydım.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Sasha

Hafta sona ermeden önce sıkıntıdan patlamak üzereydim. İlk birkaç gün boyunca açık fikirli davranarak çevredeki ormanı keşfetmiş, dağın tepesine tırmanmış ve tüm kalbimle haykırmıştım.

Göğüs bandajları yerine kadın kıyafetleri ve spor sütyenleri giydiğim için çok mutluydum. Yine de hâlâ erkek eşofman altılarımı ve kapüşonlularımı giymeye devam ediyordum. Ne olmuştu yani? Onlar daha rahattı.

Daha sonrasında küçük kır evini çevreleyen bahçede günlük egzersizlerimi yapıyordum.

Evde yığılmış odun olmasına rağmen, biraz daha kütük keserek onları şömineye atıyordum.

Sadece bir dağ ve devasa ormanla çevrili kır evi, hiçliğin ortasında yer alıyordu.

İçerisi ise bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu. Koyu renk ahşaptan duvarlarla yer döşemesi, mimariye şık bir hava vermişti.

Üzerinde bir televizyonun asılı olduğu şöminenin karşısında rahat bir kanepa duruyordu. Burada fazla bir yayın yoktu ama yüzlerce film ve dizi yüklenmiş bir flash

bellek vardı. Bazılarını izlemeyi denemiştim ancak saatlerce hareketsiz kalacak kadar sabırlı değildim. Etrafta dolanmayı tercih ederdim.

Sıkıntıdan patlamak üzere olmamın sebebi de buydu.

Buna karşın sakin olmam gerekiyordu çünkü önümde altı ay daha vardı.

Tanrım. Buna nasıl dayanacaktım?

Her neyse. bu sonraki meseleydi. Sadece Kirill'le daha önce yaptığım mesajlaşmayı tekrar okumak için bugün yüzüncü kez telefonuma baktım.

Kirill: Bu gece geliyorum.

Sasha: Gerçekten mi? Kır evine mi?

Kirill: Amını kastetmiştim ama evet, oraya da.

Sasha: Seninle başa çıkamıyorum.

Kirill: İşte benim cazibem de bu. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Sasha: Sadece sen bana yetersin.

Kirill: Lanet olsun, Solnyshka. Etrafımda insanlar varken beni sertleştirecek şeyler söylemeyi bırakmalısın.

Sasha: Bu gece telafi edeceğim. Söz veriyorum.

Açlık çektiğimi söylemek hafif kalırdı. Onu deli gibi özlüyordum. Bu son birkaç gün işle meşgul olması ve telefonda ya da mesajlarla zar zor konuşmamız işleri daha da zorlaştırmıştı. Bu yüzden tüm haftayı gönderdiği düğün fotoğraflarımıza takılıp kalarak geçirmiştim.

Ondan uzak kalmaktan nefret ediyordum. Benimle konuşmadığı o dönemde bile yanındaydım, dolayısıyla bu mesafe beni tedirgin ediyordu.

İyi olup olmayacağını merak edip duruyordum. Ya biri saldırı veya suikast girişiminde bulunursa ve diğerleri yeterince hızlı davranmazsa ne olacaktı?

Viktor, Yuri, Maksim ve diğerlerinin yanında olduğunu bilmeme rağmen, bu düşünceleri aklımdan çıkarmakta zorlanıyordum.

Sanırım bu durum beni bir kontrol manyağı yapıyordu çünkü bazen, benden başka hiç kimsenin onu güvende tutamayacağına inanıyordum.

Bu hem yanlıştı hem de özellikle Viktor'a olmak üzere diğerlerine haksızlıktı.

Her neyse, Kirill bu gece geliyordu ve ben hazırlıkları biraz abartmış olabilirdim.

Anna'nın verdikleri ve buzdolabındakilerle birlikte hâlâ yemek dolu bir sürü kap vardı. Yine de ben, internette bulduğum gösterişli bir yemeği pişirmeye çalıştım.

Elbette, yaktım.

Bu nedenle şimdi B planına geçmiştim yani yemekleri tekrar ısıtıyordum. Geriye dönüp baktığımda, bunu en başında yapmalıydım.

Sanırım onun için yemek yapmak ya da en azından denemek istemiştim. Belli ki bu işte berbatım.

Görevleri planlamak ve hedefleri vurmak hiç sorun değildi. Yemek pişirmek gibi günlük şeyler mi? Trajik bir başarısızlıktı.

Hiç değilse masayı düzgün bir şekilde hazırlamayı becermiştim. Masaya en sevdiği içki olan viskiyi ve bir de benim en sevdiğim içkiyi koydum.

Ben tipik bir Rus olarak votkayı çok seviyordum. Kirill ise daha sofistike biriydi ve sadece sek olarak *Macallan** içerdi.

Özellikle kardeşlikteki yaşlılar tarafından kendisine votka ikram edildiğinde içerdi ancak tercih ettiği bir içki değildi.

Bu yönüyle esnek biriydi ve dışarıdan bakıldığında onu çekici kılan bir özellikti.

Eğer doğru insanlarla yakınlaşmasına yardımcı olacaksa, Kirill seçimlerini ve tercihlerini eğip bükmekte sorun yaşamayan tipte biriydi. Bu nedenle Rai, Vladimir ve Adrian gibi organizasyondaki en zeki kişiler, ona karşı en temkinli olanlardı.

Rai ona sık sık kurnaz bir tilki diyordu ve haksız da sayılmazdı. Ne kolayca sinirlenip kendini kaybedecek kadar sert ne de sindirilecek kadar yumuşaktı. O bir... muammaydı.

Manipülatif yanı da dahil, onunla ilgili her şeyi seviyordum. En çok değer verdiği Karina ve adamları gibi insanları incitmeyeceğine inanmak istiyordum.

Hatta Konstantin'i bile.

Sanki erkek kardeşi dünyadaki en sinir bozucu varlıkmiş gibi davransa da Kirill ona karşı ciddi önlemler almayı reddediyordu. Evet, kardeşini sağda solda sabote ediyordu ama kalıcı bir hasar vermiyordu ve bence bunu Konstantin yerine sadece Yulia'ya inat olsun diye yapıyordu.

Biraz fazla âşık olduğum için taraflı bakıyor olabilirdim.

Yine de hâlâ aynı fikirdeydim.

Masanın tamamen hazır olduğundan emin olduktan sonra duş aldım ve geçen gün yaptığım küçük bir alışverişte satın aldığım koyu yeşil iç çamaşırlarını giyindim.

* Dünyaca ünlü ve ödüllü İskoç tek malt viski markasıdır. -ç.n.

Kadın iç çamaşırları alma konusunda zorlanıyordum ama mağazadaki hanımefendi, yetişkin bir kadının beden ölçülerini tam olarak bilmemesi hakkında yargılayıcı davranmadan çok yardımcı olmuştu.

Bir kadın olarak dışarı çıktığımda -yine de eşofman altıyla kapüşonlu giymiştim- ve artık rol yapmadığımı hatırlamadan önce, kendimi otomatik olarak erkek reyonunda bulmam yeterince tuhaftı.

Saçlarımı tekrar sarıya boyamayı düşünmüştüm ama şimdilik bu çok büyük bir değişiklikti.

Kızın önerdiği, iç çamaşırlarıyla uyumlu geceliği giyinip aynaya baktım. *Vay canına*. Bunun içinde gerçekten de iyi görünüyordum. Şeffaf gecelik kıvrımlarımı sarıyor ve rengi de gözlerimle yüzüğümdeki yeşili ortaya çıkarıyordu.

Doğrusu fazla bir beklentim yoktu çünkü mağazadayken üzerimde denememiştim. Tabii ki, daha önce hiç almamış olmama rağmen bu şeyleri satın alırken çok utanmıştım.

Ardından aynanın karşısına geçtim ve Youtube eğitim videolarını izleyerek makyaj denemeleri yapmaya çalıştım.

Kirill'in benim için aldığı valizi getirmiş olmayı isterdim ama nasılsa geri döneceğim için gelinliği geride bırakmalı-sın, demişti.

İki saat sonra her şeyi bir kenara bıraktım, sadece bir rimel ve dudak parlatıcısıyla yetindim.

Anlaşılan yeniden kadın olmam uzun zaman alacaktı ama hey... Küçük adımlardı, değil mi?

Alt kattan kapının çalınma sesini duyduğumda irkildim fakat bu tamamen heyecandan kaynaklanıyordu. Henüz öğ-

leden sonraydı ve evi toplamak için biraz daha vaktim olacağını düşünmüştüm. Ancak belki de Kirill beni çok özlediği için erken gelmiş olabilirdi.

Bornozumu giyinip kemerini belime dolarken en azından inanmayı seçtiğim şey buydu. Neredeyse uçarak basamakları indim ve yüzümde kocaman bir sırıtışla kapıyı açtım.

Ona sarılmak için zıplamak üzereydim ki donup kaldım.

Kapının önünde duran Kirill değildi.

Yakınından bile geçmiyordu.

Elleri iki yanında yumruk hâlinde ve gergin bir yüzle Yuri bana bakıyordu. İfadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı.

Ah, kahretsin.

Kahretsin.

“Şey, ben...” Sesim kesildi, ne diyeceğimi bilmiyordum.

Üzgünüm, bunca zamandır sana yalan söylüyordum mu?

Selam, işte durum bu. Ben aslında bir kadını mı?

“Sürpriz,” dedim zayıf bir sesle.

“Hiç de değil.” Beni iterek eve girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Yuri’nin bu yönünü ilk kez görüyordum. Genellikle sakin ve ağırbaşlıydı, Maksim’in değişken enerjisinin tam tersiydi. Güvene ihtiyaç duyan herkesin başvurduğu bir dayanak noktasıydı. Benim için de öyleydi, özellikle Kirill’in Rusya’da vurulmasının ardından kimlik bunalımına girdiğim dönemde bana destek olmuştu.

Bununla birlikte, şu an bir dağı ve üzerinde yaşayan tüm canlıları yok etmeye hazır görünüyordu. Onu yıllardır tanımıyor olsaydım, bir sahtekâr olduğuna inanırdım.

“Sen... kadın olmama şaşırmadın.”

Hiçbir söylemeyip, o sert bakışlarıyla bana bakmaya devam ettiğinde ürperdim. “Sen... biliyor muydun? Ne zamandan beri?”

“Özel Kuvvetler birimine adımını attığın günden beri.”

“Vay canına, peki. Neden... Neden bana söylemedin?”

“Göze batmamam gerekiyordu ama artık hepsi geçmişte kaldı,” diye yanıt verirken evin içinde dolaşıyordu. Prizleri, koltuk ve sandalye altlarını, lambaları... Her yeri kontrol ediyordu.

Kamera ya da dinleme cihazı aradığını tahmin ettim.

“Hiç yok,” dedim çünkü kontrol etmişim.

Ancak Yuri, etrafı didik didik incelemeyi bırakmadı. Onu izlerken belimdeki kemeri sıktım. Sanki baştan aşağı farklı birine bakıyor gibiydim. Hareketleri de yüz ifadesi kadar keskindi.

Üst katta da hiç olmadığından emin olduğunda merdivenden aşağı indi ve ters ters bana baktı.

“Neden bana böyle bakıyorsun, Yuri? Beni korkutuyorsun.”

“Güzel. Lanet aklının başına gelmesi için bundan daha fazlasına ihtiyacın var,” dedi yumruklarını sıkarak. “Git eşyalarını topla, gidiyoruz.”

“Neden seninle gidiyorum ki?” Duraksadım. “Seni Kirill mi gönderdi?”

“Siktir et o orospu çocuğunu.”

İrkildim.

Pekâlâ. Bu durum düşündüğümden çok daha ciddiydi. Yuri, Kirill’e her zaman saygı duyardı. Viktor ve benim gibi

onu korumayı hayatının amacı olarak görmüyordu ama Kirill'in en güvendiği adamlarından biriydi.

“Ne oldu?”

“Ona aptalca her şeyi anlattığın için seni ortadan kaldırmadan önce gitmeliyiz.”

“Ne... Neyden bahsediyorsun sen?”

“Seni ortadan kaldırmak için adamlarını gönderiyor, ahmak.”

Başımı iki yana salladım. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?”

“Bu doğru olamaz çünkü... çünkü... Kirill ve ben evlendik!”

“Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?” dedi kafama vurarak ve donup kaldım. *Siktir.*

Bu hareketi eski, paslanmış anıları geri getirdi. “Bundan daha iyi olacağını düşünmüştüm, yoksa organizasyona girmene izin vermezdim.”

“Ne...” Ona sanki bir uzaylıymış gibi baktım. “Gerçekten evlendik...” Parmağımı kaldırdım. “Bak, bir yüzüğüm var.”

“Ah, öyle mi?” Telefonunda birkaç şey tuşlayıp yüzüme doğru itti.

Tüm kardeşlik düğünlerinin yapıldığı büyük kilisenin bir fotoğrafıydı. Kalabalığın içinde tanıdık yüzler vardı. Damien, Adrian, Lia, Pakhan, Igor, Mikhail ve öfkeden deliye dönmüş Rai.

Kirill, mihrapta Kristina'nın ellerini tutmuş dikiliyordu. Üstelik Kristina bir gelinlik giyiyordu.

“Bugünün erken saatlerinden bir fotoğraf bu,” diye belirtti Yuri. “Bu evlilik sayesinde, biz burada durmuş konuşurken o Sergei tarafından Pakhan olarak ilan edildi. Rai ve Vladimir dışında herkesin ona oy vereceğinden emin oldu.”

“Hayır...” diye soluğumu bıraktım. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum. “Benimle çoktan evlenmişken onunla evlenemez. Bu sahte.”

“Sahte olan senin aptal evliliğin, Sasha! Ona bir bak! Parmağında senin yüzüğünü görüyor musun? Sana, herkesin onun karısı olduğunu öğreneceği o büyük töreni yaptı mı?”

Boğazımda bir hıçkırık düğümlenirken gözyaşlarım telefonun ekranına sıçradı. Onlara baktıkça nefes almak daha da zorlaşıyordu.

Ah, Tanrım.

Sanırım kusacaktım.

Yuri telefonu elimden kaparak merdivenleri işaret etti. “En azından üzerini değiştir. Yaptığı şeyi bilen son kişiyi de ortadan kaldırmadan önce buradan siktir olup gitmeliyiz.”

“Bu doğru değil, değil mi?” dedim elini tutarak. “O... onunla evlenmedi, değil mi?”

“Neden seni hiçliğin ortasına gönderdi sanıyorsun? Sen de âşık bir aptal gibi itaat ederek peşinden gittin.” Parmaklarını omuzlarıma bastırdı. “Kendine gel artık, Sasha. O adam seni asla sevmedi. Onun hakkında bilgi toplamak için kullandığın şekilde seni kullandı. Ama sen kalkıp ona söylememen gereken her şeyi anlattın.”

“Hayır...”

“Ben de onun bu işle bir ilgisi olmadığına inanmaya başlamıştım ama o Kirill Morozov. Bütün manipülatör orospu

çocuklarının en orospu çocuğu. Neredeyse beni de kandırıyordu. Seni kesinlikle kandırdı.”

“Ne...” Aklım duygu ve düşüncelerle öyle karışmış durumdaydı ki ne düşüneceğimi ya da ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Biliyor, Sasha. Lanet olası ailemiz hakkında her şeyi biliyor. Albert amca haklıydı. Her şeyi Roman için o planladı ama amcamın aksine benim sağlam kanıtlarım var.”

Omuzlarım gerildi ama gözyaşlarım durmuyordu. “Albert amcayı nereden tanıyorsun... kim... Kimsin sen?”

Kafama bir kez daha vurduğunda yıldırım çarpmış gibi hissettim. “Mızmızlanmayı bırak, Malyshka.”

Ah, hayır.

Aman Tanrım.

“A-Anton?” İsmi dudaklarımdan yasaklanmış bir fısıltı gibi döküldü.

Büyüdükten sonra bile annem dışında bana Malyshka diyen tek kişi oydu. Ayrıca ne zaman aptallık etsem kafama vuran tek kişi de oydu.

“Nihayet,” diye fısıldadı.

“Ama...Ama... Anton’a hiç benzemiyorsun ve sesin onunki gibi değil... sen... nasıl?”

“Uzun hikâye. Önce buradan gidelim.”

“Ama...”

“Vaktimiz yok. Kirill’e soyadımızı bu kadar aptalca şekilde söyledikten sonra o ve Viktor her şeyi bir araya getirmeyi başardılar. Çoktan Babushka, Albert amca ve Mike’a adamlarını gönderdi.”

“Olamaz...”

Telefonunu geri çıkarıp bana Alber amcayla aralarında geçen bir mesajlaşmayı gösterdi. Amcamın saklandığı depolardan birine saldıran adamları gösteren bir güvenlik kamerası kaydıydı.

Yuri... hayır, Anton videoyu saldırganlardan birinde durdurdu ve kar maskelerinin ardında görünen tanıdık gözlere hafifçe dokundu. “Sence bu kime benziyor?”

“Maks.”

Dudakları bir hırlamayla yukarı kıvrılırken, öfke ve hayal kırıklığı dalgalar hâlinde yüzüne yayılıyordu. “Sikeyim, tam isabet.”

“Amcam, Babushka ve Mike... iyiler mi?”

“Babushka yaralandı.” Dirseğimden tuttu. “Seninle işini bitirmeden önce gitmeliyiz.”

Tüm taşlar yerine oturmaya başladığında adımlarım uyuşmuş gibi ağırlaştı. Kirill benden bilgi alabilmek için mi benimle evlenmiş gibi... yapmıştı?

Onu kullanması gereken bendim ama o mu beni kullanmıştı?

Midem çalkalanıyordu. Ayağım takıldığında tökezleyerek düştüm.

Yuri, hayır, kahretsin. Anton, erkek kardeşim beni yakaladı. Yıllardır yanımdaydı ve ben onu tanımamıştım bile.

“Kendine hâkim olmalısın,” dedi sert sesiyle. “Ailemizin yetiştirdiği Sasha bu değil. Kendine gel.”

“Peki ya... Ya bunu yapmak istemediyse ve...”

Tik tak sesleri bize ulaştığında sözlerim kesildi.

Kardeşim üzerime atılırken duyduğum son şey, “Yere yat!” oldu.

Ardından...

Boom!

DEVAM EDECEK...

Üçlemenin son kitabı olan

Canavarımın Kalbi

ile hikâye kaldığı yerden devam edecek.

